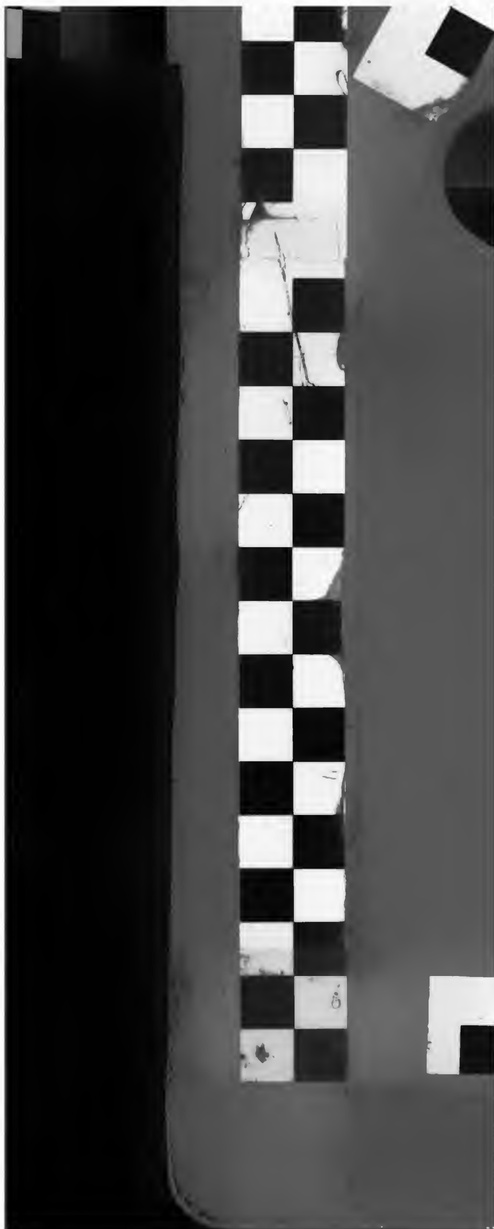
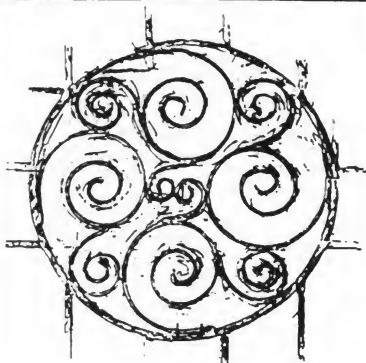

OLIN
BM
675

I VI
II III VII VIII
IV V IX X

EX LIBRIS
GUIDO KISCH
PRAGENSIS

מחזור לכל מועדי השנה

מוגה ומדויק אין מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יהיאל מיכל זקש.

חלק שלישי

כולל

מחזור לערבית יום כפור

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

מהדורא עשרים ושלשה.

ברעסלויא

בהוצאות וו׳ יאַקאָבזאָהן ושותפו

שנת תרנ״ח לפ״ק.

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Dritter Theil.

Jom Kippur. Abendgebet.

Dreiundzwanzigste Auflage.

Breslau.

Verlag von Wilh. Jacobsohn & Co.

1898.

Inhalt des dritten Bandes.

Gebete für den Abend des Versöhnungstages.

Anhang.

תפלת מנחה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ
יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

חצי קריש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

*אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר

ק״וח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

ק״וח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

ק״וח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׂי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ק' מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

Hierauf אֱ"נָ"אֵ תָּבוֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ bis zu Ende der Tefillah, wie unten im Abendgebet S. 26—34.

הש"ץ חוזר התפלה בלי וידוי. ואח"כ קדיש שלם. עלינו. קדיש יתום.

ערבית ליום כפור.

נוהגין שני חשובי הקהל לעמוד אצל הש"ץ ולומר עמו ג"פ:

בִּישִׁיבָה שֶׁל־מַעְלָה וּבִישִׁיבָה שֶׁל־מַטָּה.
עַל־דַּעַת הַמָּקוֹם וְעַל־דַּעַת הַקָּהָל.
אָנוּ מַתִּירִין לְהִתְפַּלֵּל עִם הָעֲבַרְיָנִים:

כָּל־נִדְרֵי וֶאֱסָרֵי וּשְׁבוּעֵי וַחֲרָמֵי וְקוֹנָמֵי וְקִנּוּסֵי וְכִנּוּיֵי. דִּי נְדַרְנָא. וְדִי אִשְׁתְּבַעְנָא. וְדִי אַחֲרַמְנָא. וְדִי אֲסַרְנָא עַל־נַפְשָׁתָנָא. מִיּוֹם כִּפֻּרִים זֶה עַד יוֹם כִּפֻּרִים הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה. בְּכֻלְּהוֹן אִחֲרַטְנָא בְהוֹן. כֻּלְּהוֹן יְהוֹן שְׁרָיִן שְׁבִיקִין שְׁבִיתִין בְּטֵלִין וּמְבֻטָּלִין. לָא שְׁרִירִין וְלָא קַיָּמִין: נִדְרָנָא לָא נִדְרֵי. וֶאֱסָרָנָא לָא אֱסָרֵי. וּשְׁבוּעָתָנָא לָא שְׁבוּעוֹת: ג"פ

ח"וק וְנִסְלַח לְכָל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל־הָעָם בִּשְׁגָגָה: ג"פ

ח' סְלַח־נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר.

ק' וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ: ג"פ

Abendgebet für den Versöhnungstag.

כל (Vorb.) Alle Gelöbnisse, Verzichtungen, Schwüre, Bannformeln oder Versagungen, Büßungen oder als solche geltende Ausdrücke, durch die wir uns Etwas geloben, bekräftigen, uns verpflichten oder uns versagen, von diesem bis zum nächsten zum Guten uns eingehenden Versöhnungstage, bereuen wir hierdurch, daß sie alle aufgelöst, erlassen und vergeben seien, null und nichtig, ohne Geltung und Bestand. Unsere Gelöbnisse sind keine Gelöbnisse, unsere Versagungen sind keine Versagungen, und unsere Schwüre sind keine Schwüre [1]).

ונסלח[2]) (Vorb. u. Gem.) Und es sei verziehen der ganzen Gemeinde der Kinder Jisrael und dem Fremdlinge, der weilt in ihrer Mitte; denn es ist dem ganzen Volke nur aus Versehen begegnet.

סלח[3]) (Vorb.) O verzeihe die Sünde dieses Volkes nach der Größe Deiner Gnade, und wie Du verziehen hast diesem Volke von Mizrajim bis hierher! — Und daselbst ward gesprochen:

ויאמר (Gem.) Und es sprach der Ewige: Ich habe verziehen nach deinem Worte!

---

1) Die Formel hat zum Zwecke, etwa in Uebereilung, heftiger Aufwallung, ohne die Erwägung der Ausführbarkeit gethane Schwüre und Gelöbnisse, durch welche sich der Mensch eine Entsagung auferlegt oder sich zu einer nur ihn selbst betreffenden Leistung verpflichtet und die ihm aus dem Gedächtnisse entschwinden könnten, für nichtig zu erklären. Die gewissenhafte Strenge, mit welcher das jüdische Gesetz den Ausspruch der Thorah „Wenn Jemand ein Gelübde thut dem Ewigen oder einen Schwur ausspricht, eine Verbindlichkeit sich selbst aufzuerlegen, so soll er sein Wort nicht entweihen; ganz so wie es aus seinem Munde gegangen, soll er thun" (4. M. 30, 3) in der weitesten Ausdehnung festhält, hat die Besorgniß nahe gelegt, daß irgend ein als bindend ausgesprochenes Wort unwissentlich und unabsichtlich in Vergessenheit kommen könnte. So entspringt diese Nichtigkeitserklärung nur aus einem sehr hohen Grade der Gewissenhaftigkeit in der Beziehung des Menschen zu Gott und zu sich selbst. Von einer Auflösung oder Nichtigkeitserklärung von Verpflichtungen hingegen, die bewußt und überlegt übernommen sind, ferner von solchen, die wir anderen Menschen gegenüber auf uns haben, so wie von Eiden, die zur Betheuerung der Wahrheit im Privatverkehr oder vor Gericht geschworen sind, kann keine Rede sein, und hat auf solche die Formel nie Anwendung finden sollen.

2) 4. Mos. 15, 26. 3) 4. Mos. 14, 19. 20.

(Beim Eingang des Sabbath:)

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

(Beim Eingang des Sabbath:)

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

יי (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

ח' בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

ק"וח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ק' יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים. בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ. בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל־כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der uns am Leben erhalten, uns hat dauern und diese Zeit erleben lassen.

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

יחיד אומר אל מלך נאמן.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֺת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֺתָי וִהְיִיתֶם קְדשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הֶעָרִיצִים: הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל־בָּמוֹת אֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָּנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ: וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies Alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?" –

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי משֶׁה. זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ.

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

(Am Sabbath:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:)

כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:

חצי קדיש.

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!“ huben sie an, und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig!“

ונאמר Und es heißt: „Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren.“ Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

(Am Sabbath:

ושמרו Und es sollen hüten die Kinder Jisrael den Sabbath, daß sie feiern den Sabbath in all ihren Geschlechtern, als ein ewig Bündniß. Zwischen mir und den Kindern Jisrael ist er ein Zeichen für ewig, daß in sechs Tagen Gott geschaffen Himmel und Erde und am siebenten Tage gefeiert und gerastet.)

כי Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, euch zu reinigen; von allen euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen werden.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender, König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen, — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil? Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen? Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke,

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כֶּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Jischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!"

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiligt durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath- und) Versöhnungstag zur Vergebung, Verzeihung und Sühne, um an ihm all unsere Schuld zu tilgen; eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר. אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר. מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאותֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר. כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ). וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen und Dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage der Versöhnung. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, tilg' und lasse schwinden unsere Missethaten und Vergehungen aus Deinen Augen weg, wie verheißen ist: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten um meinetwillen, und deine Vergehungen denk' Ich nicht. Und es heißt: Ich habe abgelöscht wie Gewölk deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, denn Ich habe dich erlöst. Und es heißt: Denn an diesem Tage entsühnt Er euch, euch zu reinigen: von all euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte und erfreu' uns durch Deine Hülfe (und laß uns zu Theil werden, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Huld Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiliget,) und reinige unser Herz, Dir zu dienen in Wahrheit. Denn Du bist es, der verzeihet Jisrael und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in jeglichem Zeitalter, und außer Dir haben wir keinen König, der verzeiht und vergiebt. Gelobt seist Du, Ewiger! König, der verzeiht und vergiebt unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Jisrael, und schwinden lässet unsere Verschuldungen in jeglichem Jahre, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath,) Jisrael und den Sühnetag.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige, unser Gott und unserer Väter Gott, auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig, auf immer und ewig. O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes! Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich! — Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תָּבוֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל־תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר: יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא־שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ כִּי־אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה־נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי־בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שֶׁתְּכַפֶּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ. וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחַל־לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen. Denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unserer Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt, und wir frevelten.

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare, — Du weißt es!

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

ובכן So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen und uns vergebest wegen all unserer Sünden und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:

Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und im Irrthum.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח-לָנוּ. מְחַל-לָנוּ. כַּפֶּר--לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח-לָנוּ. מְחַל-לָנוּ. כַּפֶּר--לָנוּ:

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch unbegründeten Haß.
Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.
Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

*וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין. סְקִילָה שְׂרֵפָה הֶרֶג וְחֶנֶק. עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוַת לֹא־תַעֲשֶׂה. בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ: אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ. כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם. וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים. כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר. הַנִּסְתָּרֹת לַיְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

אֱלֹהַי. עַד־שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַי. וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי. עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי. קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי. הֲרֵי אֲנִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי. שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד. וּמַה־

---

*בפפ"דמ ובקצת קהלות אשכנז אומרים כסדר הזה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offenbaren und die uns nicht kund gewordenen. Die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt; und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben. Denn Du bist es, der verzeihet Jisrael und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern, und außer Dir haben wir keinen Herrn, der vergiebt und verzeiht.

אלהי Mein Gott! Ehe ich noch gebildet ward, war ich ein Nichts, und nun ich ins Sein getreten, bin ich als wär' ich Nichts. Staub bin ich in meinem Leben, wie viel mehr erst nach meinem Tode! Siehe mich hier vor Dir wie ein Geräth voll Schmach und Beschämung. Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! daß ich fürder nicht sündige; und was

שֶׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲבָל לֹא עַל־יְדֵי יִסּוּרִים וָחֳלָיִם רָעִים:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ich bereits vor Dir gesündigt, spül' es hinweg mit Deinem großen Erbarmen, aber nicht durch Leiden und böse Krankheiten.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

ויכלו Und es waren vollendet Himmel und Erde und ihr ganzes Heer. Vollendet hatte Gott am siebenten Tage sein Werk, das Er gemacht, und feierte am siebenten Tage von seinem ganzen Werke, das Er gemacht. Und Gott segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm feierte Er von seinem ganzen Werke, das Gott geschaffen, um es zu fertigen.

ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

ק׳ מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמֽוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, großer, gewaltiger und erhabener Gott, Du höchster Gott, Schöpfer des Himmels und der Erden, —

מגן (Gem.) Schirm der Ahnen durch seine Verheißung, der die Todten belebt durch seinen Ausspruch, der heilige König, dem Keiner gleicht, der Ruhe bereitet seinem Volke an seinem heiligen Sabbathtage; denn an ihnen (den Kindern Jisrael) hat Er Wohlgefallen, daß Er Ruhe ihnen bereitet. Vor ihm wollen wir im Dienste stehen in Ehrfurcht und Scheu und seinem Namen dankend Bekenntniß ablegen an jedem Tage beständig, die ihm geweiheten Segenssprüche wiederholend. Gott, dem der Dank gebührt, Herr des Friedens, der den Sabbath geweihet und den siebenten Tag gesegnet und in Heiligkeit Ruhe bereitet dem Volke, das durch Sabbathlust getränkt ist, zum Gedächtniß an das Schöpfungswerk!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß Dir unsere Ruhe wohlgefallen. Heilige uns durch Deine Gebote und laß Deine Lehre unser Theil sein, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und gönne uns, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath!

פותחין הארון ·

חזן ע"פ תשר"ק אחרי תיבות יעלה ויבא ויראה.

יַעֲלֶה תַּחֲנוּנֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא שַׁוְעָתֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה רִנּוּנֵנוּ עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה קוֹלֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא צִדְקָתֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה פִּדְיוֹנֵנוּ עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה עִנּוּיֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא סְלִיחָתֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה נַאֲקָתֵנוּ עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה מְנוּסֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא לְמַעֲנוֹ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה כִּפּוּרֵנוּ עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה יִשְׁעֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא טָהֳרֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה חִנּוּנֵנוּ עַד עָרֶב:

יעלה תחנוננו (Vorb.) Aufsteig' unser Flehen vom Abend,
Und vor ihn komm' unser Ruf vom Morgen,
Und es erscheine unser Gebet bis zum Abend.

Aufsteig' unsere Stimme vom Abend,
Und vor ihn komme unsere Rechtfertigung vom Morgen,
Und es erscheine unsere Erlösung bis zum Abend.

יעלה ענוינו Aufsteig' unser Büßen vom Abend,
Und es komme unsere Verzeihung vom Morgen,
Und es erscheine unserer Beklommenheit Ruf bis zum Abend.

Aufsteig' unsere Zuversicht vom Abend,
Und sie komme vor ihn um seinetwillen vom Morgen,
Und es erscheine unsere Sühne bis zum Abend.

יעלה ישענו Aufsteig' unser Sehnen vom Abend,
Und es komme unsere Läuterung vom Morgen,
Und es erschein' unser Gnadenruf bis zum Abend.

יַעֲלֶה זִכְרוֹנֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא וְעוּדֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה הַדְרָתֵנוּ עַד עָרֶב:
יַעֲלֶה דָפְקֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא גִילֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה בַקָּשָׁתֵנוּ עַד עָרֶב:
יַעֲלֶה אֶנְקָתֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא אֵלֶיךָ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה אֵלֵינוּ עַד עָרֶב:

סוגרין הארון.

(Vorbeter und Gemeinde abwechselnd.)

חזן שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה עָדֶיךָ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ:
קהל יָבוֹא כָל־בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ יְיָ:
יָבֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי וִיכַבְּדוּ לִשְׁמֶךָ:
בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשֵׂנוּ:
בֹּאוּ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצֵרֹתָיו בִּתְהִלָּה הוֹדוּ לוֹ בָּרְכוּ שְׁמוֹ:
הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת־יְיָ כָּל־עַבְדֵי יְיָ הָעֹמְדִים בְּבֵית־יְיָ בַּלֵּילוֹת:
שְׂאוּ־יְדֵכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת־יְיָ:
נָבוֹאָה לְמִשְׁכְּנוֹתָיו נִשְׁתַּחֲוֶה לַהֲדֹם רַגְלָיו:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי־קָדוֹשׁ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ:
הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ:
וַאֲנַחְנוּ בְּרֹב חַסְדְּךָ נָבוֹא בֵיתֶךָ. נִשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל
קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ:
נִשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ וְנוֹדֶה אֶת־שְׁמֶךָ עַל־חַסְדְּךָ
וְעַל־אֲמִתֶּךָ. כִּי־הִגְדַּלְתָּ עַל־כָּל־שִׁמְךָ אִמְרָתֶךָ:
יְיָ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת מִי־כָמוֹךָ חֲסִין יָהּ וֶאֱמוּנָתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ:

Aufsteig' unser Gedächtniß vom Abend,
Und es komme vor ihn unsere Vereinigung vom Morgen,
Und es erscheine unser Glanz bis zum Abend.

יעלה דפקנו Aufsteig' unser Anklopfen vom Abend,
Und es komme Freud' uns vom Morgen,
Und es erscheine unser Verlangen bis zum Abend.

Aufsteig' unser angstvoll Stöhnen vom Abend,
Und es komme vor Dich vom Morgen,
Und erscheine uns gewährt bis zum Abend.

(Vorbeter und Gemeinde abwechselnd.)

שמע Hörer des Gebets! zu Dir kommt alles Fleisch.
Mög' alles Fleisch kommen, sich vor Dir zu bücken, Ewiger!
Mögen sie kommen und sich bücken vor Dir, Herr! und Ehre geben Deinem Namen.
Kommet! bücken wir uns und beugen wir uns, senken das Knie vor dem Ewigen, unserem Schöpfer!
Gehet ein in seine Thore mit Dank, in seine Vorhöfe mit Lobgesang, danket ihm, preiset seinen Namen!
Auf, preiset den Ewigen, all ihr Knechte des Ewigen, die im Gotteshause stehen in den Nächten!
Erhebet eure Hände zum Heiligthume und preiset den Ewigen!
Lasset uns eingehen in seine Wohnstätten, uns bücken vor dem Schemel seiner Füße!
Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er.
Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge! denn heilig ist der Ewige, unser Gott.
Bücket euch vor dem Ewigen im Weiheschmucke; erbebet vor ihm, alle Lande!
Und wir — durch die Fülle Deiner Gnade betreten Dein Haus, bücken uns vor Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir.
Wir wollen uns bücken vor Deinem heiligen Tempel und danken Deinem Namen für Deine Huld und Treue; denn Du hast über Deinen ganzen Namen hinaus verherrlicht Deine Verheißung.
Ewiger, Gott der Schaaren! wer ist Dir gleich, Gottstarker, und wie Deine Treue, die Dich umringet?

כִּי מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ לַייָ יִדְמֶה לַייָ בִּבְנֵי אֵלִים:
כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ:
כִּי־גָדוֹל מֵעַל־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
כִּי־גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרֹתֶךָ:
מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי בְכָל־חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכוּתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ:
מֵאֵין כָּמוֹךָ יְיָ גָּדוֹל אַתָּה וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה:
לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה תָּעֹז יָדְךָ תָּרוּם יְמִינֶךָ:
לְךָ יוֹם אַף־לְךָ לָיְלָה אַתָּה הֲכִינוֹתָ מָאוֹר וָשָׁמֶשׁ:
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ:
מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְיָ יַשְׁמִיעַ כָּל־תְּהִלָּתוֹ:
לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:
לְךָ שָׁמַיִם אַף־לְךָ אָרֶץ תֵּבֵל וּמְלֹאָהּ אַתָּה יְסַדְתָּם:
אַתָּה הִצַּבְתָּ כָּל־גְּבוּלוֹת אָרֶץ קַיִץ וָחֹרֶף אַתָּה יְצַרְתָּם:
אַתָּה רִצַּצְתָּ רָאשֵׁי לִוְיָתָן תִּתְּנֶנּוּ מַאֲכָל לְעָם לְצִיִּים:
אַתָּה בָקַעְתָּ מַעְיָן וָנָחַל אַתָּה הוֹבַשְׁתָּ נַהֲרוֹת אֵיתָן:
אַתָּה פוֹרַרְתָּ בְעָזְּךָ יָם שִׁבַּרְתָּ רָאשֵׁי תַנִּינִים עַל־הַמָּיִם:
אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגֵאוּת הַיָּם בְּשׂוֹא גַלָּיו אַתָּה תְשַׁבְּחֵם:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ:

Denn wer im Gewölk stellet sich dem Ewigen gleich, ist dem Ewigen ähnlich unter den Söhnen der Mächtigen?
Denn groß bist Du und vollbringest Wunder, Du Gott, allein.
Denn groß über die Himmel hinaus ist Deine Huld, und bis zu den Wolken Deine Treue.
Groß ist der Ewige und sehr gerühmt, und seiner Größe keine Grenze.
Denn groß ist der Ewige und sehr gerühmt; furchtbar ist Er über alle Götter.
Denn ein großer Gott ist der Ewige, und ein König, groß über alle Götter.
Wo ist ein Gott im Himmel und auf Erden, der wie Deine Thaten und Wunderwerke vollbringen könnte?
Wer sollte Dich nicht fürchten, König der Völker? denn Dir ja geziemt es; denn unter all den Weisen der Völker und in all ihren Reichen giebt es Keinen Dir gleich.
Keiner ist Dir gleich, Ewiger! groß bist Du und groß Dein Name in Stärke.
Dein ist der Arm mit Stärke; mächtig ist Deine Hand, hocherhaben Deine Rechte.
Dein ist der Tag, Dein auch die Nacht; Du hast bereitet Leuchten und Sonne.
In dessen Hand die Tiefen der Erde, und die Ausbeute der Berge ist sein.
Wer spricht aus die Machtthaten des Ewigen, lässet erschallen seinen ganzen Ruhm?
Dein, Ewiger! ist die Größe und die Stärke, der Ruhm, der Sieg und der Glanz, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger! ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebt über Alles als Haupt.
Dein ist der Himmel, Dein auch die Erde; das Erdenrund und seine Fülle — Du hast sie gegründet.
Du hast aufgestellt all die Marken der Erde; Sommer und Winter — Du hast sie gebildet.
Du hast zerschmettert die Häupter des Liwjathan, giebst ihn zur Speise dem Volke der Steppenbewohner.
Du hast gespalten Quell und Bach, Du ausgetrocknet starkfluthende Ströme.
Du hast zerstückt in Deiner Macht das Meer, zerbrochen die Häupter der Ungethüme über den Wassern.
Du beherrschest das Aufregen des Meeres; erhebt es seine Wellen, — Du sänftigst sie.
Groß ist der Ewige und sehr gepriesen in der Stadt unseres Gottes, seinem heiligen Berge.

יְיָ צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יֹשֵׁב הַכְּרֻבִים. אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדֶּךָ:

אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדשִׁים רַבָּה וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבָיו:

וְיוֹדוּ שָׁמַיִם פִּלְאֲךָ יְיָ אַף־אֱמוּנָתְךָ בִּקְהַל קְדשִׁים:

לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ:

נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ:

צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ:

אֲשֶׁר יַחְדָּו נַמְתִּיק סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ:

אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ:

אֲשֶׁר בְּיָדוֹ נֶפֶשׁ כָּל־חָי וְרוּחַ כָּל־בְּשַׂר־אִישׁ:

הַנְּשָׁמָה לָךְ וְהַגּוּף פָּעֳלָךְ. חוּסָה עַל־עֲמָלָךְ: הַנְּשָׁמָה לָךְ וְהַגּוּף שֶׁלָּךְ. יְיָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ: אָתָנוּ עַל־שְׁמְךָ. יְיָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ: בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ. כִּי אֵל חַנּוּן וְרַחוּם שְׁמֶךָ: לְמַעַן־שִׁמְךָ יְיָ. וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ כִּי רַב־הוּא:

ח״וק דַּרְכְּךָ אֱלֹהֵינוּ לְהַאֲרִיךְ אַפֶּךָ לָרָעִים וְלַטּוֹבִים. וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח״וק לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵינוּ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ. רְאֵה עֲמִידָתֵנוּ דַּלִּים וְרֵקִים:

(In den meisten Gemeinden folgt hier sogleich תעלה ארוכה, S. 46.)

מיוסד ע״פ א״ב מרובע בכל חרוז·

אָמְנָם אֲשָׁמֵינוּ עָצְמוּ מִסַּפֵּר. אַנְחוֹת הוֹרֵנוּ רַבּוּ מִלְּדַבֵּר. אֲשֶׁר לֹא־הִקְשַׁבְנוּ גְּעָרָה כְּמֵבִין. אֲפָפוּנוּ מַכּוֹת כִּכְסִיל הֶעֱוִינוּ: דרכך בְּרַבְּרֶךְ לָנוּ שׁוּבָה פָּנֵינוּ הִסְתַּרְנוּ. בְּמִרְמָה בִקַּשְׁנוּךָ וְאֵלֶיךָ לֹא שַׁבְנוּ. בְּטוֹב לֹא דְרַשְׁנוּךָ

Gott der Schaaren, Herr Jisraels, thronend über Cherubim! Du bist Gott, Du allein.

Gott, verherrlicht im Rathe der Heiligen hoch, und furchtbar über Alles rings um ihn!

Und es bekennen die Himmel Dein Wunder, Ewiger! auch Deine Treue in der Schaar der Heiligen.

Auf, lasset uns jubeln dem Ewigen, jauchzen dem Horte unseres Heils.

Begrüßen wir sein Antlitz mit Dank, mit Gesängen jauchzen wir ihm.

Recht und Gerechtigkeit ist Deines Thrones Veste, Milde und Treue erscheinen vor Deinem Antlitze,

Da wir zusammen süße Zwiesprach' pflegen, ins Gotteshaus gehen im Volksgewühle.

Dem das Meer gehört und Er hat es gemacht, und das Trockne haben seine Hände gebildet.

In dessen Hand die Seele alles Lebendigen und der Odem von dem Fleische eines jeglichen Menschen.

הנשמה Der Odem ist Dein und der Leib Dein Werk: o schone Dein Gebild! Der Odem ist Dein und der Leib — Dein, Ewiger! o thu' um Deines Namens willen. Wir kommen um Deines Namens willen, Ewiger! thu' um Deines Namens willen, um die Herrlichkeit Deines Namens; denn erbarmender und gnädiger Gott ist Dein Name. Um Deines Namens willen, Ewiger! verzeih' unsere Schuld, obwohl sie groß ist.

דרכך (Vorb. u. Gem.) Deine Weise, unser Gott, ist Langmuth gegen Gute und Böse. Und das ist Dein Ruhm!

למענך (Vorb. u. Gem.) Um Deinetwillen, Gott, thu', nicht um unsertwillen. Sieh wie hier wir stehen, arm an Verdienst und leer.

(In den meisten Gemeinden wird dies Stück nicht gebetet.)

אמנם Fürwahr! unsere Verschuldungen sind unzählbar, die Seufzer unseres Geschlechtes nicht auszusprechen. Da wir Deiner Mahnung nicht horchten mit verständigem Sinn, umringen uns Schläge, die wir durch thörichten Trotz verdient. — Als Du sprachst: „Kehr' um!" verbargen wir unser Antlitz; nur heuchlerisch suchten wir Dich, und bekehrten uns nicht zu Dir. Im Glücke suchten wir Dich nicht auf, in der Fülle aller Güter ver-

ברב כל שכחנוך. בעת הצר לנו איך תמצא: למענך
גבורות אין בנו אשר בם נבא. גדועי זרוע כפעל בתת
שכר בשנו. גמרנו ואכלנו צדקת אבותינו. גם קרן גם
פרי לא־מלאו שפק: דרכך דכאו־מנו שכיות החמדה.
דופקי דלתיך בכח וגבורה. דברי בגאוה נעשינו עשה
לנו כרחמיך. דחה משפט חרב המתהפכת: למענך
הורקנו והצגנו כקש מדגן. היינו כמץ ואין דורש
לאספו. הלא בהלקח דגן בעתו. הצת לשון אש בקש
היבש: דרכך ומה־נדבר ומה־נצטדק. ומה־נאמר
ויוצק חן בשפתותינו. ומי־בעל דברים ידבר צחות.
ובפתחון פיו לא יכלם: למענך

בקצת קהלות מוסיפין זה.

זה דרכנו כסל נחלנו אולת. זדים חוטאים זוללים וסבאים. זכיתי
לבי מי יוכל שיח. זרע קבורת רחם בא והלך בהבל: דרכך חוות

gaßen wir Dich. Wie sollten wir in der Zeit unserer Bedrängniß Dich finden?

גבורות Wir haben keine Verdienste, kraft deren wir Dir nahen. Als wären die Arme uns abgehauen im frommen Dienste, sind wir beschämt, wenn Du den Lohn ertheilst. Wir haben die Verdienste der Väter aufgezehrt, und Grundstamm nebst Zins reichen für den Brauch nicht hin. — Die anmuthigsten Erscheinungen[1]) sind im Drange uns entschwunden, die an Deine Pforten klopfen durften mit Kraft und Stärke. Nun könnten wir nur mit frechem Trotze fordern. Darum üb' an uns Erbarmen und wehr' uns ab das Gericht, das kreisende Schwert[2]).

הורקנו Ausgeleert stehen wir da wie Stroh ohne Korn, wie Spreu, die Keiner aufzuraffen achtet. Wenn die Frucht zur Zeit ist hinweggebracht, frißt nicht der Flamme Zunge die dürre Stoppel? — Was sollen wir reden? wie uns rechtfertigen? was sprechen, das wohlgefällig unseren Lippen entströmte? Wer ist so des Wortes Meister, daß er Schönes redete und nicht beschämt verstummte, wie er aufthut den Mund? —

1) Die Frommen in Israel.
2) Die Strafe Gottes.

וּמוֹפֵת הִתְוִינוּ בָּאָֽרֶץ. חֲתוּמֵי בְּאוֹת בְּרִית וְחֻקִּים יְשָׁרִים. חֻשַּׁבְנוּ זֶֽרַע קֹֽדֶשׁ בָּנִים לְאֵל חָי. חִלַּֽלְנוּ וְנִקְרֵֽאנוּ אֹם טְמֵאַת הַשֵּׁם: למענך טְהוֹר עֵינַֽיִם מֵרְאוֹת רָע. טֶֽרֶם לֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל. טֶֽרֶף לֹא־לָֽנוּ נִכְסְפָה נַפְשֵֽׁנוּ. טֻבַּֽחְנוּ רַב וְצָעִיר כְּבְלִיעַת דָּגִים: דרכך יָהּ בְּדַלּוּתֵֽנוּ צְדָקָה חֲנַנְתָּֽנוּ. יָד בָּֽנוּ הֶחֱזַֽקְתָּ בְּעֵת מָטָה יָדֵֽנוּ. יְדַעְתָּֽנוּ זֹאת עֲשׂוּ וִחְיוּ. יָדַֽיִם לֹא־חָֽלוּ בָֽנוּ כַּהֲפוּכַת רָֽגַע: למענך

יש קהלות מוסיפין עוד.

כַּחוֹתָם עַל־לֵב שַׂמְתָּֽנוּ מַלְכֵּֽנוּ. כְּנֶֽפֶשׁ קְשׁוּרָה בְנֶֽפֶשׁ בַּעֲבוֹתוֹת אַהֲבָה. כִּי נִתְרוֹעַע חֲבוּר עֲצַבִּים. כָּעֵת חָלַק לִבֵּֽנוּ אָשַֽׁמְנוּ מֵעָתָּה: דרכך לְהֵטִיב אָמַֽרְתָּ אֹמֶר לֹא תִפַּלְתָּ. לֹא שִׁקַּר־בָּֽנוּ דְּבַר אֱמוּנָתֶֽךָ. לֵב וּפֶה לֹא הִשְׁוִֽינוּ כְּכֶֽסֶף עַל־חֶֽרֶשׂ. לַעַג שְׂפַת חֲלָקוֹת בְּלֵב וָלֵב דִּבַּֽרְנוּ: למענך מַכַּת הוֹלֵךְ עַל־גָּחוֹן הִקְדַּֽמְתָּ. מוּסָר לִמַּֽדְתָּ לְבַעֲלֵי לָשׁוֹן. מְעֻנָּשׁ לָשׁוֹן לֹא יֶחְכַּם פֶּֽתִי. מַכֵּה רֵֽעַ בַּסֵּֽתֶר הִנְּךָ בְּגַחֲלֵי רְתָמִים: דרכך נָתַֽתָּ מוֹרָא עַל־לֵב אֲנָשִׁים. נֶֽדֶר שְׁבוּעוֹת שָׂם בֵּין שְׁנֵיהֶם חַקֹּֽתָ. נַֽמְתָּ הוֹצֵאתִֽיהָ עַל־נִשְׁבָּעִים לַשָּֽׁקֶר. נִפְרַֽצְנוּ בְּאָלָה עַד אָבְלָה הָאָֽרֶץ: למענך סָבַֽלְתָּ עוֹלָם כְּרַגְלַֽיִם לִפְסֹֽחַ. סְמַכְתּוֹ בֶּאֱמֶת וּמִשְׁפָּט וְשָׁלוֹם. סִלַּֽפְנוּ מִשְׁפָּט וְגַם כְּשָׁלָה אֱמֶת. סוֹבַֽבְנוּ לְבַקֵּשׁ שָׁלוֹם וָאָֽיִן: דרכך עֶלְיוֹן אַתָּה בְּכִסֵּא רָם וְנִשָּׂא. עֵינֶֽיךָ מַבִּיטִים שָׁפָל וְדַכָּא. עֲנָוָה בַקְשׁוּ פִּצִּֽיתָ וְתִסָּתְרוּ מֵאָף. עֲוֹנוּ בְּגַבְהוּת לֵב וְרָמוּ עֵינֵֽינוּ: למענך פָּנֶֽיךָ תָּמִיד כְּחֶמְדַּת אֲרָצוֹת. פָּקַֽדְתָּ לְשׁוֹקְקָהּ וְתַצְמִיחַ מְגָדֶֽיהָ. פֶּן־יִקְבַּע אָדָם אֱלֹהִים. פְּרִי יְבוּלָהּ תַּתָּה לְמַעֲשֵׂר וְכִחֲשׁוּ מְגָדֶֽיהָ: דרכך צִיָּה יָצַֽרְתָּ לִמְלֶֽאכֶת שָׁנִים. צָבָא לֶאֱנוֹשׁ עֲלֵי־אָֽרֶץ לִמְלֶאכֶת יָמִים. צִוִּֽיתָ לְמַרְגּֽוֹעַ שְׁבִיעִי וְלֹא נַחְנוּ. צְבִי לִשְׁמֹט שְׁבִיעִית וְהִיא לֹא שָׁבָֽתָה: למענך קִדַּֽמְנוּ פָּנֶֽיךָ כִּמְחִיר בְּיַד־כְּסִיל. קְנוֹת צִדְקוֹתֶֽיךָ בְּתוֹדָה בְּלִי לֵב. קַבֵּל כְּנִיחֹחַ מְעַט בִּצְדָקָה. קַבֶּל־נָא אֲמָרֵֽינוּ כְּקֹֽמֶץ מִנְחַת דָּל: דרכך רַֽדְנוּ לוֹא נָבוֹא בְּמְרֵֽינוּ אָמַֽרְנוּ. רָם בָּֽנוּ הִכְפַּֽפְתָּ כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן. רִחַקְתָּֽנוּ כִּשְׂמֹאל קֵרַֽב בַּיָּמִין. רְאֵה שְׂאֹר לְבָבֵֽנוּ יֵֽצֶר הַנְּעוּרִים: למענך שַֽׁבְנוּ כְּגֹֽדֶל לֵב כְּסִיל וְכַֽעַס בְּחֵיק אֱוִיל. שׁוֹט כְּלִמַּת־עֳנִי עָלָה בְּחֶלְקֵֽנוּ. שׁוּר נָא בְעָנְיֵֽנוּ וְחַלֵּץ עָנִי בְעָנְיוֹ. שַׁחַת אִם נֵרֵד יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶֽיךָ: דרכך

תַּעֲלֶה אֲרוּכָה לְעָלֶה נִדָּף. תְּנַחֵם עַל־עָפָר וָאֵפֶר. תַּשְׁלִיךְ חֲטָאֵינוּ וְתָחֹן מַעֲשֶׂיךָ. תֵּרֶא כִּי אֵין־אִישׁ עֹשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה:

אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת. מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַיֵּרֶד יְהוָֹה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ:

כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

הַאֲזִינָה יְיָ תְּפִלָּתֵנוּ. וְהַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתֵינוּ: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעֵנוּ מַלְכֵּנוּ וֵאלֹהֵינוּ. כִּי־אֵלֶיךָ נִתְפַּלָּל: תְּהִי־נָא אָזְנְךָ־קַשֶּׁבֶת וְעֵינֶיךָ פְתוּחוֹת אֶל־תְּפִלַּת עֲבָדֶיךָ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. וְשָׁמַעְתָּ מִן־הַשָּׁמַיִם מְמְּכוֹן שִׁבְתְּךָ אֶת־תְּפִלָּתָם וְאֶת־תְּחִנָּתָם וְעָשִׂיתָ מִשְׁפָּטָם. וְסָלַחְתָּ לְעַמְּךָ אֲשֶׁר חָטְאוּ־לָךְ:

תעלה Laß Heilung keimen dem verwehten Blatte;
O habe Mitleid mit Staub und Asche!
Wirf hinweg unsere Sünden, und schau' schonend auf Dein Werk!
Sieh, kein Mann ist da, der für uns einstehet. Thue Du mit uns der Gnade Werk!

אל (Gem.) Gott, König, sitzend auf des Erbarmens Thron, in Milde waltend, verzeihend die Sünden seines Volkes, der nachsichtig die ersten lässet entschwinden, in Fülle Verzeihung den Sünd'gen, Vergebung den Frevelnden gewährt, der mit allem Sterblichen gnädig verfährt, nicht nach ihrer Bosheit vergilt ihnen! Gott, Du hast uns gelehrt, Dich bei Deinen dreizehn Gnadennamen anzurufen [1]), denk' uns heute des an sie geknüpften Bundes, wie Du sie kundgemacht dem Demuthreichen [2]) in der Vorzeit, wie es heißt: Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolke und stellte sich dort zu ihm, und er rief beim Namen: Ewiger!

ויעבר (Gem.) Und der Ewige zog vorüber vor seinem Angesichte und rief:

יי Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Gnade dem tausendsten Geschlechte, der vergiebt Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft! —

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld und setz' uns als Erbe ein!

סלח Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König! denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden.

האזינה (Gem.) Vernimm, Ewiger! unser Gebet, und horch auf die Stimme unseres Flehens. Horch auf die Stimme unseres Flehens, unser König, unser Gott! denn zu Dir beten wir. O sei Dein Ohr gerichtet und Deine Augen geöffnet dem Gebete Deiner Knechte, des Volkes Jisrael, und hör' aus Deinen Himmeln, aus der Stätte Deines Wohnsitzes, ihr Gebet und Flehen, und thu' ihnen ihr Recht, und verzeihe Deinem Volke was sie gegen Dich gesündigt.

---

1) Die hier bald folgenden Bibelverse „Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig" u. s. w. (2. M. 34, 6. 7) enthalten — nach einer alten Zählung dreizehn — Benennungen Gottes, durch welche sein überwiegend gnädiges Walten bezeichnet wird. Dem Moscheh auf seine Bitte (2 M. 33, 13. 18). als die „Wege Gottes" offenbart, dienten ihm diese Gottesnamen später als gnadenerweckender Anruf, da er aufs neue um Verzeihung für sein Volk betete (4. M. 14, 18), und so kehren sie auch bei uns als Eingang oder Schluß vieler Gebete häufig wieder. 2) Moscheh.

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: אַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא־יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:

כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ:

לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

ח׳ סְלַח־נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר.

ק׳ וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר־נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ כִּי לֹא עַל־צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

רחמיך Dein Erbarmen ist groß, Ewiger! Nach Deinen milden Aussprüchen erhalt' uns. Gehe nicht ins Gericht mit uns, denn vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen.

כרחם Wie ein Vater über Kinder, so erbarme Dich, Ewiger, über uns. Des Ewigen ist die Hülfe; über Dein Volk komme Dein Segen! Selah. Der Ewige der Schaaren ist mit uns, eine Veste uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Schaaren! Heil dem Manne, der Dir vertraut. Ewiger, hilf! der König erhör' uns, wenn wir rufen.

סלח[1] (Vorb.) O verzeihe die Sünde dieses Volkes nach der Größe Deiner Gnade, und wie Du verziehen hast diesem Volke von Mizrajim bis hierher! Und dort ward das Wort gesprochen:

ויאמר (Gem.) Und der Ewige sprach: Ich verzeihe nach deinem Worte.

הטה[2]) Neige, mein Gott, Dein Ohr und höre; thue auf Deine Augen und siehe unsere Trümmerstätten und die Stadt, über die Dein Name genannt worden! Denn nicht unserer Verdienste wegen legen wir unsere Gebete vor Dir nieder, sondern Deines großen Erbarmens wegen. O Herr, höre! o Herr, verzeih! o Herr, horch

---

1) Gebet Moschehs und Erwiderung Gottes (4. M. 14, 19 f.).

2) Gebet des Daniel (Dan. 9, 18 f.).

אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל־תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

חזן מיוסד ע"ס א"ב.

סְלַח־נָא אֲשָׁמוֹת וּפְשָׁעֵי לְאֻמֶּךָ.
לַעֲוֹן בָּנֶיךָ בַּל־יֶחֱרֶה זַעְמֶךָ:
סְלַח־נָא גְעוּלָם וְיִחְיוּ מִמְּקוֹר עִמֶּךָ.
לַעֲוֹן דְּגָלֶיךָ שָׂא וְתִנָּחֵם כִּנְאֻמֶּךָ:
סְלַח־נָא הַכֹּל מוֹדִים וְעוֹזְבִים כִּרְשׁוּמֶךָ.
לַעֲוֹן וָפֶשַׁע מְחַל לְמַעַן שְׁמֶךָ:
סְלַח־נָא זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת לִבְרוּאֵי לִשְׁמֶךָ.
לַעֲוֹן חֲטָאֵימוֹ חַטֵּא בִּנְדִיבַת גִּשְׁמֶךָ:
סְלַח־נָא טֶפֶשׁ טִפְלוּת רִשְׁעֵי עַמֶּךָ.
לַעֲוֹן יְדִידֶיךָ יְבֻקַּשׁ וְאֵינֶנּוּ כִּנְאֻמֶּךָ:

und thue, säume nicht, um Deinetwillen, mein Gott! denn Dein Name ist genannt über Deine Stadt und über Dein Volk.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

סלח (Vorb.) Verzeih', Herr, Deiner Schaar, Vergehn und Fehle nimm;
Ob Deiner Kinder Schuld entbrenne nicht Dein Grimm!
Verzeih' unwürd'ges Thun, laß leben sie durch Dich;
Vergieb den Dir Getreu'n und mild das Urtheil sprich!
Verzeih'! Bekennend stehn hier Alle voller Reue;
Vergieb Unthat, Vergehn, um Deines Namens Treue!
Verzeih' Irrwahn und Fehl mit Deinem Dienst Betrauten.
Daß, sühnend sie von Schuld, der Gnade Güsse thauten!
Verzeih', was Thorensinn und Frevel sich vermessen;
Suchst Du des Lieblings Schuld, o wäre sie vergessen!

סְלַח־נָא כַּחַשׁ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְעֻמֶּךָ.
לַעֲוֹן לְקוֹחֶיךָ כַּפֵּר בְּטוּב טַעְמֶךָ:

סְלַח־נָא מְרִי מְיַחֲלֶיךָ וּמְיַחֲדֶיךָ בְּעוֹלָמֶךָ.
לַעֲוֹן נִדָּחִים מְחֵה וּבְנֵה אוּלָמֶךָ:

סְלַח־נָא סִלּוּפָם וְגוֹנְנֵם בְּסֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ.
לַעֲוֹן עֲבָדֶיךָ עַלֵּם וּכְבוֹשׁ בְּעִלּוּמֶךָ:

סְלַח־נָא פֶּן־יֵעָנְשׁוּ מִמְּרוֹמֶיךָ.
לַעֲוֹן צֹאנְךָ שַׁכַּח וְהִיא תְהִלָּתְךָ וְרוֹמְמֶךָ:

סְלַח־נָא קְלוֹנָם וַחֲמוֹל עָלֵימוֹ מִמְּרוֹמֶיךָ.
לַעֲוֹן רְחוּמֶיךָ תִּשָּׂא מִלְּצוּדָם בְּחֶרְמֶךָ:

סְלַח־נָא שֶׁמֶץ תַּעְתּוּעַ תְּעוּב רְחוּמֶיךָ.
לַעֲוֹן תְּמִימֶיךָ הַעֲבֵר כְּגֹדֶל רַחֲמֶיךָ:

סלח Verzeih' die Lüge der in Demuth Dir Gebeugten,
Der Dir Gehör'gen Fehl, — in Gnaden, mildgeneigten!

Verzeih' Dein Harrenden, bezeugend Dich der Welt;
Lösch' der Versprengten Trotz, und baue neu Dein Zelt!

Verzeih' der Blindheit Wahn! Schirm' uns mit Friedensfülle;
Verbirg der Knechte Schuld und schonend sie verhülle!

Verzeih', daß Strafe nicht sie treff' aus Deinen Höh'n;
Vergiß der Heerde Schuld! Das ist Dein Schmuck, so schön!

Verzeih' die Schmach! O mild aus Deinen Himmeln siehe;
Vergieb den Theuren, daß nicht Straf' ins Netz sie ziehe!

Verzeih' der Freunde Fehl, unwürd'gen Sündenfleck;
Den Dir Getreu'n voll Huld spül' jeden Makel weg!

*אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת. מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַיֵּרֶד יְהוָֹה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ:

כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

אַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ. כִּי לֹא־יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי: מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. מַה־נְּדַבֵּר וּמַה־נִּצְטַדָּק: אֱלֹהֵינוּ. בֹּשְׁנוּ בְּמַעֲשֵׂינוּ וְנִכְלַמְנוּ בַּעֲוֹנֵינוּ: אֱלֹהֵינוּ. בֹּשְׁנוּ וְנִכְלַמְנוּ לְהָרִים אֱלֹהֵינוּ פָּנֵינוּ אֵלֶיךָ: יָדַעְנוּ כִּי חָטָאנוּ וְאֵין מִי יַעֲמֹד בַּעֲדֵנוּ. שִׁמְךָ הַגָּדוֹל יַעֲמָד־לָנוּ בְּעֵת צָרָה:

אל תבוא (Gem.) Gehe nicht ins Gericht mit uns; denn vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen. Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott, was reden und was zur Rechtfertigung vorbringen? Unser Gott! wir sind beschämt durch unsere Werke und schmachbedeckt durch unsere Sünden. Unser Gott! wir sind beschämt und schwachbedeckt, zu erheben, unser Gott, unser Angesicht zu Dir. Wir wissen, daß wir gesündigt, und Keiner, der für uns einsteht. Dein großer Name möge uns beistehen zur Zeit der Bedrängniß! —

*) Uebersetzung S. 47.

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: אַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא־יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:

כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ:

לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

כִּי לֹא עַל־צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל־תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

חזן ע"פ א"ב.

אָמְנָם כֵּן, יֵצֶר סוֹכֵן, בָּנוּ.
בְּךָ לְהַצְדִּיק, רַב־צֶדֶק, וַעֲנֵנוּ סָלַחְתִּי:
גֹּעַל מְרַגֵּל, וְגַם פִּגֵּל, סִפְרוֹ.
דּוֹד שׁוֹאֵג בְּקוֹל, יִתֵּן קוֹל, דְּבָרוֹ סָלַחְתִּי:
הַס קַטֵּגוֹר. וְקַח סָנֵגוֹר, מְקוֹמוֹ.
וִיהִי יְיָ לְמִשְׁעָן, לוֹ לְמַעַן, נְאֻמוֹ סָלַחְתִּי:
זְכוּת אֶזְרָח, גַּם יִפְרַח, לְשׁוֹשַׁנָּה.
חֵטְא הָעֵבֶר, וְקוֹל הַגֶּבֶר, מִמְּעוֹנָה סָלַחְתִּי:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אמנם (Vorb.) In der Brust Sündenlust ist uns eingeboren.
Du voll Huld, tilge Schuld, künd' uns an Vergebung!

Stoße fort Klägers Wort: seine Schrift verschmähe!
Rufe laut, uns vertraut, freundlich zu — Vergebung!

הם Still, du Feind! Nimm, o Freund, ein des Klägers Stelle!
Stütz' ihm sei Gottes Treu' und sein Spruch: Vergebung!

Vaters Treu' blüh' aufs neu' auf zum Heil der Rose 1).
Sünd' entnimm! Gottes Stimm' rufe laut: Vergebung!

1) Israel, nach Hohel. 2, 1.

טוֹב וְסַלָּח, מְחַל וּסְלַח, אֲשֵׁמִים.
יָהּ הַקְשֵׁב, וְגַם הָשֵׁב, מִמְּרוֹמִים סָלַחְתִּי:
כְּאָב תַּחֲבוֹשׁ, וּבְצוּל תִּכְבּוֹשׁ, עֲוֹנִי.
לְךָ תְהִלָּה, אֱמוֹר מִלָּה, לְמַעֲנִי סָלַחְתִּי:
מְחֵה פֶשַׁע, וְגַם רֶשַׁע, בְּנֵי בְרִית.
נְהַג חַסְדֶּךָ, כֵּן הוֹדֶךָ, לִשְׁאֵרִית סָלַחְתִּי:
סְכוֹת רַחֲשִׁי, וְגַם לַחֲשִׁי, תִּרְצֶה.
עָוֹן נְשָׂא, לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה, וְתִפְצֶה סָלַחְתִּי:
פְּנֵה לְעֶלְבּוֹן, מְקוֹם עָוֹן, לְהָשִׁים.
צַחַן הָסֵר, וְגַם תְּבַשֵּׂר, לְבָךְ חוֹסִים סָלַחְתִּי:
קוֹלִי שְׁמַע, וּרְאֵה דֶמַע, עֵינִי.
רִיב רִיבִי, שְׁעֵה נִיבִי, וַהֲשִׁיבֵנִי סָלַחְתִּי:
שֶׁמֶץ טַהֵר, כָּעָב מַהֵר, כְּנֶאֱמַר.
תִּמְחֶה פֶּשַׁע, לְעַם נוֹשַׁע, וְתֹאמַר סָלַחְתִּי:

טוב Mild und lieb, o vergieb schwere Sündenschulden!
Aus den Höh'n hör' uns flehn und künd' an Vergebung!

Heile Schmerz, senk' ins Herz tiefer Fluth die Sünde.
Dir zum Preis o verheiß' meiner Schuld Vergebung!

מחה Missethat und Verrath Deiner Theuren lösche.
Gnadenthum ist Dein Ruhm. Für den Rest — Vergebung!

Was Gebet fromm erfleht, höre wohlgefällig.
Tilge Schuld, übe Huld, und sprich aus: Vergebung!

פנה Blicke nach unsrer Schmach an der Sünden Stelle.
Sündenfleck lösche weg, künd' uns an Vergebung!

Meine Stimm' o vernimm! Sieh' im Aug' die Thräne.
Sei mein Hort, hör' mein Wort, und sprich aus Vergebung!

שמץ Schmutz entfleuch, Wolken gleich, wie Du hast verheißen.
Fleckenrein laß uns sein, und Dein Spruch: Vergebung!

*אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת.
מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה
לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־
בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר
(מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה.
כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַיֵּרֶד יְהוָֹה
בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־
חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן
וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ:

כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

פותחין הארון. פזמון.

כִּי הִנֵּה כַחֹמֶר בְּיַד הַיּוֹצֵר. בִּרְצוֹתוֹ מַרְחִיב
וּבִרְצוֹתוֹ מְקַצֵּר. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ חֶסֶד נֹצֵר.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כי (Vorb. u. Gem.) So wie der Thon in des Töpfers Hand,
Der nach Willen ihn preßt und dehnet und spannt,
So sind wir in Deiner Macht,
Der mild und liebend schirmt und wacht!
O schau' auf den Bund, und nicht was sündig das Herz gedacht!

*) Uebersetzung S. 47.

כִּי הִנֵּה כָּאֶבֶן בְּיַד הַמְסַתֵּת. בִּרְצוֹתוֹ אוֹחֵז
וּבִרְצוֹתוֹ מְכַתֵּת. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ מְחַיֶּה וּמְמוֹתֵת.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּגַּרְזֶן בְּיַד הֶחָרָשׁ. בִּרְצוֹתוֹ דִּבֵּק
לָאוֹר וּבִרְצוֹתוֹ פֵּרַשׁ. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ תּוֹמֵךְ
עָנִי וָרָשׁ. לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּהֶגֶה בְּיַד הַמַּלָּח. בִּרְצוֹתוֹ אוֹחֵז
וּבִרְצוֹתוֹ שִׁלַּח. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ אֵל טוֹב וְסַלָּח.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּזְּכוּכִית בְּיַד הַמְזַגֵּג. בִּרְצוֹתוֹ

כי So wie der Stein in des Bildners Gewalt,
Den er nach Willen zertrümmert und formt zur Gestalt,
So sind wir in Deine Hand gegeben,
Der Tod verhängt und spendet Leben!
O schau' auf den Bund und nicht auf sünd'gen Triebes Weben!

So wie das Eisen in des Meisters Hand,
Das nach Willen er schmelzt in der Gluth, ihr hält abgewandt,
So sind wir in Deine Hand gelegt,
Der Arme stützt und Bedürft'ge hegt!
O schau' auf den Bund, nicht auf den Trieb, der sich sündig regt!

So wie das Ruder, vom Schiffer geführt,
Das nach Willen er hemmt und rüstig rührt,
So sind wir in Deinen Händen,
Allgüt'ger, der gütig Verzeihung kann spenden!
O schau' auf den Bund, nicht auf die Sünde wolle den Blick Du wenden!

So wie das Glas in Schmelzers Hand sich findet,
Das nach Willen er schmelzt, nach Willen ründet,

חוגג וּבִרְצוֹתוֹ מְמוֹגֵג. כֵּן אֲנַחְנוּ בְיָדְךָ מַעֲבִיר זָדוֹן וְשׁוֹגֵג.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּיְרִיעָה בְּיַד הָרוֹקֵם. בִּרְצוֹתוֹ מְיַשֵּׁר וּבִרְצוֹתוֹ מְעַקֵּם. כֵּן אֲנַחְנוּ בְיָדְךָ אֵל קַנּוֹא וְנוֹקֵם.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּכֶּסֶף בְּיַד הַצּוֹרֵף. בִּרְצוֹתוֹ מְסַגְסֵג וּבִרְצוֹתוֹ מְצָרֵף. כֵּן אֲנַחְנוּ בְיָדְךָ מַמְצִיא לְמָזוֹר תֶּרֶף. לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר:

כִּי הִנֵּה כַּחֹמֶר בְּיַד הַיּוֹצֵר. בִּרְצוֹתוֹ מַרְחִיב וּבִרְצוֹתוֹ מְקַצֵּר. כֵּן אֲנַחְנוּ בְיָדְךָ חֶסֶד נוֹצֵר.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר:

סוגרין הארון·

So sind wir in Deiner Hand,
Vor deß Gnadenspruch stets Sünd' und Irrthum schwand!
O schau' auf den Bund, nicht auf des sünd'gen Triebes Tand!

כי So wie der Teppich in Wirkers Hand,
Den nach Willen er krümmt und gerade spannt,
So sind wir in Deinen Gewalten,
Der strafend und rächend Gericht wird halten!
O schau' auf den Bund und nicht auf des Triebes sünd'ges Schalten!

Wie in des Schmelzers Hand edlen Silbers Gut,
Das nach Willen er versetzt, die Schlacke von ihm thut,
So sind auch wir in Deiner Hand,
Der jeder Wunde anlegt den Verband!
O schau' auf den Bund, nicht — was sündig das Herz empfand!

*אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת. מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ:

כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

ק׳ זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: אַל־תִּזְכָּר־לָנוּ עֲוֹנֹת רִאשֹׁנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד: זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן עַמֶּךָ פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֶה

זכר (Gem.) Gedenke Deines Erbarmens, Ewiger! und Deiner Gnaden; denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenk' uns nicht die Sünden der Früheren; eilends mög' uns entgegen kommen Dein Erbarmen! denn wir sind sehr verkümmert. Gedenk' unser, Ewiger! in der Deinem Volke zugewandten Huld, such' uns heim mit Deiner Hülfe. Gedenke Deiner Gemeinde, die Du Dir geeignet in der Vorzeit, die Du erlöst zum Stamme Deines Besitzes,

---

*) Uebersetzung S. 47.

שָׁכַנְתָּ בּוֹ: זְכֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָיִם. אַהֲבַת צִיּוֹן אַל־תִּשְׁכַּח לָנֶצַח: זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם הָאֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי־עֵת לְחֶנְנָהּ כִּי־בָא מוֹעֵד: זְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב אַל־תֵּפֶן אֶל־קְשִׁי הָעָם הַזֶּה וְאֶל־רִשְׁעוֹ וְאֶל־חַטָּאתוֹ:

אַל־נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ סְלַח־לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

des Zijonberges, auf dem Du Deinen Sitz genommen. Gedenk', Ewiger! der Zuneigung zu Jeruschalajim; der Liebe zu Zijon vergiß nicht ewiglich. Gedenk', Ewiger! den Söhnen Edoms den Tag Jeruschalajims, jenen, die sprachen: Wühlet, wühlet bis auf den Grund darin! Du wirst aufstehen, Dich Zijons erbarmen; denn es ist Zeit, es zu begnadigen; denn die Frist ist gekommen. Gedenke dem Abraham, Jizchak und Jisrael, Deinen Knechten, denen Du einen Schwur gethan bei Dir, und sprachest zu ihnen: Mehren will Ich euren Samen, wie die Sterne des Himmels; und dieses ganze Land, das Ich verheißen, werd' Ich geben eurem Samen, daß sie es besitzen auf ewig. Gedenke Deinen Knechten, Abraham, Jizchak und Jaakob; wende Dich nicht zur Hartnäckigkeit dieses Volkes und zu seinem Frevel und zu seiner Sündigkeit!

אל (Vorb. u. Gem.) O laß es uns nicht zur Sünde gereichen, daß wir thöricht gewesen und gefehlt.

חטאנו (Vorb. u. Gem.) Gesündigt haben wir, unser Hort! Verzeih' uns, unser Schöpfer!

(In den meisten Gemeinden beginnt man hier sogleich הן יעביר, S. 60 unten.)

ע"פ א"ב משולש, וסיום כל חרוז הוא פסוק ממקראי קדש, ובחרוז האחרון חתום שמעון בר יצחק.

ח' אוֹתְךָ אֶדְרשׁ וְאֵלֶיךָ אֶתְוַדָּע. גָּדוֹל בִּיהוּדָה וּבְיִשְׂרָאֵל נוֹדָע.
הֵן, אַתָּה חֲקַרְתָּנוּ וַתֵּדָע. כִּי־פְשָׁעַי אֲנִי אֵדָע:
אֵדַע אֲבָל אֲשֵׁמִים אֲנַחְנוּ. וּמֵהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ לֹא זְנַחְתָּנוּ.
ק"וח הֵן, אֵלָיו כַּפַּיִם שִׁטַּחְנוּ. כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ:

ח' בָּטַחְנוּ בְשִׁמְךָ לְנֶפֶשׁ תַּאֲוָה. וְהֵפַקְנוּ מָגֵן בְּלִי גַאֲוָה.
הֵן, בְּמָעֻזְּךָ לַדַּל תִּקְוָה. כִּי־הִשְׁפִּילוּ וַתֹּאמֶר גֵּוָה:
גֵּוָה גֵּאִים עָלַי מַגְדִּילִים. בְּרָגָז שְׁבֵעִים לֹא נֶחְדָּלִים.
ק"וח הֵן, גֹּלַל הַמֵּצִיק מִתְדַּלְדְּלִים. כִּי־רִצַּץ עָזַב דַּלִּים:

ח' דַּלִּים דִּינְךָ פָּחֲדוּ וְרָהוּ. בָּאִים כְּמוֹרָה וְעָזַב לְרַחֲמֵהוּ.
הֵן, דָּפְיָם הַיּוֹם תְּכַפְּרֵהוּ. כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא:
הוּא הוֹד וְהָדָר יִלְבָּשׁ. יָשׁוּב יְרַחֵם וְעָוֹן יִכְבֹּשׁ.
ק"וח הֵן, הַמְתֵּק בְּפִי כִּדְבָשׁ. כִּי הוּא יַכְאִיב וְיֶחְבָּשׁ:

ח' וְיֶחְבַּשׁ וְלִשְׁמוֹ כֹּל יוֹדוּ. כִּי יָסִיר מַשָּׂאוֹת כָּבֵדוּ.
הֵן, וְעַמּוֹ לְפָנָיו יִתְוַדּוּ. כִּי כַדָּבָר אֲשֶׁר זָדוּ:
זָדוּ זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת שְׁגוּיִם. סְלַח־נָא בְּפִימוֹ הֲגוּיִם.
ק"וח הֵן, נְכֵם לִתְחִי אֲחוּיִם. כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים:

(בקצת קהלות אומרים כאן אל מלך יושב עד לכל קראיך.)

ח' חַיִּים חֹן לְעַם מְנַטְּלֶיךָ. לְבָב עִקֵּשׁ מֵהֶם בְּבַטְּלֶךָ.
הֵן, חֲשְׁרַת מֵי־טֹהַר בְּהַטִּילֶךָ. כִּי טַל אוֹרֹת טַלֶּךָ:
טַלְּךָ טְלָאֶיךָ בּוֹ לְהִתְכַּפֵּר. הָעֵת תַּמְצִיאֵם סְלִיחָה וְכֹפֶר.
ק"וח הֵן, טַהֲרֵם כָּאָמוּר בַּסֵּפֶר. כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר:

ח' יְכַפֵּר יִרְצֶה כְּאָז בְּתַעֲלוּתַי. בִּהְיוֹת אֲרִיאֵל בְּבֹחַן עֲלִיּוֹתַי.
הֵן, יָדַעְתָּ פִּקּוּק חֲלִיּוֹתַי. כִּי־אַתָּה קָנִיתָ כִלְיֹתָי:
כִּלְיוֹתַי בְּטוּחַי אָכִין לְעָבְדוֹ. וְתֶעֱרַב לְפָנָיו תְּחִנַּת עַבְדּוֹ.

ק"וח הֵן. כַּבֵּד יְכַבֵּד מְכַבְּדוֹ. כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ:

ח' לְבַדּוֹ לוֹ לְהִתְחוֹלֵל כָּל־אֱנוֹשׁ. אָוֶן לֹא יִתְכּוֹנֵן לֶאֱנוֹשׁ.
הֵן. לֹא־טוֹב לַצַּדִּיק לַעֲנוֹשׁ. כִּי־יִרְבֶּה אֱלוֹהַּ מֵאֱנוֹשׁ:
מֵאֱנוֹשׁ מִמַּעֲשָׂיו יְגָרְתִּי וְאֵיַמְתִּי. פֶּן־אֶכָּשֵׁל כַּאֲשֶׁר אָשַׁמְתִּי.
ק"וח הֵן. מֵיחֵל שָׁנִיתִי וְדוֹמַמְתִּי. כִּי־אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחָמְתִּי:

(בקצת קהלות אומרים כאן אל מלך יושב עד לכל קראיך.)

ח' נִחַמְתִּי נֶפֶשׁ נַעֲנָה לְהָשֵׁם. הִתְוַדּוּת הַיּוֹם נִסְתָּר וּמְפֻרְסָם.
הֵן. נֶצַח לְכִפּוּר הוּשַׂם. כִּי בְּרִית עוֹלָם שָׂם:
שָׂם סְלִיחָה לְהוֹעִיל לְלַמְּדִי. תְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת כְּזִבְחֵי תְמִידִי.
ק"וח הֵן. קִימָה בְּצִלּוֹ לְהַעֲמִידִי. כִּי־יָדַע דֶּרֶךְ עִמָּדִי:

(יש קהלות שאומרים כאן אל מלך יושב עד לכל קראיך.)

ח' עִמָּדִי עֲשׂוֹת חֶסֶד בְּהַפְלִיאֶךָ. כִּי תְבַקֵּר צֹאנְךָ וּטְלָאֶיךָ.
הֵן. עָלֶיךָ יַעֲזֹב חֵלֶכָה. כִּי־אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאֶךָ:
פִּלְאֲךָ פֹּעַל יְרֵאֶיךָ לְנָצְרָם. הֱיוֹת יִרְאַת יְיָ אוֹצָרָם.
ק"וח הֵן. פְּלִילֵינוּ לֵידַע בְּהִתְבַּצְּרָם. כִּי לֹא כְצוּרֵנוּ צוּרָם:

ח' צוּרָם צוּר יִשְׂרָאֵל וּקְדוֹשׁוֹ. יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם לְעֵינֵיהֶם בְּהִתְקַדְּשׁוֹ.
הֵן. צָמְחָה יְשׁוּעָה לְמַקְדִּישׁוֹ. כִּי־הִשְׁקִיף מִמְּרוֹם קָדְשׁוֹ:
קָדְשׁוֹ קוֹמֵם קָדָשָׁיו לְהַקְרִיבָם. לְהַצִּיב הוֹד שְׁכִינָתוֹ בְּקִרְבָּם.
ק"וח הֵן. קוּמוּ יֵחַתּוּ מְרִיבָם. כִּי־יְיָ יָרִיב רִיבָם:

ח' רִיבָם רִיב שֹׂטְנֵיהֶם לִבְלוֹם. יִדְּמוּ פִּי קַטֵּגוֹרִים לֶאֱלוֹם.
הֵן. רַעְיָתְךָ תְּהַלֵּלְךָ לְעֵילוֹם. כִּי־אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם:
שָׁלוֹם שְׁפוֹת לְהַזְרִיחַ נְהָרָה. הֲגִיגֵנוּ בִין כְּמִנְחָה טְהוֹרָה.
ק"וח הֵן. שִׁכְנְךָ תַּגִּיהַּ בְּאוֹרָה. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה:

ח' תּוֹרָה שָׁמְעוּ נֶאֱמָנֶיךָ בְּסִינָי. רְצוּיָה יְצָרוּהָ חֲקָרוּהָ לְעֵינָי.
הֵן. הַיּוֹם יְכַפֵּר לְאֱמוּנָי. כִּי אֵל רַחוּם יְיָ:
ק"וח יְיָ יְנַהֲלֵנוּ עַלְמוּת לְנַהֲגָה. וְיָסִיר מִמֶּנּוּ אַף וְתוּגָה.

הֵן יַעֲבִיר זָדוֹן לִמְשׁוּגָה. כִּי לְכָל־הָעָם בִּשְׁגָגָה:
חָטָאנוּ צוּרֵנוּ. סְלַח־לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

ק׳ זְכָר־לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

זְכָר־לָנוּ בְּרִית רִאשׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ. וְאַף־גַּם־זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיהֶם לֹא־מְאַסְתִּים וְלֹא־גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה אֶת־שְׁמֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־

זכר (Gem.) Gedenk' uns des Väterbundes, wie Du verheißen: Und Ich werde denken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werd' Ich denken und des Landes denken.

זכר Gedenk' uns des Bundes mit den Früheren, wie Du verheißen: Und Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Früheren, die Ich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim vor den Augen der Völker, daß Ich ihnen zum Gott werde, Ich der Ewige. — Thue mit uns, wie Du uns versichert: Und auch noch dann, wenn sie sind im Lande ihrer Feinde, verachte und verwerf' Ich sie nicht, sie aufzureiben, zu brechen meinen Bund mit ihnen. Denn Ich bin der Ewige, ihr Gott.

רחם Erbarme Dich über uns und verderb' uns nicht, wie es heißt: Denn ein barmherziger Gott ist der Ewige, dein Gott; Er läßt nicht von dir und verderbt dich nicht und vergißt nicht den Bund mit deinen Vätern, den Er ihnen beschworen. — Oeffne unser Herz, zu lieben Deinen Namen, wie es heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines

לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ: הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. אִם־יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הִמָּצֵא לָנוּ בְּבַקָּשָׁתֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וּבִקַּשְׁתֶּם מִשָּׁם אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמָצָאתָ כִּי תִדְרְשֶׁנּוּ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: הַלְבֵּן חֲטָאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. לְכוּ־נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ אִם־יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ אִם־יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרוֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: כַּפֵּר חֲטָאֵינוּ בַּיּוֹם הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם, מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: הֲבִיאֵנוּ אֶל־הַר קָדְשֶׁךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּבֵית תְּפִלָּתֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים:

ח"וק **שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:**

Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele um deines Lebens willen. — Führe zurück unsere Vertriebenen und erbarme Dich unser, wie es heißt: Und es wird zurückkehren der Ewige, dein Gott, zu deinen Vertriebenen und sich dein erbarmen, zurückkehren und dich sammeln aus allen Völkern, dahin dich zerstreuet hat der Ewige, dein Gott. — Sammle unsere Verstoßenen, wie es heißt: Wenn ein Verstoßener von dir sein wird am Ende des Himmels, von dort wird Er dich sammeln, der Ewige, dein Gott, und von dort dich holen. — Lasse Dich von uns finden, wenn wir Dich suchen, wie es heißt: Und du wirst suchen von dort den Ewigen, deinen Gott, und du wirst ihn finden, wenn du nach ihm verlangest mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele. — Lösch' unsere Missethaten ab um Deinetwillen, wie Du verheißen: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten um meinetwillen, und deiner Sünden gedenk' Ich nicht. Lösch' unsere Missethaten ab, wie Wolk' und Nebel entfleucht, wie Du verheißen: Ich habe wie Gewölk abgelöscht deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Sünden. Kehre zu mir zurück, denn Ich habe dich erlöst. — Laß unsere Sünden weiß werden wie Schnee und Wolle, wie es heißt: Wohlan, wir wollen miteinander es ausmachen! spricht der Ewige: wenn eure Sünden sind wie Purpur, — wie Schnee sollen sie weiß werden; und sind sie roth wie der Purpurschnecke Saft, — wie Wolle sollen sie (weiß) werden. — Spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie es heißt: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, daß ihr rein werdet; von all euren Unreinheiten und all euren Götzen werde Ich euch reinigen. — Vergieb unsere Sünden an diesem Tage und reinige uns, wie es heißt: Denn an diesem Tage sühnt Er euch, um euch zu reinigen; von all euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Bring' uns nach Deinem heiligen Berge und erfreu' uns in Deinem Bethause, wie es heißt: Und Ich bringe sie nach meinem heiligen Berge und erfreue sie in meinem Bethause; ihre Ganz- und Schlachtopfer sollen zum Wohlgefallen sein auf meinem Altar. Denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. —

שמע (Vorb. u. Gem.) Hör' unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei schonend und erbarme Dich unser, und nimm in Barmherzigkeit und Gnade unser Gebet an.

ח"וק הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

ק' אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הֲגִיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ: אַל־תַּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל־תִּקַּח מִמֶּנּוּ: אַל־תַּשְׁלִיכֵנוּ לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחֵנוּ אַל־תַּעַזְבֵנוּ: אַל־תַּעַזְבֵנוּ יְיָ, אֱלֹהֵינוּ אַל־תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: עֲשֵׂה־עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׂוֹנְאֵינוּ וְיֵבֹשׁוּ כִּי־אַתָּה יְיָ עֲזַרְתָּנוּ וְנִחַמְתָּנוּ: כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְנוּ אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אַל תַּעַזְבֵנוּ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ. וְאַל תַּכְלִימֵנוּ. וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ. לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ. הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ. הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ. וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ. וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחַל וְתִסְלַח (נ"א וּתְכַפֵּר) לַעֲוֹנֵינוּ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. לְמַעַן־שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב־הוּא:

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ:
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵנוּ. אָנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ:
אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה גוֹרָלֵנוּ. אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ:
אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
אָנוּ רַעְיָתֶךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ:
אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ. אָנוּ מַאֲמִירֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ:

ק' אָנוּ עַזֵּי פָנִים, וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי־עֹרֶף,

השיבנו (Vorb. u. Gem.) Führ' uns zu Dir, Ewiger! zurück, daß wir umkehren. Erneue unsere Tage wie vordem.

אמרינו (Gem.) Unsere Worte vernimm, o Ewiger! merk' auf unser Sinnen. Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte unseres Mundes und das Trachten unseres Herzens vor Dir, Ewiger, unser Hort und Erlöser! Wirf uns nicht hinweg aus Deinem Angesichte, und den Geist Deiner Heiligung nimm nicht von uns. Wirf uns nicht weg zur Zeit des Alters; wenn schwindet unsere Kraft, verlaß uns nicht. Verlaß uns nicht, unser Gott! entferne Dich nicht von uns. Thu' an uns ein Zeichen zum Guten, daß es sehen unsere Feinde und beschämt seien, daß Du, o Ewiger! uns beigestanden und uns getröstet. Denn auf Dich, Ewiger! harren wir; Du wirst erhören, o Herr, unser Gott!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Verlaß uns nicht, gieb uns nicht auf und beschäm' uns nicht; brich nicht Deinen Bund mit uns! Bringe uns zu Deiner Lehre hin, lehr' uns Deine Gebote, zeig' uns Deine Wege; neig' unser Herz, Deinen Namen zu fürchten, und öffne unser Herz Deiner Liebe, daß wir zurückkehren zu Dir in Wahrheit und mit voller Seele. Um Deines großen Namens willen vergieb und verzeih' unsere Sünden, wie es heißt in Deinem heiligen Worte: „Um Deines Namens willen, Ewiger! verzeihe meine Sünde, ob sie auch groß ist."

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Verzeih', vergieb und sühn' uns.

כי Denn wir sind Dein Volk und Du unser Gott;
Wir Deine Kinder, Du unser Vater;
Wir Deine Knechte, Du unser Herr;
Wir Deine Gemeinde, Du unser Theil;
Wir Dein Erbe, Du unser Loos;
Wir Deine Heerde, Du unser Hirt;
Wir Dein Weinberg, Du unser Hüter;
Wir Dein Werk, Du unser Bildner;
Wir Deine Traute, Du unser Freund;
Wir Dein Eigenthum, Du unser Nächster;
Wir Dein Volk, Du unser König;
Wir, die Du wolltest ernennen; Du, den wir bekennen;

אנו (Gem.) Wir von frechem Antlitze, Du barmherzig und

וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן, וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

ח׳ אָנָּא תָּבוֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל־תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״וק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר: יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא־שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ כִּי־אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

הִרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לַעֲזוֹב דֶּרֶךְ רֶשַׁע. וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל־יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. סְלַח וּמְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. וְהֵעָתֶר לָנוּ בִּתְפִלָּתֵנוּ. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד־לָךְ. וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמֹר פִּקֻּדֶיךָ. וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה

gnädig; wir hartnäckig, Du langmüthig; wir voll von Schuld, Du voll Barmherzigkeit; wir — unsere Tage gleichen dem Schatten, Du aber stets Derselbige, und Deine Jahre gehen nicht zu Ende.

אנא (Vorb.) O laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen! Denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unser Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

הרשענו (Gem.) Wir haben gefrevelt und schwer gesündigt; darum ist uns noch nicht Hülfe worden. Leg' es uns ins Herz, den Weg des Frevels zu verlassen, und wolle das Heil uns schleunig nahe kommen lassen, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Es verlasse der Frevler seinen Weg und der Mann der Unthat seine Gesinnungen, und kehre zurück zum Ewigen, und Er wird sich sein erbarmen, und zu unserem Gotte, denn Er gewährt in Fülle Verzeihung.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Verzeih' und vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, und lasse Dich von uns erflehen im Gebete! Lösch' ab und lasse schwinden unsere Vergehungen aus Deinen Augen, und zwing' unseren Trieb, sich Dir zu unterwerfen, und beuge unseren Nacken, daß wir zu Dir zurückkehren, und erneue unser Inneres, Deine Gebote zu wahren, und öffne unser Herz,

וּלְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

הַזְּדוֹנוֹת וְהַשְּׁגָגוֹת אַתָּה מַכִּיר. הָרָצוֹן וְהָאֹנֶס. הַגְּלוּיִם וְהַנִּסְתָּרִים לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים: מָה אֲנַחְנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה־צִּדְקֵנוּ. מַה־יִּשְׁעֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ: מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ. וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע. וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ. וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן. כִּי הַכֹּל הָבֶל:

zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, wie es in Deiner Lehre heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele, um deines Lebens willen.

הזדונות Wissentliche Fehle und irrthümliche — Du kennest sie; das Werk freien Willens und des Zwanges, das Offene und Geheime, Dir ist's offenkundig. Was sind wir, was unser Leben, was unsere Güte, was unsere frommen Werke, was unsere Hülfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke? Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind ja alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Namens als wären sie nicht gewesen, und die Weisen wie ohne Erkenntniß, und die Verständigen wie ohne Einsicht! Denn das Meiste ihres Thuns ist eitel Nichts, und ihre Lebenstage ein Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Viehe — Nichts; denn Alles ist vergänglicher Hauch.

מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה־נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

(In den meisten Gemeinden folgt hier sogleich שמך מעולם, S. 70.)

ע"פ א"ב כפול.

אַתָּה מֵבִין תַּעֲלוּמוֹת לֵב. אֶפֶס לְךָ נִגְלוֹת וְגַם נִסְתָּרוֹת: בָּאנוּ בִדְבָרִים לְפַתֵּחַ בָּם. בְּרִשְׁעֵנוּ אַל־תֵּפֶן וְלֹא בְמַעֲלָלֵינוּ: גְּשְׁתֵּנוּ בְּיוֹם זֶה קָרֵא וְחָרֵד. גֵּאֶה כְּרַחוּם לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה חֶסֶד: דִּין אַל־תְּמַתַּח מוּל עָפָר וָאֵפֶר. דַּע אַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה וְתוֹלֵעָה: הַאִם שָׁגַגְנוּ וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ. הֲלֹא אַתָּה לְבַד מֵבִין שְׁגִיאוֹת: וְאַל תַּחְשָׁב־לָנוּ כְּעוֹשֶׂה בְזָדוֹן. וִדּוּי שְׂפָתֵינוּ שְׁעֵה בְּעֵת רָצוֹן: זֶה כַּפֵּר־לָנוּ הוֹדַע וְלֹא־הוֹדַע. זָדוֹן וְנֶעְלָם עֲשֵׂה וְלֹא־תַעֲשֶׂה: חַלְּצֵנוּ מֵעֹנֶשׁ כָּרֵת וּמִיתָה. חֲמוֹל עַל־חֹמֶר מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ: טְפַשְׁנוּ בְּרַע יֵצֶר אֲשֶׁר מִנְּעוּרֵינוּ, טָמוּן בְּקִרְבֵּנוּ כְּרֶשֶׁת לִפְעָמֵינוּ: יוֹצְרֵנוּ וְעֹשֵׂנוּ יֹדֵעַ יִצְרֵנוּ. יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ וְאַל־תַּשְׁחִיתֵנוּ: כִּי מִלְּפָנֶיךָ מִי יִסָּתֵר. כֹּל גָּלוּי לְךָ כָּאוֹר וְכַצָּהֳרָיִם: לְבֵית דִּין הוֹרֵיתָ אַרְבַּע מִיתוֹת. לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וּמֵהֶם חַלְּצֵנוּ: מֵאָז יְצַרְתָּנוּ חֲקַרְתָּנוּ וַתֵּדַע, מַעֲשֵׂינוּ כִּי־הֵמָּה עָמָל וָאָוֶן: נְצֹר נַפְשׁוֹתֵינוּ כִּי בְיָדְךָ כָּל־נָפֶשׁ. נָא תֵּיקַר נֶפֶשׁ מִמַּעֲנֵי־לְךָ נָפֶשׁ: סְקִילָה שְׂרֵפָה הֶרֶג וָחֶנֶק. סוֹדָם גִּלִּיתָ לְיוֹדְעֵי אֲמִתֶּךָ: עַל־כָּל־פְּשָׁעֵינוּ אֱלוֹהַּ כַּפֶּר־לָנוּ. עַל־יָדוּעַ לָנוּ וְעַל נֶעְלָם מִמֶּנּוּ: פְּשָׁעֵינוּ הוֹדֵינוּ לְךָ חוֹקֵר לֵב. פְּדֵנוּ מֵחֵטְא נַקֵּנוּ מֵעָוֹן: צוּר אַל־תֵּפֶן כֶּאֱנוֹשׁ חָצִיר. צְדָקָה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּעָשִׂיתָ עִם כָּל־חָי: קַדְּמֵנוּ בְנֶשֶׁף, קָרְבֵנוּ בְשַׁוְעַ. קָרְבֵנוּ אֵלֶיךָ, קְשׁוֹב קְרִיאָתֵנוּ: רִשְׁעֵנוּ אַל־תֵּפֶן. רַחֲמֵנוּ וְנִצְטַדְּקָה רַחֲמֶיךָ יְבֹאוּנוּ. רַחוּם וְחַנּוּן:

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare — Du weißt es!

ק"וח שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עֹבֵר עַל־פֶּשַׁע. שַׁוְעָתֵנוּ תַּאֲזִין בְּעָמְדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה: תַּעֲבֹר עַל־פֶּשַׁע לְעַם שָׁבֵי פֶשַׁע. תִּמְחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (נ"א פְּשָׁעֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי־בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שֶׁתְּכַפֶּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ. וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחַל־לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:

שמך (Vorb. u. Gem.) Dein Nam' ist von jeher Schuldvergeber! Unser Flehen vernimm, wenn wir vor Dir stehen. Vergieb dem Volke die Schuld, das sich bekehrt von Schuld. Lösche unsere Missethaten hinweg aus Deinen Augen.

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

ובכן So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen und uns vergebest wegen all unserer Sünden und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.

Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und im Irrthum.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּלְשׁוֹן הָרָע:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:
*וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין. סְקִילָה שְׂרֵפָה הֶרֶג וְחֶנֶק. עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל

---

*כפפ"דמ ובקצת קהלות אשכנז אומרים כסדר הזה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch unbegründeten Haß.
Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.
Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vierzig Geißelschläge.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:
Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht

מִצְוַת לֹא־תַעֲשֶׂה. בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ: אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ. כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם. וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים. כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר. הַנִּסְתָּרֹת לַיְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים. וְעַל־הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ. וְעַל־הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ מְיַחֲלוֹת לָךְ:

ק׳ וְדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ. שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: נַקֵּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־פְּשָׁעֵינוּ. וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־טֻמְאוֹתֵינוּ. וּזְרֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם. מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offenbaren und die uns nicht kund gewordenen. Die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt; und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben.

ואתה Du aber bist barmherzig, um die zu Dir reuig Zurückkehrenden anzunehmen. Auf die Kraft reuiger Bekehrung hast Du vom Weltbeginn an uns vertröstet, und ob dieser Bekehrung harren unsere Augen auf Dich.

ודוד (Gem.) Und David, Dein Knecht, sprach vor Dir: Verirrungen, wer kennet sie? Von geheimen Sünden reinige mich! — Reinige uns, Ewiger, unser Gott, von all unseren Vergehungen und läutere uns von all unseren Unreinheiten, und spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, und ihr werdet rein werden; von all euren Unreinheiten und von all euren Götzen werde Ich euch reinigen.

מִיכָה עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ. מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֺן
וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ
כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֺנֹתֵינוּ
וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ
וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

דָּנִיֵּאל אִישׁ־חֲמֻדוֹת שִׁוַּע לְפָנֶיךָ. הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ
וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר־נִקְרָא
שִׁמְךָ עָלֶיהָ כִּי לֹא עַל־צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ
לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה
אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל־תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי־שִׁמְךָ
נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

מיכה Michah, Dein Knecht, sprach vor Dir: Wer, o Gott! ist wie Du Schuld vergebend und über Missethat hinwegsehend für den Rest seines Erbes? Nicht für immer hält Er fest seinen Zorn; denn an Gnade hat Er Gefallen. Er wird sich zu uns wenden, sich unser erbarmen, niedertreten unsere Sünden, und Du wirst werfen in die Meerestiefen all ihre Vergehungen. — Und all die Vergehungen Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wirst Du werfen an einen Ort, da ihrer nicht gedacht und erwähnt wird, und sie kommen ewiglich nicht mehr in den Sinn. — Verleihe an Jaakob Treue und an Abraham Huld, die Du zugeschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit!

דניאל Danijel, der Mann der Herrlichkeit, flehte vor Dir: Neige, mein Gott, Dein Ohr und höre! thue auf Deine Augen und siehe unsere Trümmer und die Stadt, über welche Dein Name genannt ist. Denn nicht unserer frommen Werke wegen legen wir unsere Gebete vor Dir nieder, sondern um Deiner großen Barmherzigkeit willen. Herr, o höre! Herr, o verzeihe! Herr, o horch und thue, säume nicht, um Deinetwillen, mein Gott! Denn Dein Name ist genannt über Deine Stadt und Dein Volk.

עֶזְרָא הַסּוֹפֵר אָמַר לְפָנֶיךָ. אֱלֹהַי בֹּשְׁתִּי וְנִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהַי פָּנַי אֵלֶיךָ כִּי עֲוֹנֹתֵינוּ רָבוּ לְמַעְלָה רֹאשׁ וְאַשְׁמָתֵנוּ גָּדְלָה עַד לַשָּׁמָיִם: וְאַתָּה אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ־אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְלֹא עֲזַבְתָּם:

אַל־תַּעַזְבֵנוּ אָבִינוּ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ בּוֹרְאֵנוּ. וְאַל־תַּזְנִיחֵנוּ יוֹצְרֵנוּ. וְאַל־תַּעַשׂ עִמָּנוּ כָּלָה כְּחַטֹּאתֵינוּ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּקַבָּלָה עַל־יְדֵי יִרְמְיָהוּ חוֹזָךְ כָּאָמוּר. בַּיָּמִים הָהֵם וּבָעֵת הַהִיא נְאֻם־יְיָ יְבֻקַּשׁ אֶת־עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְאֶת־חַטֹּאת יְהוּדָה וְלֹא תִמָּצֶאינָה כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר: עַמְּךָ וְנַחֲלָתְךָ. רְעֵבֵי טוּבְךָ. צְמֵאֵי חַסְדֶּךָ. תְּאֵבֵי יִשְׁעֶךָ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כִּי לַאדֹנָי אֱלֹהֵינוּ הָרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת:

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen und nach קדיש התקבל bei עלינו, S. 88, fortgefahren.)

אֵל רַחוּם שְׁמֶךָ. אֵל חַנּוּן שְׁמֶךָ:
בָּנוּ נִקְרָא שְׁמֶךָ. יְיָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ:

ע"ס א"ב.

עֲשֵׂה לְמַעַן אֲמִתֶּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן בְּרִיתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גָּדְלְךָ וְתִפְאַרְתֶּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן דָּתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן הוֹדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן וַעוּדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן זִכְרֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן חַסְדֶּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן טוּבֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִחוּדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדֶךָ. עֲשֵׂה *לְמַעַן לִמּוּדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן מַלְכוּתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן נִצְחֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן סוֹדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן עֻזֶּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן פְּאֵרֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן צִדְקָתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁכִינָתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תְּהִלָּתֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן אֹהֲבֶיךָ

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

עזרא Esra, der Schriftgelehrte, sprach vor Dir: Mein Gott! ich bin beschämt und schmachbedeckt, zu erheben, mein Gott! mein Angesicht zu Dir. Denn unsere Sünden haben sich gehäuft weit über das Haupt hinauf, und unsere Schuld ist groß worden bis zu den Himmeln. Und Du, Gott der Verzeihung, bist gnädig und barmherzig und langmüthig und reich an Huld und Treue und hast sie[1]) nicht verlassen.

אל Verlaß uns nicht, unser Vater! und gieb uns nicht auf, unser Schöpfer! und verschmäh' uns nicht, unser Bildner! und mache nicht mit uns ein Ende, wie unsere Sünden es heischten. Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott! das Wort, womit Du uns vertröstet in dem Prophetenspruche durch Jirmsjahu, Deinen Seher, wie es heißt: In jenen Tagen und in selbiger Zeit, ist des Ewigen Spruch, wird gesucht werden die Sünde Jisraels, und sie ist nicht da, und die Vergehungen Jehudahs, und sie werden nicht gefunden; denn Ich verzeihe denen, so Ich übrig lasse. — Dein Volk und Erbe, nach Deiner Güte hungernd, nach Deiner Gnade dürstend, nach Deinem Heile begehrend, möge erkennen und erfahren, daß des Ewigen, unseres Gottes, ist das Erbarmen und Verzeihen.

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen und S. 89 fortgefahren.)

אל (Gem.) Barmherziger Gott ist Dein Name, gnädiger Gott Dein Name. Ueber uns genannt ist Dein Name. Ewiger! thue für uns um Deines Namens willen, um Deiner Treue, Deines Bundes willen, um Deiner Größe und Herrlichkeit, um Deines Gesetzes, Deiner Majestät willen, um Deiner Verheißung willen, um Deines Gedächtnisses, Deiner Gnade, Deiner Güte, Deiner Einheit willen, um Deiner Ehre, Deiner gewohnten Art, Deiner Herrschaft und Deiner Ewigkeit willen, um Deines Geheimnisses, Deiner Allmacht und Deines Glanzes willen, um Deiner Gerechtigkeit, Deiner Heiligkeit, Deiner großen Barmherzigkeit willen, um Deiner offenbarten Herrlichkeit, um Deines Lobes willen.

---

1) Die sündigen Geschlechter Jisraels. S. Nehem. 9, 17.

שׁכְנֵי עָפָר. עֲשֵׂה לְמַעַן אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב. עֲשֵׂה לְמַעַן משֶׁה וְאַהֲרֹן. עֲשֵׂה לְמַעַן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה: עֲשֵׂה לְמַעַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְמוֹת הֵיכָלֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרִיסוּת מִזְבְּחֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן תִּינוֹקוֹת שֶׁל־בֵּית רַבָּן. עֲשֵׂה לְמַעַן יוֹנְקֵי שָׁדַיִם שֶׁלֹּא חָטְאוּ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּמוּלֵי חָלָב שֶׁלֹּא פָשְׁעוּ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת: עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם לֹא לְמַעֲנֵנוּ. עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֱלֹהֵינוּ עֲנֵנוּ:

ע"פ א"ב.

עֲנֵנוּ אָבִינוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ דּוֹרְשֵׁנוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ הָאֵל הַנֶּאֱמָן עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ וָתִיק וְחָסִיד עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ זַךְ וְיָשָׁר עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ חַי וְקַיָּם עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ טוֹב וּמֵטִיב עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ יוֹדֵעַ יֵצֶר עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ כּוֹבֵשׁ כְּעָסִים עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ לוֹבֵשׁ צְדָקוֹת עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ נוֹרָא וְנִשְׂגָּב עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ סוֹלֵחַ וּמוֹחֵל עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ עוֹנֶה בְּעֵת רָצוֹן עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ פּוֹדֶה וּמַצִּיל עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ צַדִּיק וְיָשָׁר עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ קָרוֹב לְקוֹרְאָיו עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ רַחוּם וְחַנּוּן עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ שׁוֹמֵעַ אֶל־אֶבְיוֹנִים עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ תּוֹמֵךְ תְּמִימִים עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ פַּחַד יִצְחָק עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִיר יַעֲקֹב עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ

Thu' es um Deiner Freunde willen, die im Staube ruhen. Thu' es um des Abraham, Jizchak und Jaakob, um des Moscheh und Aharon, um des David und Schᵉlomoh willen. Thu' es um Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, um Zijons, der Wohnung Deiner Herrlichkeit, willen. Thu' es um Deiner wüsten Tempelstätten, um Deiner niedergerissenen Altäre, um des vergossenen Blutes Deiner Knechte willen, um der für Deinen heiligen Namen Gemordeten, der für Deine Einheit Geschlachteten willen, um derentwillen, so ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen. Thu' es um der Kinder im Lehrhause, um der Säuglinge an der Brust, die nicht gesündigt, um der entwöhnten Kinder, die sich nicht vergangen, willen. Thu' es um der Waisen und Wittwen willen. Thu' es um Deinetwillen, wenn nicht um unsertwillen; thu' es um Deinetwillen und hilf uns!

ענינו (Gem.) Erhör' uns, Ewiger! erhör' uns, unser Gott!
Erhör' uns, unser Vater, erhöre uns!
Erhör' uns, unser Schöpfer, erhöre uns!
Erhör' uns, unser Erlöser, erhöre uns!
Erhör' uns, unser Fürsorger, erhöre uns!
Erhör' uns, o treuer Gott, erhöre uns!
Erhör' uns, Milder und Gütiger, erhöre uns!
Erhör' uns, Lautrer und Wahrer, erhöre uns!
Erhör' uns, Ewiglebender und Dauernder, erhöre uns!
Erhör' uns, Gütiger und Gutes Uebender, erhöre uns!
Erhör' uns, der erkennet unsern Sinn, erhöre uns!
Erhör' uns, der einhält den Zorn, erhöre uns!
Erhör' uns, der umhüllet ist von Gerechtigkeit, erhöre uns!
Erhör' uns, König der Könige, erhöre uns!
Erhör' uns, Furchtbarer und Erhabener, erhöre uns!
Erhör' uns, der verzeiht und vergiebt, erhöre uns!
Erhör' uns, der erhört zur Gnadenzeit, erhöre uns!
Erhör' uns, der befreit und erlöst, erhöre uns!
Erhör' uns, Gerechter und Wahrer, erhöre uns!
Erhör' uns, der nah' ist den ihn Rufenden, erhöre uns!
Erhör' uns, Erbarmungsreicher und Gnädiger, erhöre uns!
Erhör' uns, der hört auf Bedürftige, erhöre uns!
Erhör' uns, der stützet die Unschuldigen, erhöre uns!
Erhör' uns, Gott unserer Väter, erhöre uns!
Erhör' uns, Gott Abrahams, erhöre uns!
Erhör' uns, Ehrfurcht Jizchaks, erhöre uns!
Erhör' uns, Hort Jaakobs, erhöre uns!

מִשְׂגַּב אִמָּהוֹת עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ עֶזְרַת הַשְּׁבָטִים עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ קָשֶׁה לִכְעוֹס עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ רַךְ לִרְצוֹת עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ עוֹנֶה בְּעֵת צָרָה עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִי יְתוֹמִים עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ דַּיַּן אַלְמָנוֹת עֲנֵנוּ:

מִי שֶׁעָנָה לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיִצְחָק בְּנוֹ כְּשֶׁנֶּעֱקַד עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיַעֲקֹב בְּבֵית־אֵל. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיוֹסֵף בְּבֵית הָאֲסוּרִים. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לַאֲבוֹתֵינוּ עַל יַם־סוּף. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְמשֶׁה בְּחוֹרֵב. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְאַהֲרֹן בַּמַּחְתָּה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְפִינְחָס בְּקוּמוֹ מִתּוֹךְ הָעֵדָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לִיהוֹשֻׁעַ בַּגִּלְגָּל. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לִשְׁמוּאֵל בַּמִּצְפָּה. הוּא יַעֲנֵנוּ:

Erhör' uns, Zuversicht der Urmütter, erhöre uns!
Erhör' uns, Beistand der Volkesstämme, erhöre uns!
Erhör' uns, der so schwer zum Zorn sich wendet, erhöre uns!
Erhör' uns, der so mild ist, um zu begnadigen, erhöre uns!
Erhör' uns, der erhört zur Zeit des Dranges, erhöre uns!
Erhör' uns, Vater der Waisen, erhöre uns!
Erhör' uns, Richter der Wittwen, erhöre uns!

מי (Gem.) Der erhört hat den Abraham, unsern Ahn, auf dem Berge Morijah, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jizchak, seinen Sohn, als er gebunden lag auf dem Altar, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jaakob in Beth-El, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Josef im Gefängniß, Er erhör' uns!
Der erhört hat unsere Väter am Schilfmeer, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Moscheh am Choreb, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Aharon mit der Weihrauchspende, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Pinĕchas, als er aus der Volksgemeinde sich erhob, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jehoschua in Gilgal, Er erhöre uns!
Der erhört hat den Schĕmuel in Mizpah, Er erhöre uns!

מִי שֶׁעָנָה לְדָוִד וּשְׁלֹמֹה בְנוֹ בִּירוּשָׁלָיִם. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְאֵלִיָּהוּ בְּהַר הַכַּרְמֶל. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לֶאֱלִישָׁע בִּירִיחוֹ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיוֹנָה בִּמְעֵי הַדָּגָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְחִזְקִיָּהוּ בְּחָלְיוֹ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִ״שֶׁלַחֲנַנְיָה מִישָׁאֵל וַעֲזַרְיָה בְּתוֹךְ כִּבְשַׁן הָאֵשׁ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְדָנִיֵּאל בְּגֹב הָאֲרָיוֹת. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְמָרְדְּכַי וְאֶסְתֵּר בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְעֶזְרָא בַּגּוֹלָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְכָל־הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים
וְהַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים. הוּא יַעֲנֵנוּ:

רַחֲמָנָא דְּעָנֵה לַעֲנִיֵּי עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא דְּעָנֵה לְמַכִּיכֵי רוּחָא עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא דְּעָנֵה לִתְבִירֵי לִבָּא עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא חוּס. רַחֲמָנָא פְּרֻק. רַחֲמָנָא שֵׁיזֵב. רַחֲמָנָא רַחֵם עֲלָן. הַשְׁתָּא בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב:

Der erhört hat den David und Schĕlomoh, seinen Sohn, in Jeruschalajim, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Elijahu auf dem Berge Karmel, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Elischa in Jĕricho, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jonah im Schoße des Ungethüms, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Chiskijahu in seiner Krankheit, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Chananjah, Mischaël und Asarjah im Feuerofen, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Danijel in der Löwengrube, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Mordĕchai und die Esther in Schuschan, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Esra in der Schaar der aus dem Elende Heimgekehrten, Er erhör' uns!
Der erhört hat alle Gerechten, Frommen, Lauteren und Redlichen, Er erhör' uns!

רחמנא Barmherziger, der die Armen erhört, erhöre uns! Barmherziger, der erhört die gebeugten Gemüthes sind, erhöre uns! Barmherziger, der erhört die gebrochenen Herzens sind, erhöre uns! Barmherziger, erhör' und schone uns! Barmherziger, erlöse und rette uns! **Barmherziger, erbarme Dich unser, schon jetzt, in nächster Zeit!** —

פותחין הארון ·

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּיּוֹת מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה:

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!
U. V., u. K.! Wir haben keinen König außer Dir!
Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!
Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!
Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!
Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!
U. V., u. K.! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!
Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!
Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!
Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!
U. V., u. K.! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!
Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!
Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!
Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!
Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!
Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!
Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!
Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהֵא הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

סוגרין הארון.

קדיש שלם.

אבינו Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

U. V., u. K.! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß!

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

U. V., u. K.! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

U. V., u. K.! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדּוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ:
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצָר יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ:
לֹא־קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ:
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ:
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ. מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ:
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. נוֹתֵן לְרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;

Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.

Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen:
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.

Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.

Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden leiten
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

Und Keiner mehr in Jisrael als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.

Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.

Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.

Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.

Dem Frommen giebt Er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.

Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.

Die Todten wird beleben Gott durch seiner Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wardst zum Kön'ge Du ernannt.

Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.

Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.

Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.

בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.

Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!

Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.

In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,

Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht: Gott ist mit mir.

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרֹעֶה אֹתִי מֵעוֹדִי:

עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:

בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל־עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:

אֱלֹהֵי מָרוֹם בַּמָּה אֲקַדֵּם. וּבַמָּה אִכַּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:

אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל־עֲצֵי לְבָנוֹן כַּכֹּל עֲרוּכָה:

וְאִם כָּל־בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נְתָחִים עֲרוּכִים עַל־הָעֵצִים.

וְאַף זָוִיּוֹת מִזְבֵּחַ מְבוּסִים. דָּם כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים:

וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי־שָׁמֶן:

וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל־רָאשֵׁי בְשָׂמִים:

(וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל־הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירִים כִּשְׁנֵי הַמְּאֹרֹת:)

(וּכְהַרְרֵי־אֵל לֶחֶם הַפָּנִים. עַל־שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בִּפְנִים:)

וְיַיִן כְּמִטַר הַשָּׁמָיִם. וְשֵׁכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:

וְאִלּוּ כָּל־בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. לְוִיִּם מְשׁוֹרְרִים בִּכְנַף רְנָנִים:

וְכָל־עֲצֵי עֵדֶן וְכָל־עֲצֵי יְעָרִים. כִּנֹּרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:

וְכָל־בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְהַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם:

וְכָל־הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כָּלָה. אֵין דֵּי בָעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה:

הֵן בְּכָל־אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם אֶל הַכָּבוֹד:

כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדוֹנֵינוּ:

אָמְנָם לֹא־יוּכְלוּ כַּבְּדֶךָ כָּל־חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:

וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:

וְאֵין לְעַבְדְּךָ כֹּל לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:

כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלָי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלָי:

וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חָיַבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:

וְלֹא חִיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל־טוֹבָתִי בַּל־עָלֶיךָ:

עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבּוֹא לֹא גְמַלְתִּיךָ:

אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה (נָא) כְּמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפֹרוֹת לָמוֹ:

וּמָה־אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ. לְךָ שָׁמַיִם אַף־אֶרֶץ לָךְ:
יַמִּים וְכָל־אֲשֶׁר־בָּם בְּיָדֶךָ. וְכֻלָּם יִשְׂבְּעוּן מִיָּדֶךָ:
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא־בָאנוּ אֶל־הַמְּנוּחָה:
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טֻמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל־אֲדָמָה טְמֵאָה:
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אֲמָרֶיךָ. וַאֲנִי בָאתִי בִּדְבָרֶיךָ:
כִּי כָתוּב לֹא עַל־זְבָחֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ:
עַל־דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם:
מַה־שָּׁאַלְתִּי וּמַה־דָּרַשְׁתִּי מִמְּךָ כִּי אִם־לְיִרְאָה אֹתִי:
לַעֲבֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב. הִנֵּה שְׁמֹעַ מִזֶּבַח טוֹב.
וְלֵב נִשְׁבָּר מִמִּנְחָה טְהוֹרָה. זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה:
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ. חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ:
מִזְבֵּחַ אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אַף־רוּחִי בְּקִרְבִּי:
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת־רוּם עֵינָי. וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי:
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ. יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחֶךָ:
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶיךָ. וַאֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ:
אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְכִּירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבֵּרָה:
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה. הֲיָכֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה:
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ:
חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמֹהוּ. שַׂגִּיא כֹחַ לֹא־מְצָאנֻהוּ:
עֹשֶׂה גְדֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת:
עַד־אֵין מִסְפָּר וְעַד־אֵין חֵקֶר. וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְאֵי־זֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ:
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ. וְאֵי־זֶה שֶׁבַח אֲשֶׁר יְצִיעֲךָ:
גַּם מְשָׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל־חַכְמֵי־לֵב לֹא מְצָאוּךָ:

אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׁבְחֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ:
וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:
עַל־כֵּן תְּבֹרַךְ כָּרָאוּי לָךְ. כְּפִי קָדְשְׁךָ כְּבוֹדְךָ וְגָדְלָךְ.
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל־אֱיָלוּתָם. כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:
יוֹדוּ פִלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם. וִיאַדְּרוּךָ קוֹלוֹת מַיִם:
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל־הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל־מַלְכֵי־אָרֶץ:
אַף יוֹדוּךָ כָּל־הָעַמִּים. וִישַׁבְּחוּךָ כָּל־הָאֻמִּים:
כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:
אֶת־שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

כרוך אתה יחיד ומיוחד ה׳ אחד ושמו אחד:

ליום שני.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ:
דַּרְכֵי שִׁבְחֲךָ קְצָתָם אֲסַפְּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה־נּוֹרָא אֹמְרָה:
אֵין אֵלֶיךָ עֲרֹךְ בַּסֵּפֶר. אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֶה:
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ. בִּצְבָאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל־אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ.
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא־נֶאֶמְנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ:
יְבֻלַּע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:
וְעִמָּדִי לֹא־כֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא־אֶתֵּן לַחֲטֹא וְחִכִּי:
אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:

וְאָמַרְתָּ עַם־זוּ יָצַרְתִּי לִי יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי:

כְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת־אֹתֹתַי:

וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל־כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל־סֵפֶר:

תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ:

וַאֲבָרֶכְךָ בְּכָל־עִנְיָנַי. וּבְכָל־לִבִּי אוֹדֶה אֶת־אֲדֹנָי:

גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת־פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ:

כִּי פִּי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל־הַיּוֹם אֶת־תִּפְאַרְתֶּךָ:

(וְאָמְרָה נָּא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:)

וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ. חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ:

יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל אַתָּה. עַל־כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ:

כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם אֱלִילִים אִלְּמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם:

הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים:

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלָּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ:

דּוֹרְשִׁים בְּכָל־לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל־עַם קְרוֹבוֹ:

הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנַחְנוּ:

עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ. כִּי דֹרְשֶׁיךָ לֹא־עָזַבְתָּ:

וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

עַד אַתָּה בְּךָ וּבִכְבוֹדֶךָ. וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:

אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל־הָאָרֶץ:

וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתָךְ לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ:

גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ:

וְהִנְנוּ עַל יִחוּדֶךָ יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ.

כְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שֶׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:

אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:
אֵין קֵצֶה אֶל־גַּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מִדּוֹתֶיךָ:
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה. עַל־כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:
אֵין צַד וָצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יְמַצְּעוּךָ:
(אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:)
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל־מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדַע
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אָתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:
אַתָּה מֵמִית וְאֶת־כֹּל תְּכַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל־יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:
מָוֶת וּמַדְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְגַּנֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:
לֹא יָחֳלוּ זִקְנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא־חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן נוֹצָר וְכָל־דְּבַר קֶצֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֹּשֶׁם. אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל־נֹשֶׁם:
כָּל־הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבָּתָם. אֶל־רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:
כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעַצְמֶךָ:

עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
כִּי טֶרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר־הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד־סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:
אַתָּה בְרָאתָם וּלְבַדְּךָ עֲרַכְתָּם. לְבַדְּךָ תֵדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
כִּי אֶת־הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יָחַד. עַל־כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל־לִבְבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֹדֶף וּמִבְּלִי חֹסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפֹּץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת:
יְכָלְתְּ יְיָ בְּחֶפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּכִרְצוֹת יְיָ לֹא אֵחֲרָה:
אֵין דָּבָר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעָבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ. אֶל־עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֲךָ. דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ:

כִּי לְךָ כָּל־סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל־לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה:

כְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מִפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:

כְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רְוָחוֹת. אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:

לְמֶרְחוֹק מִי יִשָּׂא רֵעוֹ. לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:

אֲגוּדִים אֲחוּדִים תָּוֶךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ. פֶּה וָלֵב אֶבְלוֹם מִדְּרוֹשׁ וּמֵחֲרוֹשׁ:

גֹּבַהּ וְעֹמֶק נְעוּצִים כְּסוֹבֵב. חֲכַם־לֵב וְנָבוֹן לֹא יְלֻבָּב:

סוֹבֵב הַכֹּל וּמָלֵא אֶת־כֹּל. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַכֹּל:

אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ לְךָ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:

אֵין מַרְאֶה וָגֵב לְאַחוֹדֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֶצֶם יִחוּדֶךָ:

אֵין בְּתוֹךְ מִמְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ נֶחְדָּל:

וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:

מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמָן וָעֶרְעֵי וְלֹא כָל־שִׁמְצָה:

כָּל־זְמָן וְכָל־עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:

כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ:

כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ. כְּגָדְלָתְךָ תְּבוּנָתֶךָ:

חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:

זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזִמָּה:

חִלַּקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:

מִבַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֶזְרָה:

אֵין נִכְבָּד כִּי אִם־כִּבַּדְתּוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם־גִּדַּלְתּוֹ:

כָּל־יְקָר וְכָל־טוֹב מִיָּדֶךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ:

אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ:

אֵין עוֹד זוּלַת הֱוְיוֹתֶיךָ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ:

לֹא לְחָצוּף וְלֹא הִטּוּף   יְצוּרֶיךָ אַף לֹא מְעַטּוּף:
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְהַלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמָּיִם.
לֹא קֵרְבוּךָ וְלֹא רִחֲקוּךָ. כִּי כָל־קִירוֹת לֹא יְחַלְּקוּךָ:
זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יְהַדְּפֶךָ:
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָ:
לַהֲוָיָתְךָ אֵין חֶסְרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתְּרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חָסֵר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ   וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הָעֵידוֹת.
שָׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַכֹּל. שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. כְּתֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי.

אֲרוֹמֵם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי. אַנְוֵה אֱלֹהֵי צוּרִי וְגֹאֲלִי:
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם   וְהָאָרֶץ בְּכָל־יוֹם פַּעֲמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא בְרָאָנוּ. אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ:
אֲדֹנֵינוּ אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ. מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
אֵין כָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא. לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי. עָלָיו תְּלוּיִם כָּל־מַאֲוַיַּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים. לֹא יָכִילוּ זַעְמוֹ גּוֹיִם (וְאִיִּים):
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים. אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
אֱלוֹהַּ עֹשִׂי אִישִׁי וּבַעְלִי. אַלּוּף נְעוּרַי שֹׁמְרִי וְצִלִּי:
בּוֹרֵא כֹל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל. בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר. מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא־יִבָּצֵר:
גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל־גֵּאִים. עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:

גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרֹץ בְּעֶבְרָה. מְהֻדָּר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:

גָּבֹהַּ כָּל־אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא. וּגְדָל־כֹּחַ גְּדֹלוֹת עוֹשֶׂה:

גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה. אַרְיֵה שָׁאָג מִי לֹא יִירָא:

דּוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְבָבָה. אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה:

דַּיָּן יָתֵב כְּעַתִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל־שְׂמֹאל וְעַל־יָמִין:

הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל־בְּנֵי עֲבָדָיו. הָדוּר הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו:

הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־ בָּשָׂר שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל:

וַדַּאי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

(וַאֲשֶׁר־חֶרֶב גַּאֲוָתֵנוּ. לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ:)

זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשֹׁנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים:

זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרָת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ:

חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל:

חֵי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:

טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד דֵּעָה. טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרָעָה:

יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:

יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה. וַיַּחְתֹּף וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה:

(יָפֶה דוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:)

כַּגִּבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת:

(כְּנֶשֶׁר עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים נָשָׂא עֲבָדָיו וַיָּשֶׁר הֲדוּרִים:)

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שָׁחַל. כְּרָקָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כְּנָחַל:)

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:)

כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל:

(כְּאֶרֶז בָּחוּר כִּגְדֻלָּתוֹ. כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עַנְוְתָנוּתוֹ:)

(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עֹז אַהֲבָתוֹ. עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:)

(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם יֹשְׁבֵי שָׁעַר:)

(כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל נֹקֵם וְכֹשֵׁל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:)

(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי:)

(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֶנּוּ. הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ:)

(כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכִכְפִיר יִנְהָם. אַל־יִהְיֶה כְּגֵר וּכְאִישׁ נִדְהָם:)

(כְּרֹעֶה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל:)

(כְּגִבּוֹר אֵין אֱיָל וּכְאוֹרֵחַ נָס וּכוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ:)

(כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹזְבָיו. כְּרָקָב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיְבָיו:)

(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנֹקֶף זָיִת:)

(כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:)

(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ:)

(כְּנֶשֶׁר יְרַחֵף עַל־גּוֹזָלָיו. וּבְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו:)

כְּצִפֳּרִים עַל־עִירוֹ יָגֵן. וּבְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת נְנַגֵּן:

(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת עֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:)

לִצְבִי וְעֹפֶר דּוֹמֶה דוֹדִי. כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:

לִפְנֵי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וַיִּנַּשְּׂאֵם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים:

לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי. כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:

(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת עֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:)

מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת־מְקוֹמֶךָ:

מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:

מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגְדַּל־עֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי:

מֶלֶךְ יַעֲקֹב מִשְׂגָּב לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:

מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מִשְׁעָן יְהִי לִי. מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:

מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתֶךָ. בְּכָל־דּוֹר וָדֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָרַדְךָ לֹא קָצְרָה:

מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֶעֱזֹב כִּי מָעֻזִּי אֵל:

מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה. לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:

מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז־לוֹ בוֹ:

נָכָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:
נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ. לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל־חוֹכֵי לוֹ:
נֵצַח יְשֻׁרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן:
נִפְלָא עַל כָּל־הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל־הַנִּשָּׂאִים:
נִקְדָּשׁ וְנַעֲרָץ אֱלֹהֵי קְדֹשַׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נִסִּי:
נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה. לְצָרָיו לְאֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:
נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר־לְרַגְלִי דְבָרוֹ:
סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנֹשֵׂא פִשְׁעִי:
שָׂהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי. סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סַעֲדִי וְשִׂבְרִי:
סַלְעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ:
עִזּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֶזְרִי. עֶלְיוֹן עֹז לִי אַל יְהִי עָרִי:
עִיר וְקַדִּישׁ שָׁת סְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:
עֵר מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאֹיְבָיו. שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו:
פָּדָה אֶת־אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:
פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ עַל־צָרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:
פֹּעַל וְחֹקֵר וְדֹרֵשׁ וּבֹדֵק כָּל־לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן־צֶדֶק:
צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר:
צַח וְאָדוֹם הוֹד בִּצְבָאָיו אוֹת. עַל־כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:
צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אֶבְטַח עֲדֵי־עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צְבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. כַּתּוֹת שָׁלִישׁ קָדוֹשׁ בְּשִׁלּוּשׁוֹת:
קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דִשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מְרַחֵם מְקַנֵּא לְשֹׂנְאָיו. קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת־כֹּל רוֹאֶה. כִּי־רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסַר כֹּל. וְרַב־כֹּחַ וְרַב־חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:

רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים. מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה־אֵל שֹׁכֵן עַד:
שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל־דָּר וְדָר. לָךְ אֲנָא מְשַׁבַּח וּמְרוֹמֵם וּמְהַדָּר:
שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבֹהִים:
שַׂגִּיא כֹחַ לֹא־מְצָאנֻהוּ. יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל־חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. תּוֹעֲפֹת רְאֵם לוֹ כִּכְפִיר וּכְאַרְיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תִּתַּמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים. הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרֹעִים (נ״א רֵעִים):
תִּתְחַסָּד תִּתָּבָר עִמָּם. וְעִם עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהֻמָּם:
תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל. תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְשִׂבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי. מִמְּעֵי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל־הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום חמישי.

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וְרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:
לֹא לִמְּדוּךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֱבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא־תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:
וְכָבוֹד וְגַם כָּל־יְקָר מֵאִתָּךְ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:
אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אֱלֹהֵינוּ עַל־יִחוּדֶךָ אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבִמְלַאכְתְּךָ אֵין זָר עִמָּךְ:

לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לֻמַּדְתָּ בְּחַדְּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נִבְנוֹתָ:
מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ וּמִלִּבְּךָ כָּל־פְּעָלוֹתֶיךָ:
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ. וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ.
שָׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ. וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז כְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:
כִּי מֵאַהֲבָתְךָ אֶת־עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא־נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא־יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיֻחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר־מִי יַעֲשֶׂה כִמְלַאכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרֹתֶיךָ:
אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם־בְּרִיאָתֶךָ (נ״א מְלַאכְתֶּךָ):
כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפֹּץ תַּעֲשֶׂה בַּכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל־כֹּל:
אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אַתָּה הָאֵל עֹשֵׂה פֶלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא־יִפָּלֵא:
מִי כָמֹכָה נוֹרָא תְהִלֹּת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדֹלוֹת:
אֵין אוֹתֹת כְּמוֹ אוֹתֹתֶיךָ. אַף־אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:
כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ. וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אָרְחוֹתֶיךָ:
אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ. אַף־אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:
אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:
אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ. אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ. אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ:
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

כִּי שְׂמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים. בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:
וְאַשָּׁף וְחַרְטֹם לֹא יְלַחֲצוּךָ. וְכָל־שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל־הַחֲכָמִים. כָּל־הַקֹּסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא־יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקֹסְמִים.
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ. לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל־יוֹעֲצִים. וְעֻזְּךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה:
אַתָּה מִקְוֶה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה. לְךָ כָּל־מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תִּרְוֶה:
וְכָל־הַיְצוּרִים וְכָל־עִנְיָנָם. וְכָל־יָקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם:
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדֹנֵינוּ:
סָתוּר מִכָּל־סָתוּר וְעָמוּס מִכָּל־עָמוּס וּמִכָּל־כָּמוּס:
דַּק מִכָּל־דַּק וְצָפוּן מִכֹּל צָפוּן וְיָכֹל מִכֹּל יָכֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל־נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם מִכָּל־נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גָּבֹהַּ מִכָּל־גָּבֹהַּ וְעֶלְיוֹן מִכָּל־עֶלְיוֹן וּמִכָּל־חֶבְיוֹן:
חָבוּי וְעָמֹק מִכָּל־עָמֹק. לֵב כָּל־דַּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה יְכֹלִים לְהַשְׁווֹת לוֹ כָּל־מְאוּמָה:
לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה. לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מִקְרֶה וְעַרְעֵי וְשִׁנּוּי וְטָפֵל. וְחֵבֶר וּמִסְמָךְ אוֹר וְגַם־אֹפֶל:
וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וָצֶבַע. וְלֹא כָל־טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וָשֶׁבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל־עֶשְׁתֹּנוֹת. וְנִבְהָלִים כָּל־הַחִשְׁבֹּנוֹת:
וְכָל־שַׂרְעַפִּים וְכָל־הַרְהוּרִים נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁעוּרִים.
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. מִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל־שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה־הוּא:
לֹא מְצָאנֻהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ.

שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכֹל יוּכַל וְחָכָם מְיֻחָד:
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֵם. עַל־כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל־מְאוּם אֶת־כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם:
בְּכָל־יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֵם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמָּשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטֶפֶל וְתֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ:
וְלֹא נַחְשְׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לְמִין וְכָל־אוֹן וּלְכָל־נִקְצָב:
כָּל־הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים וְהַמַּדָּעִים אֲשֶׁר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמֻּיּוֹת וְשֵׁשֶׁת נִידוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:
הֵן בְּבוֹרֵא אֵין גַּם־אֶחָד. כִּי הוּא בְרָאָם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסֻפוּ:
וְאַתָּה תַעֲמֹד וּתְבַלֶּה כֻלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעֹשֵׂהוּ:
כָּל־הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז (נ״א אַף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן־הַשָּׁמָיִם:
נֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמַיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
עָשִׂיתָ כָל־חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ:
סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדֶךָ:
בְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עַתָּה וְדַעְתְּךָ. וּלְעוֹלָם כָּל־כְּבוֹדְךָ אִתָּךְ:
וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בִמְלַאכְתְּךָ לֹא עָמָלְתָּ:
כִּי בִדְבָרְךָ כָּל־יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:

וְלֹא אַחֲרִתּוֹ וְלֹא מִתַּרְתּוֹ. הַכֹּל עֲשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ:

מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חָבַשְׁתָּ. וְאֶת־הַכֹּל בְּלִי כֹל (נ״א כְלִי) פָּעָלְתָּ:

וְעַל לֹא־יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בִּרְצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תְּלִיתָ:

וְדַעַת עוֹלָם אֶת־כֹּל נְשָׂאוֹת מֵרֹאשׁ וְעַד־סוֹף וְאֵינָן נִלְאוֹת:

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הָקְשָׁה. רְצוֹנְךָ כָּל־דְּבַר רוּחֲךָ עֹשֶׂה:

לִפְעֻלָּתְךָ לֹא דָמִיתָ. אֶל כָּל־תֹּאַר לֹא שָׁוִיתָ:

וְלֹא קָדְמָה לִמְלַאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרְכָה:

לִרְצוֹנְךָ לֹא קָדְמוּ וְאֵחֲרוּ. וְעַל־חֶפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסֵרוּ:

מִכָּל־חֶפְצְךָ לֹא שָׁכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:

לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ. וְדָבָר רֵק בָּם לֹא פָּעָלְתָּ:

אַתָּה תְשַׁבְּחֵם וּמִי הִתְעִיבָם. וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם:

הַחִלּוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כִּלִּיתָם:

מֵרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם בֶּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם:

הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ רֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

כִּי נַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל־עֲבָדֶיךָ:

וְעַד־לֹא כָל־חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל. לִפְנֵי אֹכֵל תִּתֶּן־אֹכֶל:

וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל:

שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֶדֶר מְאוֹרוֹת מִמּוּל שַׂלְמָה:

בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר מְאֹד גָּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:

אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד־לֹא אָרַג גֵּאוּת לָבֵשׁ:

אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכַמְּעִיל עֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:

עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים. וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים:

הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם בִּמְתִיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׁרֶץ מָיִם. וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־(פְּנֵי רְקִיעַ) הַשָּׁמָיִם:

עֵשֶׂב וְחָצִיר לְבֶשֶׂה אֲדָמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל-בְּהֵמָה:
בְּקֶרֶן שֶׁמֶן גַּן נָטַעְתָּ   אֶל-הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דֵּי מַחְסֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:
כָּל-מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַתָּה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה:
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצֹאן. עַל-מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתֹנֶת לְשָׁרֵת. לְהַדְרַת-קֹדֶשׁ וּלְתִפְאָרֶת:
שַׂמְתָּ בְקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל-פְּנֵי אֲדָמָה   צָרְכֵי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלְלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹדוּךָ יְיָ כָּל-מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל-קִנְיָנֶךָ:

ליום השבת.

אָז בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל-כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל-פֹּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה. חֲסִידֶיךָ בְּכָל-עֵת יְבָרְכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם. אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מֵעוֹלָם עַל-עֲבָדֶיךָ   רַב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ   לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל-כָּל-אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹת בָּהֶם   שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:
בְּבָקְעֲךָ יַם-סוּף עַמְּךָ רָאוּ   הַיָּד הַגְּדֹלָה וַיִּירָאוּ:
נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ   שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גָּדְלָךְ:
וְדִבַּרְתָּ עִמָּם מִן-הַשָּׁמַיִם. וְגַם-הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָדַעְתָּ לֶכְתָּם בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא-עָבַר:
תַּתָּה לְעַמְּךָ דְּגַן שָׁמַיִם. וְכֶעָפָר שְׁאֵר וּמִצּוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:

נִתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֶה שָׁמֵן. וּמֵחַלָּמִישׁ צוּר פַּלְגֵי־שָׁמֶן:

בְּנוֹחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וַיְפָאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:

וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים צֵידָהּ בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:

כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי־צֶדֶק. אַף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק:

וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ:

בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:

הֵטִיבֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּיטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:

יְיָ תָּשִׂישׂ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר־שַׂשְׂתָּ עַל־אֲבוֹתֵינוּ.

אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב. וְנוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם כִּי־תֵיטִיב:

יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:

וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכֹּן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:

וְזִבְחֵי־צֶדֶק שָׁמָּה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה:

וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ. הַבֶּט־נָא עַמְּךָ כֻלָּנוּ:

בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה:

וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

וּמְבָרְכֶיךָ עַמְּךָ יְבָרְךָ. כִּי אֵת כָּל־אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:

וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְּלָה בוֹרְאִי. וַאֲבָרְכָה כָּל־יְמֵי צְבָאִי:

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב. בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ: עָנֵה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי־אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן־עָלְמָא וְעַד־עָלְמָא דִּי־חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי־לֵהּ הִיא: וְנֶאֱמַר. וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד־הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר. בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר. וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם:

שיר הכבוד.

פותחין הארון.

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד יי עזוז וגבור יי גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד יי צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרֹג:
נַפְשִׁי חִמְּדָה בְּצֵל יָדֶךָ. לָדַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמֶה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ:
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:

ע"ס א"ב.

אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתֹקֶף פְּעֻלָּתֶךָ:
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא־כְפִי יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הִמְשִׁילוּךָ בְּרֹב חֶזְיוֹנוֹת. הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל־דִּמְיוֹנוֹת:
וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. וּקְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יִתְפָּאֵר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:
כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל־מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:
לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה:
מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:
נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה־נָּא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:
סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:
עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדֹם. פּוּרָה בְּדָרְכוֹ בְּבֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קֶשֶׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לֶעָנָו. תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת. קֹרֵא מֵרֹאשׁ דֹּר וָדֹר, עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כַּשִּׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר:

וּבְבִרְכָתִי תְנַעֲנַע־לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב־נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש:

מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו:

סוגרין הארון ·

כתר מלכות

לרבי שלמה בן יהודה ן׳ גבירול.

בִּתְפִלָּתִי יִסְכָּן־גָּבֶר. כִּי בָהּ יִלְמַד יֹשֶׁר וּזְכוּת.
סִפַּרְתִּי בָהּ פִּלְאֵי אֵל חַי. בִּקְצָרָה אַךְ לֹא בַאֲרִיכוּת:
שַׂמְתִּיהָ עַל־רֹאשׁ מַהֲלָלַי. וּקְרָאתִיהָ כֶּתֶר מַלְכוּת:

נִפְלָאִים מַעֲשֶׂיךָ וְנַפְשִׁי יֹדַעַת מְאֹד: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד: לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ וְהָעֹשֶׁר וְהַכָּבוֹד: לְךָ בְּרוּאֵי מַעְלָה וּמַטָּה יָעִידוּ כִּי הֵמָּה יֹאבֵדוּ וְאַתָּה תַעֲמֹד: לְךָ הַגְּבוּרָה אֲשֶׁר בְּסוֹדָהּ נִלְאוּ רַעְיוֹנֵינוּ לַעֲמֹד. כִּי־עָצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד: לְךָ חֶבְיוֹן הָעֹז הַסּוֹד וְהַיְסוֹד: לְךָ הַשֵּׁם הַנֶּעְלָם מִמְתֵי חָכְמָה.

Die Königskrone

des

R. Salomoh ben Jehudah Gabirol.

בתפלתי Fromme dies Gebet dem Menschen, den es Recht und Tugend lehrt!
Des lebend'gen Gottes Wunder kurz und bündig es bewährt.
Drum ist's meiner Lieder Ausbund, Königskron' zu heißen werth. —

נפלאים Wunderbar sind Deine Werke, und meine Seel' es erkennt und weiß. Dein, o Gott, ist die Macht und die Größe, der Glanz und der Ruhm und Preis. Dein die Herrschaft über Alles, der Reichthum, die Ehre. Die Geschöpfe der Höh' und Tiefe bezeugen, daß Du dauerst, wenn sie sinken ins Leere. Dein ist die Kraft, an deren Geheimniß ermüdet der Gedanke; denn Du bist mächtiger als seine Schranke. Dein der Allmacht Hülle, das Geheimniß und der Urgrund. Dein der Name, verborgen den

וְהַכֹּחַ הַסּוֹבֵל הָעוֹלָם עַל־בְּלִימָה. וְהַיְכֹלֶת לְהוֹצִיא לָאוֹר כָּל־תַּעֲלֻמָה: לְךָ הַחֶסֶד אֲשֶׁר גָּבַר עַל־בְּרוּאֶיךָ. וְהַטּוּב הַצָּפוּן לִירֵאֶיךָ: לְךָ הַסּוֹדוֹת אֲשֶׁר לֹא יְכִילֵם שֵׂכֶל וְרַעְיוֹן. וְהַחַיִּים אֲשֶׁר לֹא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם כִּלָּיוֹן. וְהַכִּסֵּא הַנַּעֲלֶה עַל־כָּל־עֶלְיוֹן. וְהַנָּוֶה הַנִּסְתָּר בְּרוּם חֶבְיוֹן: לְךָ הַמְּצִיאוּת אֲשֶׁר מִצֵּל מֵאוֹרוֹ*) נִהְיָה כָּל־הֹוֶה. אֲשֶׁר אָמַרְנוּ בְּצִלּוֹ נִחְיֶה: לְךָ שְׁנֵי הָעוֹלָמִים אֲשֶׁר נָתַתָּ בֵּינֵיהֶם גְּבוּל. הָרִאשׁוֹן לְמַעֲשִׂים וְהַשֵּׁנִי לִגְמוּל: לְךָ הַגְּמוּל אֲשֶׁר גָּנַזְתָּ לַצַּדִּיקִים וְהֶעֱלַמְתָּהוּ. וַתֵּרֶא אֹתוֹ כִּי־טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֵהוּ:

אַתָּה אֶחָד. רֹאשׁ כָּל־מִנְיָן. וִיסוֹד כָּל־בִּנְיָן: אַתָּה אֶחָד. וּבְסוֹד אַחְדוּתְךָ חַכְמֵי־לֵב יִתְמְהוּ. כִּי לֹא יָדְעוּ מַה־הוּא: אַתָּה אֶחָד. וְאַחְדוּתְךָ לֹא יִגְרַע וְלֹא יוֹסִיף. לֹא יֶחְסַר וְלֹא יַעְדִּיף: אַתָּה אֶחָד. וְלֹא כְּאֶחָד הַקָּנוּי וְהַמָּנוּי. כִּי לֹא יַשִּׂיגְךָ רִבּוּי וְשִׁנּוּי. לֹא תֹאַר וְלֹא כִנּוּי: אַתָּה אֶחָד. וְלָשׂוּם לְךָ חֹק וּגְבוּל נִלְאָה הֶגְיוֹנִי. עַל־כֵּן אָמַרְתִּי אֶשְׁמְרָה דְרָכַי מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי: אַתָּה אֶחָד. גָּבַהְתָּ וְנַעֲלֵיתָ מִשְּׁפוֹל וּמִנְּפוֹל. וְאֵילוּ הָאֶחָד שֶׁיִּפּוֹל:

אַתָּה נִמְצָא. וְלֹא יַשִּׂיגְךָ שֵׁמַע אֹזֶן וְלֹא רְאוּת עָיִן. וְלֹא יִשְׁלַט בְּךָ אֵיךְ וְלָמָּה וְאָיִן: אַתָּה נִמְצָא. אֲבָל לְעַצְמְךָ. וְאֵין לְאַחֵר עִמְּךָ: אַתָּה נִמְצָא. וּבְטֶרֶם הֱיוֹת כָּל־זְמָן הָיִיתָ. וּבְלִי מָקוֹם חָנִיתָ: אַתָּה נִמְצָא. וְסוֹדְךָ נֶעְלָם וּמִי יַשִּׂיגֶנּוּ. עָמֹק עָמֹק מִי יִמְצָאֶנּוּ:

אַתָּה חַי. וְלֹא מִזְּמָן קָבוּעַ. וְלֹא מֵעֵת יָדוּעַ: אַתָּה חַי. וְלֹא בְנֶפֶשׁ וּנְשָׁמָה. כִּי אַתָּה נְשָׁמָה לִנְשָׁמָה: אַתָּה חַי. וְלֹא כְּחַיֵּי אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה. וְסוֹפוֹ עָשׁ וְרִמָּה: אַתָּה חַי. וְהַמַּגִּיעַ לְסוֹדְךָ יִמְצָא תַּעֲנוּג עוֹלָם. וְאָכַל וָחַי לְעֹלָם:

אַתָּה גָדוֹל. וּמוּל גְּדֻלָּתְךָ כָּל־גְּדֻלָּה נִכְנַעַת. וְכָל־יִתְרוֹן מִגְרַעַת: אַתָּה גָדוֹל מִכָּל־מַחֲשָׁבָה. וְנַאֲוֶה מִכָּל־מֶרְכָּבָה: אַתָּה גָדוֹל עַל־כָּל־גְּדֻלָּה. וּמְרוֹמָם עַל־כָּל־תְּהִלָּה:

אַתָּה גִבּוֹר. וְאֵין בְּכָל־יְצִירוֹתֶיךָ וּבְרִיּוֹתֶיךָ. אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ

*) נ״א אֲשֶׁר מִצֵּל מְאוֹרוֹ.

Männern des Lichts, und die Kraft, haltend die Welt überm Nichts, die Verborgnes offenbart am Tag des Gerichts. Dein die Gnade, die an Deinen Geschöpfen Du lässest walten, und das Gut, das Deinen Frommen Du vorbehalten. Dein die Geheimnisse, die nicht fasset Gedank' und Preis, und das Leben, das nichts von Verwesung weiß, und der Thron, erhaben über aller Hoheit Fülle, und die Wohnung in des Aethers Geheimnißhülle. Dein ist das Dasein, dessen Licht' entstrahlet alles Leben[1]), davon wir sagen, daß wir nur in seinem Schatten weben. Dein die beiden Welten, die Du von einander geschieden, die eine zum Wirken, die andere zu seligem Frieden. Dein der Lohn, den Du den Frommen beschieden und aufgespart; Du sahst, daß er gut sei, drum hast Du ihn aufbewahrt.

אתה אחד Du bist einzig, von Allem Grund und Beginn. Du bist einzig, und in Deiner Einheit Geheimniß staunt der Weisen Sinn. Du bist einzig, und Deine Einheit wird nicht vermindert noch vermehrt, nicht größer noch kleiner an Werth. Du bist einzig, und nicht wie das Eins der Zahl: nicht trifft Dich Vergrößrung, Veränderung, Benennung, Merkmal. Du bist einzig, und Begriff und Grenze Dir zu setzen mir der Sinn vergeht. Drum denk' ich: hüt' ich meinen Wandel, daß meine Zunge nicht Sünde begeht. Du bist einzig, hoch erhaben über Wanken und Fallen. Wie sollt' auch der Einige fallen?

אתה נמצא Du bist! Nicht des Ohres Hören und des Auges Licht kann Dich erreichen; kein Wie, Warum und Wo haftet an Dir als Zeichen. Du bist, doch nur für Dich allein, und außer Dir keinem andern Sein. Du bist, und eh' noch die Zeit war, dauertest Du fort, und throntest, eh' noch gewesen der Ort. Du bist! Dein Geheimniß ist verborgen; wer mag's ergründen? So tief, so tief! — wer kann es finden?

אתה חי Du lebst, und nicht seit gewisser Zeit, nicht seit einem Punkte der Vergangenheit. Du lebst, doch nicht durch Hauch und Seele; denn Du bist aller Seelen Seele. Du lebst, doch nicht wie das Menschenleben, das dem Schatten gleicht, das am Ende Gewürm und Moder erreicht. Du lebst! Und wer in dies Geheimniß dringt, lebt in Ewigkeit, genießt sel'ge Lust in alle Zeit.

אתה גדול Du bist groß, und vor Deiner Größe ist jede Größe gebeugt, und jede Würde demüthig schweigt. Du bist größer denn des Gedankens Macht, und schöner denn alle Himmelspracht, Du größer als aller Rang, erhaben über jeden Lobgesang.

אתה גבור Du bist stark! Und nicht ist eins Deiner Gebild' und Werke, das thun könnte gleich Deiner Macht und Stärke.

---

[1]) Vgl. Michael Sachs, die religiöse Poesie der Juden in Spanien, S. 4 Anf. und S. 224 Anm. 1.

וְכִגְבוּרָתֶךָ: אַתָּה גִּבּוֹר. וּלְךָ הַגְּבוּרָה הַגְּמוּרָה. אֲשֶׁר אֵין לָהּ שִׁנּוּי וּתְמוּרָה: אַתָּה גִּבּוֹר. וּמֵרוֹב גַּאֲוָתְךָ תִּמְחַל בְּעֵת זַעַם אַפֶּךָ. וְתַאֲרִיךְ לְחַטָּאִים זַעְפֶּךָ: אַתָּה גִּבּוֹר. וְרַחֲמֶיךָ עַל־כָּל־בְּרוּאֶיךָ כֻּלָּם. הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם:

אַתָּה אוֹר. וְעֵינֵי כָל־נֶפֶשׁ זַכָּה יִרְאוּךָ. וְעַנְנֵי עֲוֹנִים מֵעֵינֶיהָ יַעְלִימוּךָ: אַתָּה אוֹר נֶעְלָם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִגְלֶה בָּעוֹלָם הַנִּרְאֶה. בְּהַר יְיָ יֵרָאֶה:

אַתָּה עֶלְיוֹן. וְעֵין הַשֵּׂכֶל לְךָ תִּכְסֹף וְתִשְׁתָּאֶה. אֶפֶס קָצֵהוּ תִרְאֶה וְכֻלּוֹ לֹא תִרְאֶה:

אַתָּה אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. וְכָל־הַבְּרוּאִים עֵדֶיךָ. וּבִכְבוֹד זֶה הַשֵּׁם נִתְחַיֵּב כָּל־נִבְרָא לְעָבְדֶךָ: אַתָּה אֱלוֹהַּ. וְכָל־הַיְצוּרִים עֲבָדֶיךָ וְעוֹבְדֶיךָ. וְלֹא יֶחְסַר כְּבוֹדֶךָ. בִּגְלַל עוֹבְדֵי בִלְעָדֶיךָ. כִּי כַוָּנַת כֻּלָּם לְהַגִּיעַ עָדֶיךָ: אֲבָל הֵם כְּעִוְרִים. מְגַמַּת פְּנֵיהֶם דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ. וְתָעוּ מִן הַדָּרֶךְ: זֶה טָבַע בִּבְאֵר שַׁחַת. וְזֶה נָפַל אֶל־פָּחַת: וְכֻלָּם חָשְׁבוּ כִּי לְחֶפְצָם נָגָעוּ. וְהֵם לָרִיק יָגָעוּ: אַךְ עֲבָדֶיךָ הֵם כְּפִקְּחִים הַהֹלְכִים דֶּרֶךְ נְכֹחָה. לֹא סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל מִן־הַדֶּרֶךְ. עַד בּוֹאָם לַחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ: אַתָּה אֱלוֹהַּ. סוֹמֵךְ הַיְצוּרִים בֵּאלָהוּתֶךָ. וְסוֹעֵד הַבְּרוּאִים בְּאַחְדוּתֶךָ: אַתָּה אֱלוֹהַּ. וְאֵין הֶפְרֵשׁ בֵּין אֱלָהוּתְךָ וְאַחְדוּתֶךָ. וְקַדְמוּתְךָ וּמְצִיאוּתֶךָ. כִּי הַכֹּל סוֹד אֶחָד. וְאִם יִשְׁתַּנֶּה שֵׁם כָּל־אֶחָד. הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל־מָקוֹם אֶחָד:

אַתָּה חָכָם. וְהַחָכְמָה מְקוֹר חַיִּים וּמִמְּךָ נוֹבַעַת. וּבְחָכְמָתְךָ נִבְעַר כָּל־אָדָם מִדָּעַת: אַתָּה חָכָם. קַדְמוֹן לְכָל־קַדְמוֹן. וְהַחָכְמָה הָיְתָה אֶצְלְךָ אָמוֹן: אַתָּה חָכָם. וְלֹא לָמַדְתָּ מִבַּלְעָדֶיךָ. וְלֹא קָנִיתָ חָכְמָה מִזּוּלָתֶךָ: אַתָּה חָכָם. וּמֵחָכְמָתְךָ אָצַלְתָּ חֵפֶץ מְזֻמָּן. כְּפוֹעֵל וְאָמָּן. לִמְשׁוֹךְ מֶשֶׁךְ הַיֵּשׁ מִן הָאַיִן. כְּהִמָּשֵׁךְ הָאוֹר הַיּוֹצֵא מִן הָעַיִן. וְשׁוֹאֵב מִמְּקוֹר הָאוֹר מִבְּלִי דְלִי. וּפוֹעֵל הַכֹּל בְּלִי כֶלִי: וְחָצַב וְחָקַק. וְטִהַר וְזִקַּק: וְקָרָא אֶל הָאַיִן וְנִבְקַע. וְאֶל הַיֵּשׁ וְנִתְקַע. וְאֶל הָעוֹלָם וְנִרְקַע: וְתִכֵּן שְׁחָקִים בַּזֶּרֶת. וְיָדוֹ אֹהֶל הַגַּלְגַּלִּים מְחַבֶּרֶת. וּבְלֻלְאוֹת הַיְכֹלֶת יְרִיעוֹת הַבְּרִיאוֹת קוֹשֶׁרֶת. וְכֹחָהּ נוֹגַעַת עַל שְׂפַת הַיְרִיעָה הַבְּרִיאָה הַחִיצוֹנָה הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבָּרֶת:

Dein ist der Stärke Vollendung, die ohne Wandel ist und Aendrung. Du bist stark, und in Deiner Hoheit verzeihst Du auch in Zorngluth, und übst gegen Sündige Langmuth. Du bist stark! Doch Dein Erbarmen umfasset alle Wesen, es ist unendlich von jeher gewesen.

אתה אור Du bist Licht, und die Augen der lautern Seele blicken Dich, doch der Sünde Wolken ihrem Aug' entrücken Dich. Du bist Licht, verhüllet hier, sichtbar in der andern Welt, der klaren; auf dem Berge Gottes wird sich's offenbaren.

אתה עליון Du bist erhaben, und des Geistes Auge schmachtet nach Deinem Glanze; doch schaut er nur Etwas, nicht das Ganze.

אתה אלהי Du bist der Götter Gott! Alle Geschöpfe von Dir zeugen; um jenes Namens willen müssen sie vor Dir sich beugen. Du bist Gott, und alle Wesen Deine Diener und Knechte, und nicht verkürzt sind Deiner Herrschaft Rechte durch die, so huldigen fremdem Wahn: ist Aller Streben doch, Dir zu nah'n! Doch sind sie wie Blinde, suchen des Königs Weg, und gehen irr' auf einem Nebensteg. Der in Verderbens Abgrund sinkt, den eine Grube zum Fallen bringt, und Alle meinen, sie seien ans Ziel gekommen, und mühten sich nur ohne Frommen. Aber Deine Knechte sind wie Seh'nde, wandelnd auf gerader Bahn, weichen nicht rechts noch links, bis dem Königspalaste sie nah'n. — Du bist Gott, stützend die Wesen durch Deine Gottheit, haltend die Geschöpfe durch Deine Einheit. Du bist Gott, und nicht getrennt ist Deine Gottheit und Deine Einheit, Dein Ursein und Dein Dasein. Denn Alles ist Eins in Dir; und ist verändert auch das Wort, so geht doch Alles an einen Ort.

אתה חכם Du bist weise! Und die Weisheit, des Lebens Quell, von Dir strömt sie her, und gegen Deine Weisheit ist der Mensch an Einsicht leer. Du bist weise, früher als aller Beginn, und die Weisheit von je Deine Pfleglingin. Du bist weise, und hast nicht gelernt von Einem außer Dir; Du gewannst Deine Weisheit von Keinem außer Dir. Du bist weise, und schufst aus Deiner Weisheit die Welt, wie der Künstler was ihm gefällt. Du zogst den Faden des Seins aus dem Nichts, wie aus dem Auge geht der Strahl des Lichts, und schöpft ohne Eimer aus des Lichtes Bronnen. So ward ohne Werkzeug Alles begonnen. Und aus des Gedankens Tiefen holt' Er Gebilde, die verborgen schliefen. Und von Schlacken rein, schmelzt' Er das Sein, und rief dem Nichts, daß es sich spaltete, und dem Sein, daß es sich entfaltete, und der Welt, daß sie sich gestaltete, und maß mit der Spanne der Wolken Dehnung aus, und fügte den Himmelsrädern ein Zelt zum Haus, und mit seiner Allmacht Schleifen verknüpft' Er der Schöpfungen Säume, und sie reicht bis an der Creaturen äußerste Räume.

יש מדלגים זה עד יי מי יעמיק (להלן עמוד XXX).

*מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ כַּדּוּר הָאָרֶץ נֶחְלָק לִשְׁנַיִם. חֶצְיוֹ יַבָּשָׁה וְחֶצְיוֹ מָיִם: וְהִקַּפְתָּ עַל הַמַּיִם גַּלְגַּל הָרוּחַ. סוֹבֵב סֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ. וְעַל סְבִיבוֹתָיו יָנוּחַ: וְהִקַּפְתָּ עַל הָרוּחַ גַּלְגַּל הָאֵשׁ: וְהַיְסוֹדוֹת הָאֵלֶּה אַרְבַּעְתָּם לָהֶם יְסוֹד אֶחָד. וּמוֹצָאָם אֶחָד. וּמִמֶּנּוּ יוֹצְאִים וּמִתְחַדְּשִׁים. וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים:

⁰מִי יְחַוֶּה גְּדֻלָּתֶךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל הָאֵשׁ גַּלְגַּל הָרָקִיעַ וּבוֹ הַיָּרֵחַ. וּמִזִּיו הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹאֵף זוֹרֵחַ. וּבְתִשְׁעָה וְעֶשְׂרִים יוֹם יָסֹב גַּלְגַּלּוֹ. וְיַעֲלֶה דֶּרֶךְ גְּבוּלוֹ: וְסוֹדֶיהָ מֵהֶם פְּשׁוּטִים וּמֵהֶם עֲמֻקִּים. וְגוּפוֹ פָּחוּת מִגּוּף הָאָרֶץ כְּחֵלֶק מִתִּשְׁעָה וּשְׁלֹשִׁים חֲלָקִים: וְהוּא מְעוֹרֵר מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ עוֹלָם וְקֹרוֹתָיו. וְטוֹבוֹתָיו וְרָעוֹתָיו. בִּרְצוֹן הַבּוֹרֵא אֹתוֹ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרוֹתָיו:

מִי יַזְכִּיר תְּהִלָּתֶךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ הַיָּרֵחַ רֹאשׁ לְחֶשְׁבּוֹן מוֹעֲדִים וּזְמַנִּים. וּתְקוּפוֹת וְאוֹתוֹת לְיָמִים וְשָׁנִים: בַּלַּיְלָה מֶמְשַׁלְתּוֹ. עַד בּוֹא עִתּוֹ. וְתֶחְשַׁךְ יִפְעָתוֹ. וְיִתְכַּסֶּה מְעַטֵּה קַדְרוּתוֹ. כִּי מִמְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ אוֹרָתוֹ: וּבְלֵיל אַרְבָּעָה עָשָׂר אִם יַעַמְדוּ עַל קַו הַתְּלִי שְׁנֵיהֶם. וַיַּפְרִיד בֵּינֵיהֶם. אָז הַיָּרֵחַ לֹא יָהֵל אוֹרוֹ. וְיִדְעַךְ נֵרוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל־עַמֵּי הָאָרֶץ. כִּי הֵם בְּרוּאֵי מָעְלָה. וְאִם הֵם יְקָרִים. עֲלֵיהֶם שׁוֹפֵט לְהַשְׁפִּיל וּלְהָרִים: אַךְ יִהְיֶה אַחֲרֵי נָפְלוֹ. וְיָאִיר אַחֲרֵי אָפְלוֹ: וּכְהִדָּבְקוֹ בְּסוֹף הַחֹדֶשׁ עִם הַחַמָּה. אִם יִהְיֶה תְּלִי בֵּינֵיהֶם. וְעַל־קַו אֶחָד יַעַמְדוּ שְׁנֵיהֶם. אָז יַעֲמֹד הַיָּרֵחַ לִפְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ כְּעָב שְׁחוֹרָה. וְיַסְתִּיר מֵעֵין כָּל־רֹאֶיהָ מְאוֹרָהּ: לְמַעַן יֵדְעוּ כָּל־רֹאֶיהָ כִּי אֵין הַמַּלְכוּת לִצְבָא הַשָּׁמַיִם וַחֲיָלֵיהֶם. אֲבָל יֵשׁ אָדוֹן עֲלֵיהֶם. מַחְשִׁיךְ מְאוֹרֵיהֶם. כִּי גָבֹהַּ מֵעַל גָּבֹהַּ שֹׁמֵר וּגְבֹהִים עֲלֵיהֶם. וְהַחֹשְׁבִים כִּי הַשֶּׁמֶשׁ אֱלֹהֵיהֶם. בָּעֵת הַזֹּאת יֵבוֹשׁוּ מִמַּחְשְׁבוֹתֵיהֶם. וְיִבָּחֲנוּ דִּבְרֵיהֶם. וְיֵדְעוּ כִּי יַד־יְיָ עָשְׂתָה זֹּאת וְאֵין לַשֶּׁמֶשׁ יְכֹלֶת.

⁰) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

*) Die nächstfolgenden Stücke enthalten eine poetische Darstellung der im Mittelalter herrschenden kosmischen Ansichten des Aristoteles. Da ihr Inhalt dem allgemeinen Verständnisse und Interesse fern liegt, so ist die Uebersetzung derselben hier weggeblieben. Sie ist jedoch vollständig und mit den nöthigen Erläuterungen zu finden in dem Buche: Die religiöse Poesie der Juden in Spanien von Dr. Michael Sachs. Berlin, Veit u. Comp. 1845.

וְהַמַּחְשִׁיךְ אוֹרָהּ לוֹ לְבַדּוֹ הַמֶּמְשֶׁלֶת. וְהוּא הַשּׁלֵחַ אֵלֶיהָ עֶבֶר מֵעֲבָרֶיהָ. גְּמוּל חֲסָדֶיהָ. לְהַסְתִּיר אוֹרָהּ. וְלִכְרוֹת מִפְלַצְתָּהּ וַיְסִירֶהָ מִגְּבִירָה:

מִי יְסַפֵּר צִדְקוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־רְקִיעַ הַיָּרֵחַ גַּלְגַּל שֵׁנִי כְּאֵין יוֹצֵאת וָפֶרֶץ. וּבוֹ כּוֹכָב וְהוּא הַנִּקְרָא כּוֹכָב וּמִדָּתוֹ כְּחֵלֶק מִשְּׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף מִן הָאָרֶץ. וּמַקִּיף הַגַּלְגַּל בַּעֲשָׂרָה *יָמִים בְּמֶרֶץ: וְהוּא מְעוֹרֵר בָּעוֹלָם רִיבוֹת וּמְדָנִים. וְאֵיבוֹת וּרְגָנִים. וְנוֹתֵן כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חַיִל וְלִצְבּר־הוֹן. וְלִכְנוֹס עֹשֶׁר וּמָזוֹן. בְּמִצְוַת הַבּוֹרֵא אֹתוֹ לְשָׁרְתוֹ כְּעֶבֶד לִפְנֵי אָדוֹן: וְהוּא כּוֹכַב הַשֵּׂכֶל וְהַחָכְמָה. נוֹתֵן לִפְתָאִים עָרְמָה. לְנַעַר דַּעַת וּמְזִמָּה:

מִי יָבִין סוֹדוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־גַּלְגַּל הַשֵּׁנִי גַּלְגַּל הַשְּׁלִישִׁי וּבוֹ נֹגַהּ כִּגְבֶרֶת בֵּין חֲיָלֶיהָ. וְכַכַּלָּה תַּעְדֶּה כֵלֶיהָ: וּבְעַשְׁתֵּי עָשָׂר חֹדֶשׁ תָּסֹב גְּלִילֶיהָ. וְגוּפָהּ כְּחֵלֶק מִשִּׁבְעָה וּשְׁלֹשִׁים מִן הָאָרֶץ לְיוֹדְעֵי סוֹדָהּ וּמַשְׂכִּילֶיהָ. וְהִיא מְחַדֶּשֶׁת בָּעוֹלָם בִּרְצוֹן בּוֹרְאָהּ הַשֶּׁקֶט וְשַׁלְוָה. וְדִיצָה וְחֶדְוָה. וְשִׁירוֹת וּרְנָנִים. וּמִצְהֲלוֹת חֻפּוֹת חֲתָנִים: וְהִיא מְקַשֶּׁרֶת פְּרִי תְנוּבוֹת וּשְׁאָר הַצְּמָחִים. מִמֶּגֶד תְּבוּאֹת שָׁמֶשׁ וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יְרָחִים:

מִי יַשְׂכִּיל סוֹדֶךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־גַּלְגַּל נֹגַהּ גַּלְגַּל הָרְבִיעִי וּבוֹ הַחַמָּה. וְסוֹבֶבֶת כָּל־הַגַּלְגַּל בְּשָׁנָה תְּמִימָה. וְגוּפָהּ גָּדוֹל מִגּוּף הָאָרֶץ מֵאָה וְשִׁבְעִים פַּעַם בְּמוֹפְתֵי שֵׂכֶל וּמְזִמָּה. וְהִיא חוֹלֶקֶת לְכָל־כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם וְנוֹתֶנֶת תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וְהוֹד וּמַלְכוּת וְאֵימָה. וּמְחַדֶּשֶׁת נִפְלָאוֹת בָּעוֹלָם אִם לְשָׁלוֹם וְאִם לְמִלְחָמָה. וְעוֹקֶרֶת מַלְכֻיּוֹת וַתַּחְתֵּם אֲחֵרוֹת מְקִימָה וּמְרִימָה. וְלָהּ יְכֹלֶת לְהַשְׁפִּיל וּלְהָרִים בְּיָד רָמָה. וְהַכֹּל בִּרְצוֹן הַבּוֹרֵא אֹתָהּ בְּחָכְמָה: וּבְכָל־יוֹם וָיוֹם תִּשְׁתַּחֲוֶה לְמַלְכָּהּ וּבֵית נְתִיבוֹת נִצָּבָה. וּבְשַׁחַר תָּרִים רֹאשׁ וְתִקֹּד לָעֶרֶב בְּמַעֲרָבָה. בָּעֶרֶב הִיא בָאָה וּבַבֹּקֶר הִיא שָׁבָה:

מִי יָכִיל גְּדֻלָּתֶךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ אוֹתָהּ לִמְנוֹת בָּהּ יָמִים וְשָׁנִים. וְעִתִּים מְזֻמָּנִים. וּלְהַצְמִיחַ בָּהּ עֵץ עֹשֶׂה פְּרִי וּמַעֲדַנּוֹת כִּימָה וּמוֹשְׁכוֹת כְּסִיל דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים: וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים הוֹלֶכֶת לִפְאַת צָפוֹן לְחַמֵּם הָאַוִּיר וְהַמַּיִם וְהָעֵצִים וְהָאֲבָנִים. וּכְפִי קָרְבָתָהּ לַצָּפוֹן יִגְדְּלוּ הַיָּמִים וְיַאֲרִיכוּ הַזְּמַנִּים. עַד יִמָּצֵא מָקוֹם אֲשֶׁר יִגְדַּל יוֹמוֹ עַד הֱיוֹתוֹ שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים

*) נ״א חֳדָשִׁים.

בְּמוֹפְתִים נֶאֱמָנִים. וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים הוֹלֶכֶת לִפְאַת דָּרוֹם בִּמְעְגָּלִים נְתוּנִים. עַד יִמָּצֵא מָקוֹם אֲשֶׁר יִגְדַּל לֵילוֹ עַד הֱיוֹתוֹ שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים לְפִי מִבְחַן הַבּוֹחֲנִים: וּמִמֶּנָּה יִוָּדְעוּ קְצוֹת דַּרְכֵי בּוֹרְאָהּ שֶׁמֶץ מִגְּבוּרוֹתָיו. וֶעֱזוּזוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו: מִגְּדֻלַּת הָעֲבָדִים גְּדֻלַּת הָאָדוֹן נוֹדַעַת. לְכָל־יֹדְעֵי דָעַת: וְעַל הָעֶבֶד יִגָּלֶה תֹּקֶף הָאָדוֹן וּכְבוֹדוֹ. וְכָל־טוּב אֲדֹנָיו בְּיָדוֹ:

מִי יָכִיל אוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ אוֹתָהּ לְהַעֲנִיק אוֹר לְכוֹכְבֵי מַעְלָה וּמַטָּה גַּם לַלְּבָנָה. וְאִם־תִּהְיֶה תַּעֲמֹד הַבְּהֶרֶת לְבָנָה: וּכְפִי אֲשֶׁר יִרְחַק לַעֲמֹד נִכְחָהּ. וִיקַבֵּל זָרְחָהּ. עַד יִמָּלֵא אוֹרוֹ בְּעָמְדוֹ לְפָנֶיהָ. וְהֵאִיר עַל־עֵבֶר פָּנֶיהָ: וְכָל־אֲשֶׁר יִקְרַב אַחַר חֲצִי הַחֹדֶשׁ אֵלֶיהָ. וְהוּא נֹטֶה מֵעָלֶיהָ. וְיִרְחַק מֵעֲמֹד נֶגְדָּהּ. וְיֵלֵךְ לְצִדָּהּ. וְעַל־כֵּן תֶּחְסַר אַדַּרְתּוֹ. עַד כְּלוֹת חָדְשׁוֹ וּתְקוּפָתוֹ. וְיָבֹא בִּגְבוּל שְׂפָתוֹ: וּבְהִדָּבְקוֹ עִמָּהּ. יִסָּתֵר בַּמִּסְתָּרִים. כְּפִי יוֹם וַחֲצִי שָׁעָה וּרְגָעִים סְפוּרִים: וְאַחֲרֵי כֵן יִתְחַדֵּשׁ וְיָשׁוּב לְקַדְמָתוֹ. וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ:

מִי יֵדַע פְּלִיאוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־גַּלְגַּל חַמָּה גַּלְגַּל חֲמִישִׁי וּבוֹ מַאְדִּים כְּמֶלֶךְ בְּהֵיכָלוֹ. וּבִשְׁמֹנָה עָשָׂר חֹדֶשׁ יָסֹב גַּלְגַּלּוֹ. וּמִדָּתוֹ כְּגוּף הָאָרֶץ פַּעַם וָחֵצִי וּשְׁמִינִית פַּעַם וְזֶה תַּכְלִית גָּדְלוֹ: וְהוּא כְּגִבּוֹר עָרִיץ מָגֵן גִּבֹּרֵיהוּ מְאָדָּם. וּמְעוֹרֵר מִלְחָמוֹת וְהֶרֶג וְאַבְדָן. וּמִכֵּי־חֶרֶב וּלְחֻמֵי רֶשֶׁף נֶהְפַּךְ לְחֹרֶב לְשַׁדָּם. וּשְׁנַת בַּצֹּרֶת וּשְׂרֵפַת אֵשׁ וּרְעָמִים וְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ וּמְדַקְּרִים וּשְׁלוּפֵי חֶרֶב כְּנֶגְדָּם. כִּי רַגְלֵיהֶם לָרַע יָרוּצוּ וִימַהֲרוּ לִשְׁפָּךְ־דָּם:

מִי יַבִּיעַ נוֹרְאוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־גַּלְגַּל מַאְדִּים גַּלְגַּל שִׁשִּׁי גַּלְגַּל וּמְסִבָּה. עֲצוּמָה וְרַבָּה. צֶדֶק יָלִין בָּהּ: וְגוּפוֹ גָּדוֹל מִגּוּף הָאָרֶץ חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים פַּעַם בְּמִדַּת רָחְבָּהּ. וְסוֹבֵב הַגַּלְגַּל בִּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְהוּא כּוֹכַב רָצוֹן וְהָאַהֲבָה. וּמְעוֹרֵר יִרְאַת הַשֵּׁם וְיֹשֶׁר וּתְשׁוּבָה. וְכָל־מִדָּה טוֹבָה. וּמַרְבֶּה כָּל־תְּבוּאָה וּתְנוּבָה. וּמַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת וְאֵיבָה וּמְרִיבָה: וְדָתוֹ לְחַזֵּק בְּיָשְׁרוֹ כָּל־בֶּדֶק. וְהוּא יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק:

מִי יְשׂוֹחֵחַ גְּדֻלָּתֶךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־גַּלְגַּל צֶדֶק גַּלְגַּל שְׁבִיעִי וּבוֹ שַׁבְּתַי בִּתְקוּפָתוֹ. וְגוּפוֹ גָּדוֹל מִגּוּף הָאָרֶץ אֶחָד וְתִשְׁעִים פַּעַם בְּמִדָּתוֹ. וְסוֹבֵב הַגַּלְגַּל בִּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה בִּמְרוּצָתוֹ. וּמְעוֹרֵר מִלְחָמוֹת וּבִזָּה וּשְׁבִי וְרָעָב כִּי כֵן דָּתוֹ. וּמַחֲרִיב אֲרָצוֹת וְעוֹקֵר מַלְכֻיּוֹת בִּרְצוֹן הַמַּפְקִיד אוֹתוֹ. לַעֲבֹד עֲבֹדָתוֹ. נָכְרִיָּה עֲבֹדָתוֹ:

מִי יַגִּיעַ לְרוֹמְמֻתֶךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל־גַּלְגַּל שַׁבְּתַי גַּלְגַּל שְׁמִינִי בִּמְסִבָּתוֹ. וְהוּא סוֹבֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מַזָּלוֹת עַל־קַו חֵשֶׁב אֲפֻדָּתוֹ. וְכָל־כּוֹכְבֵי שַׁחַק הָעֶלְיוֹנִים יְצֻקִים בִּיצֻקָתוֹ. וְכָל־כּוֹכָב מֵהֶם יַקִּיף הַגַּלְגַּל בְּשִׁשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף שָׁנִים מֵרֹב גָּבְהוּתוֹ. וְגוּף כָּל־כּוֹכָב מֵהֶם מֵאָה וְשֶׁבַע פְּעָמִים כְּגוּף הָאָרֶץ וְזֹאת תַּכְלִית גְּדֻלָּתוֹ: וּמִכֹּחַ הַמַּזָּלוֹת הָהֵם. נֶאֱצַל כֹּחַ כָּל־בְּרוּאֵי מַטָּה לְמִינֵיהֶם. כִּרְצוֹן בּוֹרְאָם וּמַפְקִידָם עֲלֵיהֶם: וְכָל־אֶחָד מֵהֶם עַל־מַתְכֻּנְתּוֹ בְּרָאוֹ. וּבְשֵׁם קְרָאוֹ. אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְעַל־מַשָּׂאוֹ:

מִי יֵדַע הֲלִיכוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ לְשִׁבְעָה כּוֹכְבֵי לֶכֶת הֵיכָלוֹת. בִּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מַזָּלוֹת: וְעַל טָלֶה וָשׁוֹר אֲצַלְתָּ כֹּחֲךָ בְּהִתְיַחֲדָם. וְהַשְּׁלִישִׁי תְּאוֹמִים כִּשְׁנֵי אַחִים בְּהִתְאַחֲדָם. וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם: וְלָרְבִיעִי וְהוּא סַרְטָן גַּם לְאַרְיֵה נָתַתָּה מֵהוֹדְךָ עָלָיו. וְלַאֲחוֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֵלָיו: וְכֵן לַמֹּאזְנַיִם וְלָעַקְרָב אֲשֶׁר בְּצִדּוֹ הוּשַׁת. וְהַתְּשִׁיעִי הַנִּבְרָא כְּצוּרַת גִּבּוֹר כֹּחוֹ וְלֹא נָשַׁת. וַיְהִי רֹבֶה קַשָּׁת: וְכֵן נִבְרָא גְּדִי וּדְלִי בְּכֹחֲךָ הַגָּדוֹל. וּלְבַדּוֹ הַמַּזָּל הָאַחֲרוֹן וַיְמַן יְיָ דָּג גָּדוֹל: וְאֵלֶּה הַמַּזָּלוֹת הַגְּבֹהִים וְנִשָּׂאִים בְּמַעֲלוֹתָם. שְׁנֵים עָשָׂר לְאֻמּוֹתָם:

יְיָ מִי יַחְקוֹר תַּעֲלֻמוֹתֶיךָ. בְּהַאֲצִילְךָ עַל־גַּלְגַּל הַמַּזָּלוֹת *גַּלְגַּל תְּשִׁיעִי בְּמַעֲרָכוֹ. הַמַּקִּיף עַל־כָּל־הַגַּלְגַּלִּים וּבְרוּאֵיהֶם וְהֵם סְגוּרִים בְּתוֹכוֹ. הַמַּנְהִיג כָּל־כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם וְגַלְגַּלֵּיהֶם מִמִּזְרָח לְמַעֲרָב לְתֹקֶף מַהֲלָכוֹ. הַמִּשְׁתַּחֲוֶה פַּעַם בְּכָל־יוֹם לִפְאַת מַעֲרָב לְמַלְכּוֹ וּמַמְלִיכוֹ. וְכָל־בְּרוּאֵי עוֹלָם בְּתוֹכוֹ. כְּגַרְגַּר חַרְדָּל בַּיָּם הַגָּדוֹל לְתֹקֶף גָּדְלוֹ וְעֶרְכּוֹ. וְהוּא וּגְדֻלָּתוֹ נֶחְשָׁב כְּאַיִן וּכְאֶפֶס לִגְדֻלַּת בּוֹרְאוֹ וּמַלְכּוֹ: וְכָל־מַעֲלוֹתָיו וְגָדְלוֹ. מֵאֶפֶס וָתֹהוּ נֶחְשְׁבוּ־לוֹ:

מִי יָבִין סוֹדוֹת נוֹרְאוֹתֶיךָ. בַּהֲרִימְךָ עַל־גַּלְגַּל הַתְּשִׁיעִי גַּלְגַּל הַשֵּׂכֶל הוּא הַהֵיכָל לִפְנָי. הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה־קֹּדֶשׁ לַיְיָ: וְהוּא הַגַּלְגַּל הַנַּעֲלֶה עַל־כָּל־עֶלְיוֹן. אֲשֶׁר לֹא יַשִּׂיגֵהוּ רַעְיוֹן. וְשָׁם הֶחָבְיוֹן. אֲשֶׁר הוּא לִכְבוֹדְךָ לְאַפִּרְיוֹן. מִכֶּסֶף הָאֱמֶת יָצַקְתָּ אוֹתוֹ. וּמִזְּהַב הַשֵּׂכֶל עָשִׂיתָ רְפִידָתוֹ. וְעַל־עַמּוּדֵי צֶדֶק שַׂמְתָּ מְסִבָּתוֹ. וּמִכֹּחֲךָ מְצִיאוּתוֹ. וּמִמְּךָ וְעָדֶיךָ מְגַמָּתוֹ. וְאֵלֶיךָ תְּשׁוּקָתוֹ:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

יְיָ מִי יַעֲמִיק לְמַחְשְׁבוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ מִזִּיו הַשְּׁכִינָה זֹהַר הַנְּשָׁמוֹת. וְהַנְּפָשׁוֹת הָרָמוֹת: הֵם מַלְאֲכֵי רְצוֹנֶךָ. מְשָׁרְתֵי פָנֶיךָ: הֵם אַדִּירֵי כֹחַ וְגִבּוֹרֵי מַמְלָכֶת. בְּיָדָם לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת. וְעוֹשֵׂי מְלָאכֶת. אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה־שָׁמָּה הָרוּחַ לָלֶכֶת: *כֻּלָּם גְּזֵרוֹת פְּנִינִיּוֹת. וְחַיּוֹת עִלִּיּוֹת. חִיצוֹנִיּוֹת וּפְנִימִיּוֹת. הֲלִיכוֹתֶיךָ צוֹפִיּוֹת: מִמְּקוֹם קָדוֹשׁ יְהַלֵּכוּ. וּמִמְּקוֹר הָאוֹר יִמָּשֵׁכוּ: נֶחְלָקִים לְכִתּוֹת. וְעַל־דִּגְלָם אוֹתוֹת. בְּעֵט סוֹפֵר מָהִיר חֲרוּתוֹת. מֵהֶם נְסִיכוֹת וּמֵהֶם מְשָׁרְתוֹת: מֵהֶם צְבָאוֹת. רָצוֹת וּבָאוֹת. לֹא עֲיֵפוֹת וְלֹא נִלְאוֹת. רוֹאוֹת וְלֹא נִרְאוֹת: מֵהֶם חֲצוּבֵי לֶהָבוֹת. וּמֵהֶם רוּחוֹת נוֹשְׁבוֹת. מֵהֶם מֵאֵשׁ וּמִמַּיִם מֻרְכָּבוֹת: מֵהֶם שְׂרָפִים. וּמֵהֶם רְשָׁפִים. מֵהֶם בְּרָקִים. וּמֵהֶם זִקִּים: וְכָל־כַּת מֵהֶם מִשְׁתַּחֲוָה לְרֹכֵב עֲרָבוֹת. וּבִרוּם עוֹלָם נִצָּבִים לַאֲלָפִים וְלִרְבָבוֹת: נֶחְלָקִים לְמִשְׁמָרוֹת. בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה לְרֹאשׁ אַשְׁמֻרוֹת. לַעֲרוֹךְ תְּהִלּוֹת וְשִׁירוֹת. לַנֶּאְזָר בִּגְבוּרוֹת: כֻּלָּם בַּחֲרָדָה וּרְעָדָה כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לָךְ. וְאוֹמְרִים מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ: שָׁאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה עֲשִׂיתָנוּ. וְלֹא אֲנַחְנוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ: וְכִי אַתָּה אֲדֹנֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ. וְאַתָּה בוֹרְאֵנוּ וַאֲנַחְנוּ עֵדֶיךָ:

יְיָ מִי יָבוֹא עַד־תְּכוּנָתֶךָ. בְּהַגְבִּיהֲךָ לְמַעְלָה מִגַּלְגַּל הַשֵּׂכֶל כִּסֵּא הַכָּבוֹד. אֲשֶׁר שָׁם נְוֵה הַחֶבְיוֹן וְהַהוֹד. וְשָׁם הַסּוֹד וְהַיְסוֹד. וְעָדָיו יַגִּיעַ הַשֵּׂכֶל וְשָׁם יַעֲמֹד: וּמִלְמַעְלָה גָּאִיתָ וְעָלִיתָ עַל־כֻּלָּם תִּתְעַצָּמְךָ. וְאִישׁ לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךְ:

מִי יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ תַּחַת כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. מַעֲמָד לְנַפְשׁוֹת חֲסִידֶיךָ: וְשָׁם נְוֵה הַנְּשָׁמוֹת הַטְּהוֹרוֹת. אֲשֶׁר בִּצְרוֹר הַחַיִּים צְרוּרוֹת: וַאֲשֶׁר יִיגְעוּ וְיִיעֲפוּ שָׁם יַחֲלִיפוּ כֹחַ. וְשָׁם יָנוּחוּ יְגִיעֵי כֹחַ. וְאֵלֶּה בְּנֵי נֹחַ: וּבוֹ נֹעַם בְּלִי תַכְלִית וְקִצְבָה. וְהוּא הָעוֹלָם הַבָּא: וְשָׁם מַעֲמָדוֹת וּמַרְאוֹת. לַנְּפָשׁוֹת *הָעוֹמְדוֹת בְּמַרְאוֹת הַצּוֹבְאוֹת. אֶת־פְּנֵי הָאָדוֹן לִרְאוֹת וּלְהֵרָאוֹת: שׁוֹכְנוֹת בְּהֵיכְלֵי מֶלֶךְ. וְעוֹמְדוֹת עַל־שֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ. וּמִתְעַדְּנוֹת

---

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

י׳ מי יעמיק Wer durchdenkt Deines Gedankens Tiefe, daß aus Deiner Gottheit Glanz Du erschaffen die Seelen, die lichtklaren, der hehren Geister Schaaren, Engel, vollziehend Deinen Willen, Diener, die Deinen Wink erfüllen, Deines Reiches Gewalt'ge, gerüstet mit Macht, in deren Hand des kreisenden Schwertes Flamme wacht. Sie gehen, daß Dein Werk werde vollbracht, wohin sie treibt des Geistes Macht. Bildungen, lauter, zart, Geschöpfe höherer Art, innere, äußere, — verschiedenen Ranges, schauend nach den Spuren Deines Ganges; heil'ger Stätt' entgleitet, aus dem Lichtquell abgeleitet, getheilt in Schaaren, die ihrer Fahne Zeichen wahren, die Einen Herrscher, die Andern Diener. Da ist ein Heer, eilend hin und her, ermattet nicht und wird nicht schwer, unsichtbar, doch Allseher. Die Einen Flammen, Andre aus Lufthauch stammen, noch Andre aus Feuer und Wasser gefügt zusammen; die Einen Glüher, die Andern Sprüher, jene blitzschnell, diese lichthell. Und jegliche Schaar beugt sich dem Herrn, im Aether hausend, und in der Weltenhöhe stehn sie zu Myriaden und Tausend, getheilt in Wachen, Tag und Nacht beim Wechsel der Wachen, anzustimmen Preis und Gesänge dem Herrlichen im Machtgepränge. Und sie alle in Zittern und Angstschüttern beugen und bücken sich Dir, und sprechen: Dank weihen wir Dir, Du unser Meister! erschufst uns Geister, und nicht wir, Deiner Hände Werk wir Alle hier. Du bist unser Herr, dem wir als Knechte eigen, Du unser Schöpfer, — wir Deine Zeugen!

י״ מי יבוא O Gott, wer dringet vor zu Deinem Ziele, daß über den Kreis des Geistes Du erhöht den Thron der Herrlichkeit? Dort ruht der Gottesglanz in stiller Verborgenheit. Dort ist der Urgrund und das Geheimniß, ungesehn; fleucht dorthin der Geist — da bleibt er stille stehn. Ueber Deiner Allmacht Sitz hast Du Dich emporgeschwungen; Dir nach ist noch kein Mensch gedrungen.

מי יעשה Wer erreicht Deine Werke, daß Du unter dem Throne Deiner Herrlichkeit den Seelen Deiner Frommen eine Stätte geweiht? — Dort ist die Wohnung der Geister, der reinen, die dem Lebensbunde Du mochtest einen. Die Matten und Müden verjüngen sich dort in Kraft, dort ruhen sanft die hier erschlafft, dort werden frei die Söhne der Haft, dort ist ohne Maß und Ende Seligkeit beschieden, dort des ewigen Lebens Frieden. Dort sind die Stätten, die Spiegel, die klaren, für die Seelen, die dort sich schaaren, ihren Gott zu schau'n und ihm sich zu offenbaren, wohnend im Palaste des Königs, stehend um die Tafel des Königs, geletzt von des Geistes süßer

בְּמֶתֶק פְּרִי הַשֵּׂכֶל וְהוּא יִתֵּן מַעֲדַנֵּי־מֶלֶךְ: זֹאת הַמְּנוּחָה וְהַנַּחֲלָה אֲשֶׁר אֵין תַּכְלִית לְטוּבָהּ וְיָפְיָהּ. וְגַם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הִיא וְזֶה־פִּרְיָהּ:

מִי יְגַלֶּה צְפוּנוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ בַּמָּרוֹם חֲדָרִים וְאוֹצָרוֹת. מֵהֶם נוֹרָאוֹת סְפוּרוֹת. וּדְבַר גְּבוּרוֹת: מֵהֶם אוֹצְרוֹת חַיִּים. לְזַכִּים וּנְקִיִּים: וּמֵהֶם אוֹצְרוֹת יֶשַׁע. לְשָׁבֵי פֶשַׁע: וּמֵהֶם אוֹצְרוֹת אֵשׁ וְנַחֲלֵי גָפְרִית. לְעוֹבְרֵי בְרִית: וְאוֹצְרוֹת שׁוּחוֹת עֲמֻקּוֹת לֹא יִכְבֶּה אִשָּׁם. וְעוֹם יְיָ יִפָּל־שָׁם: וְאוֹצְרוֹת סוּפוֹת וּסְעָרוֹת. וְקִפָּאוֹן וִיקָרוֹת: וְאוֹצְרוֹת בָּרָד וְקֶרַח וְצִיָּה וָשֶׁלֶג. גַּם חֹם וְנֹזְלֵי פֶּלֶג: וְקִיטוֹר וּכְפוֹר וְעָנָן וַעֲרָפֶל. וַאֲלָטָה וְאֹפֶל: הַכֹּל הֲכִינוֹתָ בְּעִתּוֹ. אִם־לְשֵׁבֶט אִם־לְאַרְצוֹ אִם־לְחֶסֶד חֲשַׂכְתָּ אֹתוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ:

מִי יָכִיל עָצְמָתֶךָ. בִּבְרָאֲךָ מִזִּיו כְּבוֹדְךָ יִפְעַת טְהוֹרָה. מִצּוּר הַצּוּר נִגְזָרָה. וּמִמַּקֶּבֶת בּוֹר נֻקָּרָה: וְאָצַלְתָּ עָלֶיהָ רוּחַ חָכְמָה. וְקָרָאתָ אוֹתָהּ נְשָׁמָה: עֲשִׂיתָהּ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ הַשֵּׂכֶל חֲצוּבָה. וְנִשְׁמָתוֹ כְּאֵשׁ בֹּעֲרָה בָהּ: שִׁלַּחְתָּהּ אֶל־הַגּוּף לְעָבְדוֹ וּלְשָׁמְרֵהוּ. וְהִיא כְאֵשׁ בְּתוֹכוֹ וְלֹא תִשְׂרְפֵהוּ. כִּי מֵאֵשׁ הַנְּשָׁמָה נִבְרָא הַגּוּף וְיָצָא מֵאַיִן לַיֵּשׁ. מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יְיָ בָּאֵשׁ:

מִי יַגִּיעַ לְחָכְמָתֶךָ. בְּתִתְּךָ לַנֶּפֶשׁ כֹּחַ הַדֵּעַת אֲשֶׁר בָּהּ תְּקוּעָה וַיְהִי הַמַּדָּע יְסוֹדָהּ. וְעַל־כֵּן לֹא יִשְׁלַט עָלֶיהָ כִּלָּיוֹן וְתִתְקַיֵּם כְּפִי קִיּוּם יְסוֹדָהּ. וְזֶה עִנְיָנָהּ וְסוֹדָהּ: *וְהַנֶּפֶשׁ הַחֲכָמָה לֹא תִרְאֶה־מָּוֶת. אַךְ תְּקַבֵּל עַל־עֲוֹנָהּ עֹנֶשׁ מַר מִמָּוֶת: וְאִם טָהֲרָה תָּפִיק רָצוֹן וְתִשְׂחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן. וְאִם נִטְמְאָה תָּנוּד בְּשֶׁצֶף קֶצֶף וְחָרוֹן: וְכָל־יְמֵי טֻמְאָתָהּ בָּדָד תֵּשֵׁב גּוֹלָה וְסוּרָה. בְּכָל־קֹדֶשׁ לֹא־תִגָּע וְאֶל־הַמִּקְדָּשׁ לֹא־תָבֹא עַד־מְלֹאת יְמֵי טָהֳרָהּ:

מִי יִגְמֹל עַל־טוֹבוֹתֶיךָ. בְּשׂוּמְךָ הַנְּשָׁמָה לַגּוּף לְהַחֲיוֹתוֹ. וְאֹרַח לְהוֹרוֹתוֹ וּלְהַרְאוֹתוֹ. לְהַצִּיל לוֹ מֵרָעָתוֹ: קֹרַצְתּוֹ מֵאֲדָמָה. וְנָפַחְתָּ בּוֹ נְשָׁמָה. וְאָצַלְתָּ עָלָיו רוּחַ חָכְמָה. אֲשֶׁר בָּהּ יִבָּדֵל מִבְּהֵמָה. וַיַּעֲלֶה אֶל־מַעֲלָה רָמָה: שַׂמְתּוֹ בְּעוֹלָמְךָ סָגוּר וְאַתָּה מִחוּץ תָּבִין מַעֲשָׂיו וְתִרְאֶנּוּ. וְכָל־אֲשֶׁר מִמְּךָ יַעֲלִימֶנּוּ. מִבַּיִת וּמִחוּץ תְּצַפֶּנּוּ:

*) עיין באור מיכל בסוף הסדר.

Frucht, der köstlichen Labe des Königs. Dies ist das Erbe, der Ruhe Ort, dessen Lieblichkeit und Güte nicht erreicht das Wort, von Milch und Honig fließt er, und solche Frucht wächst dort.

מי יגלה Wer enthüllet Dein Geheimniß, daß Du in der Höhe schufst Gemächer und Kammern? — Wundersam — schon die Kund' erfüllt mit Staunen und Jammern! — Räume gefüllt von Leben und Heil, den Lautern und Frommen zu Theil, Räume voll Segen und Huld, denen, die sich bekehrt von Schuld, Räume, wo Feuer glüht und Schwefelströme kochen, denen, die den Bund gebrochen, — Höhlen und Gründe, nimmer verlöschende Feuerschlünde, darin der Gottverwünschte seine Stätte finde; Räume, darin Sturm und Windsbraut, und Eises Starre, das nimmer thaut; Behälter von Hagel, Frost, Schnee und Gluth, ausdörrender Hitze, strömender Fluth, und Dunst und Reif und Wolkendüster schaurig, und Finsterniß und Dunkel traurig. Das Alles hast Du geordnet für seine Zeit, ob zur Geißel, ob für ein Land zum Segen — es ist bereit!

מי יכיל Wer fasset Deine Allmacht, daß Du aus Deines Glanzes Pracht erschufst der Seele lautre Macht? Gehauen aus dem Urgestein, dem Weltenhort, — der Gottesglanz ist ihres Ursprungs Ort. Den Strahl der Weisheit hast Du auf sie geleitet; „Lebensodem" ist der Name, der sie bedeutet. Sie ist dem Flammenmeer des Geistes entsprüht, deß Feuerhauch sie durchglüht. Du hast sie gesandt dem Leibe zur Hülf' und Hut; und ob sie in ihm glüht, nicht zehrt ihn ihre Gluth. Denn aus dem Feuer der Seele entstand der Leib und trat ins Leben ein, da Gott sich auf ihn niedersenkt' im Flammenschein.

מי יגיע Wer erreicht Deine Weisheit, daß Du der Seele verliehn der Erkenntniß Kraft, die in ihr wurzelt, — ihres Wesens Stamm und Schaft. Drum wird sie nimmermehr zerstört, wie ihres Dasein Urgrund sich stets bewährt, und das ist ihr Wesen und ihr Werth. Die weise Seele schauet nimmer den Tod; doch ob ihrer Sünden leidet sie Strafe, bittrer denn Tod. Doch Gnade wird ihr, blieb sie rein: sie darf am jüngsten Tag sich freu'n. Doch ward sie unrein, muß umher sie irren, in Qual und in Verzweiflungswirren, und sitzt einsam, verstoßen, ausgeschlossen, darf dem Heil'gen nicht nahn, bis der Läuterung Frist verflossen.

מי יגמל Wer vergilt Deine Liebe, daß Du dem Körper die Seele verliehst, die Leben ihm gewähre, den rechten Pfad ihn lehre, jedes Leid ihm abwehre? Aus Erde geformt hast Du sein Bild, mit Lebensodem ihn erfüllt, mit der Erkenntniß Kraft ihn bekleidet, die ihn vom Thiere scheidet, durch die er höh'rer Stuf' entgegenschreitet. Rings umschlossen steht er in Deiner Welt; Du lenkst sein Thun, Dein Auge fest ihn hält. Und was ihn immer Dir entrücke, von innen und außen schau'n ihn Deine Blicke.

מִי יוֹדֵעַ סוֹד מִפְעֲלוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ לַגּוּף צָרְכֵי פְּעֻלּוֹתֶיךָ · וְנָתַתָּ לוֹ עֵינַיִם לִרְאוֹת אוֹתוֹתֶיךָ. וְאָזְנַיִם לִשְׁמֹעַ נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְרַעְיוֹן לְהָבִין קְצָת סוֹדוֹתֶיךָ · וּפֶה לְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ · וְלָשׁוֹן לְהַגִּיד לְכָל־יָבוֹא גְּבוּרָתֶךָ · כָּמוֹנִי הַיּוֹם אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ. הַמְסַפֵּר כְּפִי קֹצֶר לְשׁוֹנִי מְעַט מִזְּעֵר מֵרֹמְמֻתֶךָ. וְהֶן־אֵלֶּה קְצוֹת דְּרָכֶיךָ: וּמֶה עָצְמוּ רָאשֵׁיהֶם. כִּי־חַיִּים הֵם לְמֹצְאֵיהֶם: בָּהֶם יוּכְלוּ כָּל־שׁוֹמְעֵיהֶם לְהַכִּירֶךָ. וְאִם לֹא רָאוּ פְּנֵי יְקָרֶךָ: וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע גְּבוּרָתֶךָ · אֵיךְ יַכִּיר אֱלָהוּתֶךָ. וְאֵיךְ תָּבֹא בְלִבּוֹ אֲמִתּוּתֶךָ. וִיכַוֵּן רַעְיוֹנָיו לַעֲבוֹדָתֶךָ: עַל־כֵּן מָצָא עַבְדְּךָ אֶת־לִבּוֹ לִזְכֹּר לִפְנֵי אֱלֹהָיו · מְעַט מִזְּעֵר מֵרָאשֵׁי תְהִלּוֹתָיו. אוּלַי בָּם מֵעֲוֹנוֹ יֻשֶּׁה. וּבַמֶּה יִתְרַצֶּה זֶה אֶל־אֲדֹנָיו הֲלוֹא בְּרָאשֵׁי:

אֱלֹהַי בֹּשְׁתִּי וְנִכְלַמְתִּי לַעֲמֹד לְפָנֶיךָ לְדַעְתִּי. כִּי כְּפִי עָצְמַת גְּדֻלָּתֶךָ כֵּן תַּכְלִית דַּלּוּתִי וְשִׁפְלוּתִי · וּכְפִי תֹקֶף יְכָלְתֶּךָ כֵּן חֻלְשַׁת יְכָלְתִּי ·

מי יודע Wer kann Deines Waltens Geheimniß durchdringen, daß Du dem Leibe Werkzeuge schufst, Deinen Dienst zu vollbringen? Du gabst ihm das Auge, zu schauen Deine Wunder und Zeichen, das Ohr, zu hören Deine Thaten ohne Gleichen, den Geist, von Deinem Geheimniß ein Theilchen zu ergründen, den Mund, für Dein Lob das Wort zu finden, Deine Allmacht jedem Nachkommen zu künden, wie ich, Dein Knecht, Sohn Deiner Magd, der mit ungeübter Zunge wagt, ein Geringes zu melden von Deinem Glanze, und doch ist's nur Etwas. Wie groß ist erst das Ganze! Das ganze Leben füllt denen es aus, die danach streben. Die es hören, sie werden Dir dann vertraut, ob sie auch Deiner Herrlichkeit nicht ins Antlitz geschaut. Die aber von Deiner Allmacht nicht vernommen, wie sollen sie zur Kenntniß Deiner Gottheit kommen? wie soll in ihr Herz Deine Wahrheit dringen, wie ihr Sinn Deinem Dienst entgegen ringen? Drum hat mein Herz vor meinem Gotte sich erkühnt, von Deines Ruhmes Aeußerstem Etwas zu melden, ob meine Sünde dadurch werde gesühnt. Wodurch sonst macht' ich bei meinem Herrn mich verdient?

אלהי Mein Gott! Voll Schmach und Schande steh' ich vor Dir; denn ich weiß, daß ich so arm und gering bin — als erhaben ist Dein Ruhm und Preis, und wie grenzenlos Deine Allmacht, so hinfällig meine Ohnmacht, und wie Deine

וּכְפִי שְׁלֵמוּתְךָ כֵּן חֶסְרוֹנִי: כִּי אַתָּה אֶחָד וְאַתָּה חַי וְאַתָּה גִּבּוֹר וְאַתָּה
קַיָּם וְאַתָּה גָדוֹל וְאַתָּה חָכָם וְאַתָּה אֱלוֹהַּ: וַאֲנִי גּוּשׁ וְרִמָּה · עָפָר מִן־
הָאֲדָמָה · כְּלִי מָלֵא כְלִמָּה · אֶבֶן דּוּמָה · צֵל עוֹבֵר רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב ·
חֲמַת עַכְשׁוּב · עֲקֹב הַלֵּב · עֲרַל לֵב · גְּדָל־חֵמָה · חָרָשׁ אָוֶן וּמִרְמָה:
גְּבַהּ עֵינַיִם · קְצַר אַפַּיִם · טְמֵא שְׂפָתַיִם · נֶעְקַשׁ דְּרָכַיִם · וְאָץ בְּרַגְלַיִם:
מָה אֲנִי מַה חַיַּי וּמַה־גְּבוּרָתִי · וּמַה־צִּדְקָתִי · נֶחְשָׁב לְאַיִן כָּל־יְמֵי הֱיוֹתִי ·
וְאַף כִּי־אַחֲרֵי מוֹתִי: מֵאַיִן מוֹצָאִי · וּלְאַיִן מוֹבָאִי · וְהִנֵּה בָּאתִי לְפָנֶיךָ
אֲשֶׁר לֹא־כַבֶּדֶת בְּעַזּוּת מֵצַח וְטֻמְאַת רַעְיוֹנִים וְיֵצֶר זוֹנֶה · לְגִלּוּלָיו פּוֹנֶה:
וְתַאֲוָה מִתְגַּבֶּרֶת · וְנֶפֶשׁ לֹא מְטֹהָרָה · וְלֵב טָמֵא · אֵבֶר וְנִדְמֶה · וְגוּף
נָגוּף מָלֵא אֲסַפְסֻף · יוֹסִיף וְלֹא יָסוּף:

אֱלֹהַי יָדַעְתִּי כִּי עֲוֹנוֹתַי עָצְמוּ מִסַּפֵּר · וְאַשְׁמוֹתַי עָצְמוּ מִלִּזְכּוֹר: אַךְ
אֶזְכֹּר מֵהֶם כְּטִפָּה מִן הַיָּם · וְאֶתְוַדֶּה בָהֶם אוּלַי אַשְׁבִּיחַ שְׁאוֹן גַּלֵּיהֶם
וְדָכְיָם · וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם וְסָלַחְתָּ:

Vollkommenheit, so meine Mangelhaftigkeit. Denn Du bist einzig und ewig lebend und allmächtig und wandellos und groß und weise — Gott! Und ich ein Erdenstaub, der Würmer Raub, ein Gefäß, schmachgefüllt, schandumhüllt, dem dumpfen Steine gleichend, ein Schatten entweichend, ein flüchtiger Odem, nicht wiederkehrend, Schlangengift, glühend, zehrend; ein Herz voll Krümmen, verstockt der Wahrheit Stimmen, voll Zorn und Wuth, des Trugs, der Sünde Brut, voll Hochmuth, ohne Langmuth, sündig wandelnd, unwürdig handelnd. Was bin ich? was mein Leben? was meine Stärke? was meine Tugendwerke? Für Nichts geachtet in meines Lebens Tagen, — was erst, wenn sie zu Grabe mich getragen? Dem Nichts entnommen, zum Nichts mein Kommen. Nun tret' ich hin vor Dich wider Gebühr mit unreinem Sinn und frechem Trieb, der treu seinem Götzen blieb, und es braust die Lust in der ungeläuterten Brust; ein Herz voll Unflath, verloren, ohne Rath; ein Leib voll Schwächen, mit einem Schwarm Gebrechen, die sich mehren, statt aufzuhören.

אלהי Mein Gott! Ich weiß, daß meine Sünden jede Zahl übersteigen, meine Vergehungen durch kein Wort zu erreichen; doch will ich von ihnen, wie einen Tropfen aus dem Meere, nennen, und bekennen. Vielleicht still' ich ihrer Fluthen Brausen und Toben, und Du erhörst und verzeihst in Deinen Himmeln droben.

אָשַׁמְתִּי בְּתוֹרָתֶךָ· בָּזִיתִי בְּמִצְוֹתֶיךָ· גָּעַלְתִּי בְּלִבִּי וּבְמוֹ־פִי· דִּבַּרְתִּי דֹפִי· הֶעֱוֵיתִי· וְהִרְשַׁעְתִּי· זַדְתִּי· חָמַסְתִּי· טָפַלְתִּי שֶׁקֶר· יָעַצְתִּי רַע לְאֵין חֵקֶר· כִּזַּבְתִּי· לַצְתִּי· מָרַדְתִּי· נִאַצְתִּי· סָרַרְתִּי· עָוִיתִי· פָּשַׁעְתִּי וְעֹרֶף הִקְשֵׁיתִי... קַצְתִּי בְתוֹכְחוֹתֶיךָ· רָשַׁעְתִּי· שִׁחַתִּי דְרָכַי· תָּעִיתִי מִמַּהֲלָכַי· עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְסַרְתִּי· וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלַי כִּי־אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנִי הִרְשָׁעְתִּי:

אֱלֹהַי נָפְלוּ פָנַי בְּזָכְרִי כָּל־אֲשֶׁר הִכְעַסְתִּיךָ· כִּי עַל כָּל־טוֹבוֹת שֶׁגְּמַלְתַּנִי רָעָה גְמַלְתִּיךָ: כִּי בְרָאתַנִי לֹא לְצָרְכְּךָ רַק נְדָבָה· וְלֹא בְהַכְרֵחַ כִּי אִם בְּרָצוֹן וְאַהֲבָה: וְטֶרֶם הֱיוֹתִי בְּחַסְדְּךָ קִדַּמְתָּנִי· וְנָפַחְתָּ רוּחַ בִּי וְהֶחֱיִיתָנִי· וְאַחֲרֵי צֵאתִי לָאוֹר הָעוֹלָם לֹא עֲזַבְתָּנִי· אֲבָל כְּאָב חוֹמֵל גִּדַּלְתָּנִי· וּכְאֹמֵן אֶת־הַיּוֹנֵק אֲמַנְתָּנִי· עַל־שְׁדֵי אִמִּי הִבְטַחְתָּנִי· וּמִנְּעִימוֹתֶיךָ הִשְׂבַּעְתָּנִי· וּבְבֹאִי לַעֲמֹד עַל־עָמְדִי חִזַּקְתָּנִי· וְקִחְתַּנִי עַל־זְרוֹעֹתֶיךָ וְתִרְגַּלְתָּנִי· וְחָכְמָה וּמוּסָר לִמַּדְתָּנִי· וּמִכָּל־צָרָה וְצוּקָה חִלַּצְתָּנִי· וּבְעֵת עֲבָר־זַעַם בְּצֵל יָדְךָ הִסְתַּרְתָּנִי· וְכַמָּה צָרוֹת נֶעֶלְמוּ מֵעֵינַי וּמֵהֶם גְּאַלְתָּנִי· וּבְטֶרֶם בֹּא הַתְּלָאָה הִקְדַּמְתָּ רְפוּאָה לְמַכָּתִי וְלֹא הוֹדַעְתָּנִי· וּבְעֵת לֹא נִשְׁמַרְתִּי מִכָּל־נֶזֶק אַתָּה שְׁמַרְתָּנִי· וּבְבֹאִי בֵּין שִׁנֵּי אֲרָיוֹת שִׁבַּרְתָּ מַלְתְּעוֹת כְּפִירִים וּמִשָּׁם הוֹצֵאתָנִי· וּבְחוּל עָלַי חֳלָיִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים חִנָּם רִפֵּאתָנִי· וּבְבֹא שְׁפָטֶיךָ הָרָעִים עַל־הָעוֹלָם מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנִי· וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנִי· וּבְרָעָב זַנְתָּנִי· וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנִי· וּבְהַכְעִיסִי אוֹתְךָ כַּאֲשֶׁר יְיַסֵּר אִישׁ אֶת־בְּנוֹ יִסַּרְתָּנִי· וּבְקָרְאִי מִצָּרָתִי נַפְשִׁי יָקְרָה בְּעֵינֶיךָ וְרֵיקָם לֹא הֱשִׁיבוֹתָנִי: וְעוֹד הִגְדַּלְתָּ וְהוֹסַפְתָּ עַל כָּל־זֶה· בְּתִתְּךָ לִי אֱמוּנָה שְׁלֵמָה לְהַאֲמִין כִּי אַתָּה אֵל אֱמֶת· וּנְבִיאֶיךָ אֱמֶת: וְלֹא־נָתַתָּ לִי חֵלֶק עִם מֹרְדֶיךָ וְקָמֶיךָ· וְעִם־נָבָל נִאֲצוּ שְׁמֶךָ: אֲשֶׁר בְּתוֹרָתְךָ יַלְעִיבוּ· וּבְעַבְדֶיךָ יָרִיבוּ· וּנְבִיאֶיךָ יְכַזֵּבוּ: מַרְאִים תֻּמָּה· וְתַחְתֶּיהָ עָרְמָה: מַרְאִים נֶפֶשׁ זַכָּה וְנִטְהֶרֶת· וְתַחְתֶּיהָ תַּעֲמֹד הַבַּהֶרֶת: כִּכְלִי מָלֵא כְלִמָּה· רָחוּץ מִחוּץ בְּמֵי עָרְמָה· וְכָל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא: קָטֹנְתִּי מִכֹּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל־הָאֱמֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־עַבְדֶּךָ· אָמְנָם יְיָ אֱלֹהַי אוֹדֶךָ: כִּי נָתַתָּ בִּי נֶפֶשׁ קְדוֹשָׁה וּבְמַעֲשַׂי טִמֵּאתִיהָ· וּבְיִצְרִי הָרָע

אשמתי Ich habe mich versündigt an Deiner Lehre, geschmäht Deines Gebotes Ehre, gefrevelt mit Herz und Mund durch bösen Leumund. Ich habe gefehlt, betrübt, Trotz, Gewalt geübt, Lug begonnen, ohne Maß Böses gesonnen, geheuchelt, gehöhnt, gelästert, mich aufgelehnt. Ein Sünder, abtrünnig war ich, ein Frevler, halsstarrig, verschmähte Deine Zucht, war verrucht, habe verderbt gehandelt, bin in der Irre gewandelt. Von Deinem Gebot abgewichen bin ich abtrünnig. Du aber bist in Allem, was mir geschieht, gerecht; denn Du hast Wahrheit geübt, nur ich war schlecht.

אלהי Mein Gott! Wie muß ich beschämt das Auge senken, bedenk' ich, wie Deiner Huld ich gelohnt durch Kränken. Nicht aus Zwang erschufst Du mich, nein, aus freiem Willen, — nicht nothgedrungen, sondern aus Gnadenfüllen. Und noch vor meinem Sein war Deine Huld bei mir, Du hauchtest in mich Odem, gabst Leben mir. Und als ich ins Leben eintrat, ließest Du mich nicht los, zogst mich wie ein liebender Vater groß, und wie den Säugling der Wärter hast Du mich gepflegt, an die Mutterbrust kummerlos mich gelegt, mit Deinen Labungen mich gehegt. Und als ich zu stehn begann, sichertest Du meine Tritte, nahmst mich auf Deinen Arm, gängeltest meine Schritte, lehrtest mich Weisheit und fromme Sitte, zogst mich aus Qual und Sorgen; wüthete der Sturm, hast Du im Schatten Deiner Hand mich geborgen. Aus wie viel Schmerzen halfst Du mir unvermerkt! Noch vor dem Leiden hast Du mit Heilung mich gestärkt, schirmtest mich, wenn ich mich nicht gehütet vor Noth, rettetest mich, wenn der Leuen Zahn mir gedroht. Wenn Deine Strafen heimsuchten die Welt, bargst Du mich vorm Schwert, erhieltest bei Plagen mich unversehrt, hast in Mangel und Noth mich ernährt, in Fülle mir Nahrung gewährt. Und kränkt' ich Dich, hast Du, wie der Vater den Sohn, mich belehrt, und wenn meinen Angstruf Du gehört, war mein Leben Dir werth, und nie bin ich leer zurückgekehrt. — Und noch Größeres hast Du an mir gethan, daß Du mir gabst den wahren Glauben, zu glauben, daß Du, o Gott, wahr, und Deine Lehre wahr, und Deine Propheten wahr. Und gabst mir nicht mein Theil mit Deinen Feinden, die sich gegen Dich empören, die Unwürdigen, die Deinen Namen verunehren, die Deine Lehre verdrehen, Deine Diener schmähen, Deine Propheten als Lügner ansehen, die da zeigen Einfalt, und Trug im Hinterhalt, die da zeigen eine Seele, lauter, gesund, dahinter aber Alles — krank und wund, wie ein Gefäß von Schande gefüllt, von außen zum Schein abgespült, doch unrein Alles, was es enthielt. — Zu gering bin ich für die Gnade, die Deinem Knecht Du erwiesen. Doch sei mein Gott! gepriesen, daß Du mir eine heilige Seele gabst, die ich durch meine Werke befleckt, durch meinen bösen Sinn entweiht

חַלְלָתֶיהָ וְגַאֲלָתֶיהָ: וְהִנֵּה גָּבַר עָלַי. וְחֵפִיץ חֵילַי. וְלֹא נִשְׁאַר אֵלַי. כִּי אִם מַחֲנֵה רַחֲמֶיךָ. אַךְ אֵדַע כִּי בָם אֶתְקְפֶנּוּ. וִיהִי־לִי מֵעִיר לַעְזוֹר אוּלַי אוּכַל נַכֶּה־בּוֹ וַאֲגָרְשֶׁנּוּ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי לָכֹף אֶת־יִצְרִי הָאַכְזָרִי. וְהַסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵחֲטָאַי וּמֵאֲשָׁמַי. אַל־תַּעֲלֵנִי בַּחֲצִי יָמַי: עַד אָכִין צֵדָה לְדַרְכִּי וְצֵידָתִי לְיוֹם נְסִיעָתִי. כִּי אִם אֵצֵא מֵעוֹלָמְךָ כַּאֲשֶׁר בָּאתִי. וְאָשׁוּב עָרֹם לִמְקוֹמִי כַּאֲשֶׁר יָצָאתִי. לָמָּה נִבְרֵאתִי. וְלִרְאוֹת עָמָל נִקְרֵאתִי: טוֹב לִי עוֹד אֲנִי שָׁם. מִצֵּאתִי לְהַגְדִּיל וּלְהַרְבּוֹת אָשָׁם:

אָנָּא הָאֱלֹהִים בְּמִדַּת רַחֲמֶיךָ שָׁפְטֵנִי. אַל־בְּאַפְּךָ פֶּן־תַּמְעִטֵנִי: כִּי מָה הָאָדָם כִּי תְדִינֵהוּ. וְהֶבֶל נִדָּף אֵיךְ בְּמִשְׁקָל תְּבִיאֵהוּ: וּבַעֲלוֹתוֹ בְּמֹאזְנֵי מִשְׁקָל. לֹא יִכְבַּד וְלֹא יֵקַל. וּמַה־יִּסְכָּן־לָךְ לַעֲשׂוֹת לָרוּחַ מִשְׁקָל: מִיּוֹם הֱיוֹתוֹ הוּא נִגָּשׂ וְנַעֲנֶה. נָגוּעַ מֻכֵּה אֱלֹהִים וּמְעֻנֶּה: רֵאשִׁיתוֹ מִן נָהְדָּף. וְאַחֲרִיתוֹ קַשׁ נִדָּף. וּבְחַיָּיו כְּעֵשֶׂב נִשְׁדָּף. וְהָאֱלֹהִים יְבַקֵּשׁ אֶת־נִרְדָּף: מִיּוֹם צֵאתוֹ מֵרֶחֶם אִמּוֹ. יָגוֹן לֵילוֹ וַאֲנָחָה יוֹמוֹ: אִם הַיּוֹם יָרוּם. מָחָר תּוֹלָעִים יָרֻם: הַמֹּץ יִדְּפֶנּוּ. וְהַקּוֹץ יִגְּפֶנּוּ: אִם יִשְׂבַּע יִרְשַׁע. וְאִם יִרְעַב עַל־פַּת־לֶחֶם יִפְשַׁע: לִרְדֹּף הָעֹשֶׁר קַלּוּ נְשָׁרָיו. וְיִשְׁכַּח הַמָּוֶת וְהוּא אַחֲרָיו. *בְּעֵת הַמֵּצַר יֶרֶב אֲמָרָיו. וַיַּחֲלִיק דְּבָרָיו. וְיַרְבֶּה נְדָרָיו. וּבְצֵאתוֹ לַמֶּרְחָב יָחֵל דְּבָרָיו. וְיִשְׁכַּח נְדָרָיו. וַיְחַזֵּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיו. וְהַמָּוֶת בַּחֲדָרָיו: וְיַרְבֶּה שׁוֹמְרִים מִכָּל־עֵבֶר וְהָאֹרֵב יֹשֵׁב לוֹ בַּחֶדֶר. וְהַזְּאֵב לֹא־יַעַצְרֶנּוּ גָּדֵר. מְבוֹא אֶל הָעֵדֶר: בָּא וְלֹא יֵדַע לָמָּה. וְיִשְׂמַח וְלֹא יֵדַע בַּמָּה. וִיחִי וְלֹא יֵדַע כַּמָּה: בְּיַלְדוּתוֹ. הוֹלֵךְ בִּשְׁרִירוּתוֹ: וְכַאֲשֶׁר תָּחֵל רוּחַ יְיָ לְפַעֲמוֹ. וּתְעוֹרֵר לֶאֱסֹף חַיִל וָהוֹן וַיִּסַּע מִמְּקוֹמוֹ. לִרְכֹּב אֳנִיּוֹת. וְלִרְדֹּף בַּצִּיּוֹת. וּלְהָבִיא נַפְשׁוֹ בִּמְעוֹנוֹת אֲרָיוֹת. וְהִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת: וּבְחָשְׁבוֹ כִּי־רַב הוֹנוֹ. וְכִי־כַבִּיר מָצְאָה יָדוֹ. בְּשָׁלוֹם שׁוֹדֵד יְבוֹאֶנּוּ. וְעֵינָיו פָּקַח וְאֵינֶנּוּ: וְכָל־עֵת הוּא מְזֻמָּן לִתְלָאוֹת. חוֹלְפוֹת וּבָאוֹת. וּבְכָל־שָׁעוֹת מְאֹרָעוֹת: בְּכָל־הָרְגָעִים. לִפְגָעִים. וּבְכָל־

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

und mit Schmutz bedeckt. Das Böse hat Macht gewonnen, mein Heer ist entronnen, und mir ist nichts geblieben, als das Heer Deines Erbarmens. Mit dem darf ich mich gegen das Böse wagen: das wird mir helfen, es zu schlagen und zu verjagen.

יהי Mög' es Dir gefallen, o Gott, zu zwingen meinen bösen Sinn! Verbirg Dein Antlitz vor meinen Sünden und Fehlen, nicht in der Mitte meiner Tage raffe mich hin, bis ich mich versehn mit Speise, mit Zehrung*) für den Tag der Reise. Denn geh' ich aus der Welt, wie ich sie betreten, fort, und kehr' ich nackt, wie ich kam, zurück an meinen Ort, — was war meines Daseins Frommen? Nur Elend zu schauen dann bin ich gekommen. Besser, ich wäre dort geblieben, als daß ich ging, Sünd' und Schuld zu üben.

אנא O Gott! Nach Deines Erbarmens Maß wolle mich richten, nicht in Deinem Zorne mich vernichten. Was ist der Mensch, führst Du ihn ins Gericht? Enteilenden Tand — wie legst Du ihn ins Gewicht? Willst Du ihn in die Schale legen, nicht leichter, noch schwerer wird die Last. Was frommt es Dir, einen Hauch zu wägen? von seinem Beginn voll Schmerz und Plagen, gequält, leidend, gottgeschlagen, in seinem Anfang nicht'ger Hauch, in seinem Ende flüch'ger Rauch, in seinem Leben welker Strauch. Und nach solchem Flücht'gen sucht Gott auch? — Seit er kam aus der Mutter Schoß, ist Kummer seiner Tage, Seufzer seiner Nächte Loos. Heut' ein Herr, morgen unter der Würmer Heer. Ein Hauch bläst ihn um, ein Strauch stößt ihn um. In Hüll' und Füllen voll bösen Willen; in Mangel und Noth sündigt er um ein Stück Brot. Reichthum zu erjagen, wie ein Adler leichtbeschwingt, vergißt den Tod er, der nach ihm dringt. Im Nothgedränge häuft er Wortgepränge, Gelübd' in Menge; und wird ihm wohl, entweiht er sein Wort, die Gelübde sind fort! Er befestigt Riegel und Mauer, und der Tod steht auf der Lauer, und stellt auf allen Seiten Wachen, und der Laurer sitzt ihm im Nacken, und kein Zaun kann den Räuber hindern, die Heerde zu plündern. — Er kommt und weiß nicht für was; er freut sich und weiß nicht an was; er lebt und weiß nicht wie lang das! — In seiner Jugend geht er hin in Untugend. Und beginnt der Geist sich zu regen, treibt's ihn Schätze zu sammeln und er zieht auf weiten Wegen. In Schiffen eilt er, in Steppen weilt er, wagt sein Leben dort, wo Löwen hausen, wandelt unter wilder Thiere Grausen. Und meint er, daß groß sei seine Pracht, und seine Hand Schätze heimgebracht, im Glück ist plötzlich der Räuber gekommen: er öffnet sein Auge, — Alles ist genommen. Zu jeder Zeit ist er fürs Elend bereit, in jeder Weil' — Unheil, jenes morgen, dieses heut! All' Augenblick' —

*) Mit guten verdienstlichen Werken.

הַיָּמִים. עָלָיו אֵימִים: אִם רֶגַע יַעֲמֹד בְּשַׁלְוָה· פֶּתַע תְּבוֹאֶנּוּ הַוָּה: אוֹ בַמִּלְחָמָה יָבֹא וְחֶרֶב תְּנַגְּפֶנּוּ. אוֹ קֶשֶׁת נְחוּשָׁה תַּחְלְפֵהוּ: אוֹ יַקִּיפוּהוּ יְגוֹנִים· יִשְׁטְפוּהוּ מַיִם זֵידוֹנִים. אוֹ יִמְצָאוּהוּ חֳלָיִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים: עַד יִהְיֶה לְמַשָּׂא עַל נַפְשׁוֹ. וְיִמְצָא מְרוֹרַת פְּתָנִים בְּדִבְשׁוֹ: וּכְעֵת כְּאֵבוֹ יִגְדַּל. שִׂכְלוֹ יִדַּל: וּנְעָרִים יִתְקַלְּסוּ־בוֹ וְתַעֲלוּלִים יִמְשְׁלוּ־בוֹ: וְיִהְיֶה לְטֹרַח עַל יוֹצְאֵי מֵעָיו· וְיִתְנַכְּרוּ־לוֹ כָּל־יֹדְעָיו: וּבְבֹא עִתּוֹ יֵצֵא מֵחֲצֵרָיו, לַחֲצַר־מָוֶת· וּמִצֵּל חֲדָרָיו, לְצַלְמָוֶת: וְיִפְשַׁט רִקְמָה וְתוֹלָע. וְיִלְבַּשׁ רִמָּה וְתוֹלָע: וְלֶעָפָר יִשְׁכָּב· וְיָשׁוּב אֶל יְסוֹדוֹ אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ חֻצָּב: וּלְאִישׁ אֲשֶׁר־אֵלֶּה לוֹ מָתַי יִמְצָא עֵת תְּשׁוּבָה. לִרְחֹץ חֶלְאַת מְשׁוּבָה. וְהַיּוֹם קָצֵר וְהַמְּלָאכָה מְרֻבָּה: וְהַנֹּגְשִׂים אָצִים. חָשִׁים וְרָצִים: וְהַזְּמַן מִמֶּנּוּ שׂוֹחֵק· וּבַעַל הַבַּיִת דּוֹחֵק: לָכֵן נָא אֱלֹהַי זְכֹר אֵלֶּה הַתְּלָאוֹת· אֲשֶׁר עַל־אָדָם בָּאוֹת: וְאִם אֲנִי הֲרֵעוֹתִי אַתָּה תֵּיטִיב וְאַל תִּגְמֹל מִדָּה כְּמִדָּה. לְאִישׁ אֲשֶׁר עֲוֹנוֹתָיו בְּלִי מִדָּה. וּבְמוֹתוֹ יֵלֵךְ בְּלִי חֶמְדָּה:

אֱלֹהַי אִם עֲוֹנִי מִנְּשׂוֹא גָדוֹל. מַה־תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל: וְאִם לֹא אוֹחִיל לְרַחֲמֶיךָ· מִי יָחוּס עָלַי חוּץ מִמֶּךָּ: לָכֵן אִם תִּקְטְלֵנִי לְךָ אֲיַחֵל. וְאִם תְּבַקֵּשׁ לַעֲוֹנִי אֶבְרַח מִמְּךָ אֵלֶיךָ· וְאֶתְכַּסֶּה מֵחֲמָתְךָ בְּצִלֶּךָ: וּבְשׁוּלֵי רַחֲמֶיךָ אַחֲזִיק עַד אִם־רִחַמְתָּנִי. וְלֹא אֲשַׁלֵּחֲךָ כִּי אִם־בֵּרַכְתָּנִי: זְכָר־נָא כִּי כַחֹמֶר עֲשִׂיתָנִי· וּבְאֵלֶּה הַתְּלָאוֹת נִסִּיתָנִי: עַל־כֵּן לֹא תִפְקֹד עָלַי כְּמַעֲלָלַי· וְאַל תַּאֲכִילֵנִי פְּרִי פְעָלַי: וְהַאֲרֵךְ לִי אַפֶּךָ· וְאַל תַּקְרִיב יוֹמִי. עַד אָכִין צֵדָה לָשׁוּב אֶל־מְקוֹמִי. וְאַל תַּחֲזֵק עָלַי לְמַהֵר לְשַׁלְּחֵנִי מִן־הָאָרֶץ וּמִשְׁאֲרוֹת אֲשָׁמַי צְרוּרוֹת עַל־שִׁכְמִי: וּבְהַעֲלוֹתְךָ בְּמִשְׁקָל עֲוֹנוֹתַי. שִׂים לְךָ בְּכַף שְׁנִיָּה תְּלָאוֹתַי: וּבְזָכְרְךָ רִשְׁעִי וּמִרְדִּי. זְכָר־עָנְיִי וּמְרוּדִי: וְשִׂים אֵלֶּה. נֹכַח אֵלֶּה: וּזְכָר־נָא אֱלֹהַי כִּי זֶה כַּמֶּה לָאָרֶץ נוֹד צְנַפְתָּנִי. וּבְכוּר גָּלוּת בְּחַנְתָּנִי. וּמֵרֹב רִשְׁעִי צְרַפְתָּנִי. (וְלֹא שְׂרַפְתָּנִי.) וְיָדַעְתִּי כִּי לְטוֹבָתִי נִסִּיתָנִי. וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי· וּלְהֵיטִיב לִי בְּאַחֲרִיתִי בְּמִבְחַן הַתְּלָאוֹת הֲבֵאתָנִי: לָכֵן אֱלֹהַי יֶהֱמוּ עָלַי רַחֲמֶיךָ· וְאַל תְּכַלֶּה עָלַי זַעְמֶךָ: וְאַל

Unglück, alle Tage — Angst und Plage. Nach einer Minute Ruh', stößt ihm plötzlich ein Leides zu. Er zieht in den Krieg, das Schwert erschlägt ihn, der eherne Bogen erlegt ihn. Oder Kummer ihn umringt, des Leidens Fluth auf ihn dringt, böser Krankheit Macht ihn zwingt, bis er sich selber wird zur Beschwerd', in Gift und Galle sein Honig sich verkehrt. Und wie sein Schmerz steigt, sein Verstand weicht; Knaben wird er zum Spotte, zum Hohn der Buben Rotte, eine Last seinen Verwandten, ein Fremder seinen Bekannten. Kommt seine Stunde, zieht er aus seinen Zimmern — zu Grabes Trümmern, aus seines Hauses Schatten — in Todesschatten. Aus zieht er Purpur und Seide, zieht an Würmer zum Kleide, und wird im Staube liegen, gehört wieder dem Ursprung, dem er entstiegen. — Und der Mann, dem's so ergeht, wann soll er Zeit zur Buße finden, abzuthun den Rost der Sünden? So kurz ist die Zeit, so groß die Arbeit. Die Fröhner dringen, eilen und zwingen. Die Zeit nicht weilt, der Hausherr eilt. Drum, mein Gott! gedenke der Leiden Mengen, die den Menschen drängen! Und that ich Böses, o thue Du Gutes, und vergilt nicht Maß für Maß dem, deß Sünden ohne Maß, und wenn er erblichen, ist aller Schmuck von ihm gewichen.

אלהי O Gott! Ist meine Schuld für die Vergebung zu groß, was wirst Du beginnen mit Deinem großen Namen? Und sollt' ich auf Dein Erbarmen nicht bauen, wer sonst wird nach mir schauen? Drum wenn Du mich tödtest — noch harr' ich Dein! Und suchst Du meine Sünde, flücht' ich vor Dir zu Dir hin, und berge mich in Deinem Schatten vor Deines Zornes Glühn, und halt' an Deiner Liebe Saum, bis Du Gnade verliehn, und eh' Du mich gesegnet, nicht laß ich Dich ziehn. Bedenk', Du hast aus Erdenstaub mich gemacht, zur Prüfung in diese Leiden mich gebracht! Drum nicht nach meinen Werken mich richte, laß mich nicht zehren meiner Thaten Früchte. Sei langmüthig, laß meine Stunde nicht kommen, eh' ich für die Heimkehr Zehrung genommen. Dränge nicht, mich von hinnen zu jagen, wenn meiner Sünden Last ich noch auf dem Rücken muß tragen. Legst Du meine Sünden in der Wage Schalen, leg' in die eine meine Qualen. Ahndest Du Schuld und Gebrechen, laß meine Trübsal und Leiden für mich sprechen. Und lege das Eine gegen das Andre! Bedenk', o Gott, daß Du in die Fremde mich geschleudert, ins Elend mich verbannt, im Ofen des Leidens von meiner Schuld mich geläutert — und nicht verbrannt. Ich weiß es, Du prüftest mich zum Segen, wolltest aus Treue mir Schmerzen auferlegen. Daß mir's am Ende möge frommen, ließest Du in des Kummers Läuterungsgluth mich kommen. Drum, o Gott! laß walten Dein Erbarmen,

תְּגְמְלֵנִי כְּמַעְבָּדָי. וְאֱמֹר לַמַּלְאָךְ הַמַּשְׁחִית דָּי: וּמַה־מַּעֲלָתִי וְיִתְרוֹנִי. כִּי־תְבַקֵּשׁ לַעֲוֹנִי. וְתָשִׂים עָלַי מִשְׁמָר. וּתְצוּדֵנִי כְּתוֹא מִכְמָר: הֲלֹא יָמַי חָלַף רֻבָּם וְאֵינָם. וְהַנִּשְׁאָרִים יִמַּקּוּ בַּעֲוֹנָם: וְאִם הַיּוֹם לְפָנֶיךָ הִנְנִי. מָחָר עֵינֶיךָ בִּי וְאֵינֶנִּי: וְעַתָּה לָמָּה אָמוּת. כִּי תֹאכְלֵנִי הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת: אֱלֹהַי שִׂים עֵינֶיךָ עָלַי לְטוֹבָה לִשְׁאֵרִית יְמֵי הַמְעַטִּים. וְאַל תִּרְדֹּף הַשְּׂרִידִים וְהַפְּלֵטִים: וְהַפְּלֵטָה הַנִּשְׁאֶרֶת מִבְּרַד מְהוּמוֹתַי. אַל יַחְסְלֶנָּה יֶלֶק אַשְׁמוֹתַי: כִּי יְצִיר כַּפֶּיךָ אָנִי. וּמַה־יִּסְכָּן־לָךְ כִּי רִמָּה תִּקָּחֵנִי לֶאֱכֹל. יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי לָשׁוּב עָלַי בְּרַחֲמִים וְלַהֲשִׁיבֵנִי בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וְלִתְחִנָּתִי תָּכִין לִבִּי וְתַקְשִׁיב אָזְנֶךָ. וְתִפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ. וְתִטַּע בְּרַעְיוֹנִי יִרְאָתֶךָ: וְתִגְזוֹר עָלַי גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת. וּתְבַטֵּל מֵעָלַי גְּזֵרוֹת רָעוֹת: וְאַל תְּבִיאֵנִי לִידֵי נִסָּיוֹן. וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן: וּמִכָּל־פְּגָעִים רָעִים הַצִּילֵנִי. וְעַד־יַעֲבֹר הַוּוֹת בְּצִלְּךָ הַסְתִּירֵנִי: וֶהְיֵה עִם פִּי וְהֶגְיוֹנִי. וּשְׁמֹר דְּרָכַי מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי: וְזָכְרֵנִי בְּזִכְרוֹן וּרְצוֹן עַמֶּךָ. וּבְבִנְיַן אוּלָמֶךָ. לִרְאוֹת בְּטוֹבַת בְּחִירֶיךָ. וְזַכֵּנִי לְשַׁחֵר דְּבִירֶךָ. הַשָּׁמֵם וְהֶחָרֵב וְלִרְצוֹת אֲבָנָיו וַעֲפְרוֹתָיו. וְרִגְבֵי חָרְבוֹתָיו. וְתִבְנֶה שׁוֹמְמוֹתָיו:

אֱלֹהַי יָדַעְתִּי כִּי הַמִּתְחַנְּנִים לְפָנֶיךָ יָלִיצוּ עֲלֵיהֶם מַעֲשִׂים טוֹבִים אֲשֶׁר הִקְדִּימוּ. אוֹ צִדְקוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הֵרִימוּ. וַאֲנִי אֵין בִּי לֹא צֶדֶק וְלֹא כֹשֶׁר. לֹא חֶסֶד וְלֹא יֹשֶׁר. לֹא תְחִנָּה וְלֹא מִדָּה טוֹבָה. לֹא עֲבוֹדָה וְלֹא תְשׁוּבָה: לָכֵן אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי. וּמִלְּפָנֶיךָ אַל־תַּשְׁלִיכֵנִי: וּבְעֵת מִן הָעוֹלָם תּוֹצִיאֵנִי. לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא בְּשָׁלוֹם תְּבִיאֵנִי. וְעִם הַחֲסִידִים בְּכָבוֹד תּוֹשִׁיבֵנִי. וְעִם הַמְּנוּיִם בְּחֶלֶד חֶלְקָם בַּחַיִּים תִּמְנֵנִי. וְלֵאוֹר בְּאוֹר פָּנֶיךָ תְּזַכֵּנִי. וְתָשׁוּב תְּחַיֵּנִי. וּמִתְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי. וְאֹמַר אוֹדְךָ יְיָ כִּי אָנַפְתָּ בִּי יָשֹׁב אַפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי:

וּלְךָ יְיָ הַחֶסֶד עַל־כָּל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר גְּמַלְתָּנִי. וַאֲשֶׁר עַד יוֹם מוֹתִי תִּגְמְלֵנִי. וּבְיִרְאָתְךָ הַטְּהוֹרָה אֵל אֶחָד תְּחַזְּקֵנִי. וּבְתוֹרָתְךָ הַתְּמִימָה

schütte Deinen Zorn nicht auf den Armen. Vergilt mir nicht meiner Werke Gehalt, und sprich zum Verderbensengel: Halt! Was blieb' als Verdienst und Werth von mir stehen, willst Du nach meinen Sünden sehen? Willst Du mit Wachen mich umringen, mich wie ein Reh fahen in Schlingen? Sieh, meiner Tage meiste sind entwichen! Soll der Rest in Schuld versiechen? Und steh' ich heute vor Deinem Angesicht, morgen schaust Du auf mich, und ich bin nicht. Warum nun soll ich sterben, soll dieses mächtige Feuer mich verderben? Mein Gott! sieh gnädig auf den Rest meiner Tage, der eilig fliehenden, und verfolge nicht die Schaar der nachziehenden. Und was übrig blieb aus dem Hagelschauer meiner Leiden, laß nicht der Sünde Käfer abweiden. Bin ich doch Dein Gebild! Frommt es Dir, wenn mich das Gewürm verzehrt, Deiner Hände Werk versehrt?

יהי Mög' es Dir gefallen, o Gott, mein Herr, daß Du erbarmend Dich wendest zu mir hin! Laß mich zu Dir zurückkehren mit ganzem Sinn. Richte mein Herz bei meinem Gebete, daß es Dein Ohr erhöre! Oeffne mein Herz Deiner Lehre, und pflanze Deine Furcht mir in die Seele! Verhänge über mich Gutes und wende jedes böse Verhängniß mir ab und hüte mich vor Versuchung und Verunehrung. Vor bösen Begegnissen wahre mich, und bis das Leiden vorüber, in Deinem Schatten birg mich. Sei mit meinem Munde und meinen Gedanken, und daß ich nicht sündige, halte meine Zung' in Schranken. Gedenke mein, wenn Du zum Heil gedenkest Deines Volkes, Deine Hallen wieder zu bauen; dann laß mich mit Deinen Erkornen Freude schauen. Laß Deinem Tempel, dem wüsten, verfallenen, mich nahn, seinen Staub, seine Steine mich liebend umfahn, — die Schollen des zerstörten! O erbau ihn, den verheerten!

אלהי Mein Gott! Ich weiß, daß denen, die zu Dir flehen, als Fürsprach' fromme Thaten vorausgehen, durch die sie verdient sich gemacht, — edle Werke, die sie vollbracht. Ich aber bin ohne Werth und Würdigkeit, ohne Lieb' und Mild' und Frömmigkeit, ohne jegliches Verdienst, ohne Buß' und frommen Dienst. Birg darum nicht vor mir Dein Angesicht, und verwirf mich nicht. Und rufst Du mich aus der Zeitlichkeit hienieden, o führe mich zu der Ewigkeit Frieden, und bei den Frommen sei mein Ehrenplatz beschieden, und eine mich jenen, denen der Seligkeit Loos gefallen, und laß in Deinem Lichte mich wallen, und wolle mich wiederbeleben, aus der Erden Tiefen mich erheben. Dann sprech' ich: Dank Dir, o Gott, der mir gezürnt! Es wendet sich Dein Zorn! Du willst Deinen Trost mir geben!

לך Dein, o Gott, ist die Gnade, in der Du so viel Gutes mir mochtest bescheeren, und bis zu meinem Tode noch so Vieles wirst gewähren. O kräftige mich in Deiner Ehrfurcht, der

תְּאַמְּצֵנִי: וְעַל כָּל־זֶה אֲנִי חַיָּב לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר וּלְרוֹמֵם לְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וּלְיַחֵד אֶת־שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא: בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְבָּרַךְ. וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ. וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל. וּבִלַהֲקַת אֶרְאֶלִּים תִּתְפָּאַר וְתִתְהַדָּר: תִּשְׁתַּבַּח בְּפִי רְחוּמֶיךָ. תִּתְקַדַּשׁ בְּפִי קְדוֹשֶׁיךָ. תִּתְרוֹמַם בְּפִי מַלְאָכֶיךָ. תִּתְיַחַד בְּפִי מְיַחֲדֶיךָ. תִּתְנַשֵּׂא בְּפִי מְנַשְּׂאֶיךָ. כִּי אֵין־כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: וּבְמַחֲנוֹת חַיּוֹת וְאוֹפַנִּים וּכְרוּבִים וְעִירִין קַדִּישִׁין תִּתְנַשֵּׂא וְתִתְעַלֶּה בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וְתִתְיַחַד בְּפִי מְיַחֲדֶיךָ בְּמוֹרָא וָפַחַד. עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עַם אֶחָד. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

lautern, klaren! O stärke mich in Deiner Lehre, der ewig wahren! — Darob fühlt sich mein Herz gedrungen, Dir zu danken und Lob und Preis und Ruhm zu bringen, Dich zu erheben, zu benedeien und zu heiligen, und als einig zu bekennen Deinen Namen, den allmächtigen, großen, hochheiligen, den der Mund der Gerechten segnet, die Zunge der Frommen heiligt, das Herz der Heiligen verherrlicht, die Schaar der Himmlischen rühmt und preist, der Du gelobt wirst durch den Mund Deiner Lieblinge, gebenedeit durch den Mund Deiner Heiligen, erhoben durch den Mund Deiner Engel, geeiniget durch den Mund Deiner Bekenner, gepriesen durch die, so Dich verherrlichen. Denn Keiner, o Gott, unter den Gewaltigen Dich erreicht, Nichts Deinen Werken gleicht. Und von den Heeren der Himmelsgewalten, der Weltenräder, Cherubim und heiligen Gestalten, wirst Du gepriesen, erhoben, in Deinen Himmeln droben. Mit Scheu und Bangen Dich den Einigen nennt Jisrael, Dein Volk, das Dich, den Einigen, bekennt: Keiner in den Himmeln droben, hienieden auf Erden Keiner außer ihm! —

יהיו O nimm in Gnaden an des Mundes Wort, Du mein Erlöser, Du mein Hort!

באר מיכל.

ערבית ליום הכפרים.

עמוד

מדרש קהלת (ז׳ ב׳: טוב ללכת אל בית אבל): א״ר מנא והחי יתן אל לבו אלו הצדיקים שנותנין מיתתן כנגד לבן ולמה כותשין על הלב מיותר דכלה תמן. ועיין במ״כ שם¹).

כי אנו עמך וכו׳. נוסד על מאמרם במדרש שמות רבה תרומה פ׳ ל״ד: אמר הקב״ה לישראל אתם צאני ואני רועה שנ׳ וכו׳, כאשר הביא הרוו״ה הפסוקים ולא המדרש.

78 למען למודך. הרב [ר׳ רפאל פירסטענטהאל ז״ל] בעל מטיב שפה [הוא סדר הסליחות] פי׳ למען תורתך. ור״ל תורה שבע״פ כי על התלמוד בעל פה יפול לי למד ועל התלמוד מתוך הכתב לי דרש או הגה או קרא. והפירוש הזה לא ישר בעיני, כי למעלה אמר הפייטן למען דתך, וא״ם כי כלל תורה שבכתב ובע״פ יחד ולא נתית לדקדק דקדוק עניות כזה. אלא למודך הוא כלשון החכמים הרגיל אצלם ז״ל: ומבקש למודו ואינו מוצא (סנהדרין עב א׳, ילקוט דברים תתק״ל) ר״ל אק טרכו אשר הסכן הסכין בו; וכן (בפ׳ קנין תורה ה) יותר מלמודך עשה ואל תתאוה לשלחנם של מלכים, פי׳ התיגע וטרח יותר ממנהגך רק שלא תעשה סניף לגדולים ועשירים. וכאן הפי׳ עשה למען מדתך הנהוגה אצלך להושיע חוסים, אשר שרשה ומקורה הוא נטוע וקבוע בעצמותך והיא היא עצמותך, ואשר גלית אותה זה פעמים אין מספר²).

---

¹) א״ה: אלה דברי מתכות כהאם לאמר: כשאדם מתחרט על עונותיו כשבאת לו צרה כאלה הוא כותש ומכה על הלב לומר שהכל בא לו מהם והוא הסבה שהאשמה לכל עון ולכל חטאת חטא וסתי יתן אל לבו. עכ״ל.

²) א״ה: ועפ״ז תרגם הרב: „אום דיינער געוואָהנטען אַרט וויללען.“

שיר היחוד ליום ח׳.

עמוד
XIV **סתור מכל סתור... דק מכל דק** וכו׳. הלך המליץ לרגל בעקבות הגאון ר״ם בספרו א״ד במאמר ב׳ (ד׳ י״ד ע״ג ד׳ א״ד [שנת ה׳ ת״ם, ועמוד 48 ד׳ לייפצינג תרי״ט]): הבורא ית׳ יותר דק מכל דק ועמוק מכל עמוק וחזק מכל חזק ונעלם מכל נעלם ונבוה מכל גבוה.

כתר מלכות.

XXVI—XXIX בראשית רבה פ׳ י׳: עד שלא חטא אדה״ר וכו׳. ובזה יתארו דברי רשב״ג בכ״ח בענין הלוך המזלות וזמן תקופתם.

XXIX **גלגל תשיעי במערכו המקיף על כל הגלגלים ..... וכל בדואי עולם בתוכו כגרגר חרדלבים הגדול.** עיין במקור חיים על הראב״ע פ׳ בהר סימן כ״א אשר נראה כי כוון דבריו גם אל מטרת המליץ האלוהי ודברי המליץ נשמעים מתוך פי החוקר: „וזה שהשפכים הם אשר המציאות לכל אחד מהם מתנירו בתכלית המרחק כמו הלובן והשחרות והחום והקור והולתם מן ההפכים (אשר, נ״ר שכל״ל) הם בתכלית המרחק וכן גלגל הערבות שהוא הגלגל העליון והוא המקיף בכל יחשב בו שהוא הפכי לגרגר החרדל דרך משל שאלו שני הגופות האחד בתכלית הגודל והאחד בתכלית הקוטן וכו׳“ עיי״ש. גם הרשב״ן בס׳ מגן אבות ח״א פ׳ ב׳ כתב לאמר: „ואין הבדל בענין הגשמיות בין גרגר חרדל לגלגל המקיף בכל, שניהם הם דומים בגדר הגשמיות וכו׳.“ ואשר ייחס לכל א׳ מז׳ כוכבי לכת סגולות מיוחדות תפס בזה שיטת חכמי דורו ואמונה מפורסמת בזמנו וגם משך שנים רבות אחריו. עיין ד״מ מה שכ׳ בעל עקדה בהקדמה לס׳ שמות על מזמור כ״ט שבתהלים. ודבריו כמעט מכוונים עם דברי המליץ.

XXX **כלם גזורת פנינות.** כמו שאמר המקונן (איכה ד׳ ז׳) ספיר גזרתם, ר״ל מצרים הם מפנינים. ואין כוונת המשורר שהם עשויים מפנינים רק ר״ל שהם פונים והולכים אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת כמו שאמר הר״י הלוי נרכי פנינה פנתה לאלודי

עמוד

מסלות[3]). ונתאר פניני השתמש המלך גם בספרו תקון מדות הנפש בהקדמתו בדברו על האדם: בעל נפש מדברת פניניה חכמה קיימת וכו׳. וכונתו בזה שנפש האדם יש לה כח לפנות אנה ואנה ומסבות מתהפך כח שכלי (דיא בעוועגליכקייט דער פֿאָרשטעללונג) אין מעצור אשר יעמוד נגדה.

— **ועל דגלם אותות.** עיין שמות רבה פ׳ בא פ׳ ט״ו: אימה כנדגלות אין דגלים אלא צבאות . . . וכן דגלי השמים המלאכים וכו׳ ואדון שניהם הקב״ה וכשם שהכל יראים מן הקב״ה ומן המלאכים וכו׳ המלאכים מתחדשים בכל יום ומקלסין להקב״ה וכו׳ חוזרין לנהר אש שיצאו ממנו ושוב הא־לה׳ מחדשן ומחזירן כשם שהיו בראשונה שנאמר (איכה ג׳ כ״ג) חדשים לבקרים וכו׳. ועיין באיכה רבתי על הפסוק ההוא חדשים לבקרים רבה אמונתך: א״ר חלבו בכל יום ויום בורא הקב״ה כת של מלאכים חדשים ואומרין שירה חדשה והולכין להם . . . גבריאל ומיכאל הן הן שרים של מעלה דכלם מתחלפים ואינון לא מתחלפין. ובמדרש תהלים מזמר כ״ב (דבר אחר על אילת השחר): אימה כנדגלות כמלאכי השרת שהם עומדים דגלים.

— **העומדות במראות הצובאות את פני הארון לראות ולהראות.** הביאו הרשב״ץ בס׳ מגן אבות ד׳ פ״ח ע״א [ד׳ ליוורנו תקמ״ה, חלק ג׳] עם שנוי קצת: העומדות במראות הצובאות

[3]) אגב: העיר אדמו״ר החכם שד״ל ז״ל (בספרו אלי מיום טי״ו תמוז על שאל וכתן **חדרך**), העיר לי אזן, כי הרב המבאר זללה״ה בספרו „**דיע רעליגיאָזע פּאָעזיע דער יודען אין שפּאַניען**" (אשר העתיק בו את הפיוט כלו לר״י הלוי מתוך מחזור הספרדים לנעילה, עמוד 30—32 בגד העברי, ותרגם אותו אל לשון אשכנז עמוד 88—91 בגד האשכנזי) תרגם את החרוז נרכי פנינה: **פּרייז איהן, פּערלענריינע.**" והנה אף בהעתקתו את כתר מלכות גם במחזור פה גם בספרו הנ״ל (עמוד 14) תרגם הרב זצוק״ל את החרוז כלם נזרות פניניות: „**בילדונגען, לויטער, צאַרט**". ואם כן שת לבו אל ענס הפנינים כי נאים וזכים הם. ולי נראה כי כוונת המשורר הלוי בלשון „פנינה" לאמר שוכבת חיק האדם לפני ולפנים, כאשר דרשו ז״ל על הכתוב יקרה היא מפני[נ]ים (משלי ג טו) „מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים" (סוטה ד ב׳, הוריות יג סוף עמוד א׳, וכן ירושלמי שלהי הוריות). וככה תרגם סומכוס את הכתוב משלי ח יא: מפניניםעשׂו = ἐσωτάτων עשׂו. וכן בפיוט מלך עליון (מחזור לראש השנה **א׳**, עמוד 222) „שקט בפניניו" ותרגם הרב ז״ל **אין זיינען רייםען.** וכן הוא בקרובות ליה״כ בפיוט אין מספר לגדודי צבא חילו (עמוד 134) „הוד והדר ועז בחביוני פניניו", וכהמה רבים. אף הרב ז״ל בספרו הנ״ל „**דיע רעליגיאָזע פּאָעזיע**" (עמוד 334) בהערה כתב כדברים האלה לאמר: „חמה פניניה אלם „אינגערע" לעבענסגלוטה האט [ר׳ יצחק בן יהודה] גיאת . . ., ואם פיר דיא ערקלאֶרונג דעם ביא דיכטער אונד פילאזאָפען הייפינגען פניניה צו מערקען איסט."

עמוד

את פני ד׳ נבאות [4]). ואולי יש להרכיב מה שלפנינו עם גרסת רשב״ן: את פני האדון ד׳ נבאות — לראות ולהראות.

XXXII **והנפש החכמה... ענש מר ממות.** עיין בפי׳ הבחיי על התורה בתחלת פי׳ בהעלתך: „נפש הרשע תלוי׳ בקיום גופו כי אין עקר שמחתה רק בשמחת הגוף ועל כן תכלה ככלות הגוף והכליון הוא שלא תאור באור החיים ואף על פי שאין לנפש מות תענש בעונש מר ממות ולפי שלא השתדלה בדרכי האור אלא בדרכי החשך על כן תחול עלי׳ מדת החשך והנה זה כליון הרוח לנפש והוא העונש שאין לו סוף ויסורין שאין להן קץ וכו׳״. והמפרש גם הוא הלך בעקבי המליץ.

XXXVIII **בעת המצר ירב אמריו** וכו׳. ברי״ר פ׳ פ״א ויגלה: א״ר אבא בר כהנא בשעת עקתא גברא בשעת רווחא שיטפא.

[4]) פי׳: וזה הוא נסחו בתחלת המאמר: מי ישים כמעין וכנבורתן.

Th. Schatzky Buchdruckerei, Breslau.